

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

168

பங்கனி 2022

சிறப்பிதழ்

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

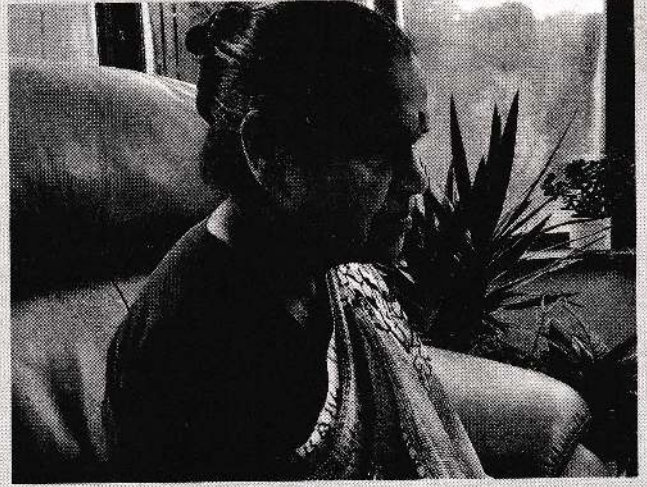
க.பரணீதரன்
சந்திரமௌலீசன் லலீசன்
தாட்சாயணி
ஈழக்கவி
மயூரகிரி சிவாச்சாரியார்
திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்
தி.செல்வமனோகரன்
சி.ரஞ்சிதா
அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்
இ.சு.முரளிதரன்
சி.ரமேஷ்
கோகிலா மகேந்திரன்
த.அஜந்தகுமார்
புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்

யோகேஸ்வரி
சிவப்பிரகாசம்
சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

- அமைதியின் சிகரமாய்
இலக்கிய உன்னதமாய் வாழும் ஆளுமை
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
க.பரணீதரன்..... 03
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின்
ஒளிவளர் தீபங்கள்
ஆளுமையாளர் ஊம்பத்தைவர் பற்றிய பதிவேடு
சந்திரமௌலீசன் லலீசன்..... 06
- விந்தையாலான மனங்களைக் கொண்ட
சில சிறுகதைகளை முன்வைத்து
தூட்சாபணி 07
- சிறுகதையை அறிதலும்
கணநேர நினைவகைகளும்
ஈழக்கவி..... 16
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின்
ஆன்மீக எழுத்துக்கள்
மபூரகிரி சிவாச்சாரிபார்..... 21
- போர்க்காலத்து பெண்களின் சாட்சியமாக
"ஈன்றபொழுதிலில்"
திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்..... 22
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின்
தொகுப்பு முயற்சிகள்
தி. செல்வமனோகரன்..... 24
- "உனக்கொன்று உரைப்பேன்" கடிதங்களின்
தொகுப்பில், பெண்ணுமைப் பூட்டின் திறவுகோல்
சி.ரஞ்சிதா..... 31
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின்
"எண்ணிலாக்குடைமையோர்"
ஓர் உளவியல் நோக்கு
அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்... 34
- மானிட வாழ்வில் ஆன்மீகம் மற்றும் உளவியல்
என்பவற்றின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும்
"அரைநிமிட நேரம்" கட்டுரைத்தொகுப்பு
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்... 38
- ஈழத்தின் வாழ்வியல் முடிச்சுகளோடு "தாலி"
இ.சு.முரளிதரன்..... 40
- காலத்தை ஊடறுத்துப் பாயும் உரைவின் நிழல்கள்
சி.ரமேஷ்..... 42
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் சிறுகதைகளில்
ஆன்மீகமும் அதன் நீட்சியான ஒத்துணர்வும்
கோகிலா மகேந்திரன்..... 45
- இன்னும் பேச வேண்டிய கதைகள்
த.அஜந்தகுமார்..... 48
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின்
முன்னோர் சொன்ன கதைகள் வழி
ஒரு பயணம்
புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்..... 50

சிறுகதை

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் - 10, 26

ஜீவநதி

2022 பங்குனி இதழ் - 168

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமாந்தரை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றுக்கடிபதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் நம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
முதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

பல்துறை ஆளுமை யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

ஜீவநதி ஈழத்து மூத்த எழுத்தாளர்களை கௌரவிக்கும் நோக்குடன் அவர்களது படைப்புகள் பற்றிய விமர்சன நோக்கிலான விமர்சனச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு வருகின்றது. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெண் எழுத்தாளர்களது பங்கு முக்கியமானது. பல்துறை ஆளுமையுள்ள யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர். அமைதியாக தனது படைப்புகளைப் படைத்துக் கொண்டிருப்பவர். மக்கள் வங்கி முகாமையாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். சிறுகதைத் தொகுதிகள், கட்டுரைத்தொகுதிகள், நடைச்சித்திரம், ஆன்மிக நூல்கள், தொகுப்பு நூல்கள் என் 13 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். "ஞானச்சுடர்" சஞ்சிகையில் பல ஆன்மிகத் தொடர் கட்டுரைகளை சமூகத்துக்கு பயன்படும் நோக்கில் எழுதியுள்ளார். ஜீவநதியில் இவரது இரண்டு தொடர்கள் வெளியாகின. எமது பழம் பெரும் ஆளுமைகளின் படைப்புகளை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்குடன் பல்வேறு ஆவணப்படுத்தல் களை மேற்கொண்டு வருபவர். கருத்தரங்குகளில் வளவாளராக செயற்படுபவர். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் முக்கிய செயற்பாட்டாளராக விளங்கியவர்.

இடர்மிகுந்த காலங்களில் மக்களுக்கு பல்வேறு சேவைகளை வழங்கி மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்துக் கொண்டவர். தற்போது புலம் பெயர்ந்து இலண்டன் நாட்டில் வசித்து வருகின்றார். தற்போது செயலிகளின் மூலம் நடைபெறும் நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டு தன் ஆக்க பூர்வமான கருத்தக்களை வழங்கி வருகின்றார். இவரது இலக்கிய சாதனைகளை கௌரவித்து பல்வேறு விருதுகளையும் பட்டங்களையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்களுள் ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை ஒளிர்ந்து கொண்டு இருக்கும் நட்சத்திரமாக திகழ்ந்து வரும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கு சிறப்பிதழ் வெளியிட்டு ஜீவநதி மகிழ்வடைகின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவியோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.பேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாடுப் பேரவை
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

அமைதியின் சிகரமாய் இலக்கிய உன்னதமாய் வாழும் ஆளுமை யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

க.பரணீதரன்

ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடக் கூடிய முக்கியமான எழுத்தாளர்களுள் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களும் ஒருவர். அமைதியான ஆர்ப்பாட்டமில்லாத யாருடனும் முரண்படாத தன்னால் முடிந்த சேவைகளை இலக்கிய உலகிற்கு நல்கி வருகின்ற உன்னத ஆளுமையாக யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் விளங்கி வருகின்றார். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், விமர்சனம், கடித இலக்கியம், உரைச்சித்திரம், ஆன்மீகம், ஆவணப் படுத்தல் என பல்வேறு இலக்கியத் துறைகளிலும் சிரத்தையுடன் ஓய்வில்லாமல் தன் படைப்புகளை படைத்து வருபவர் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்.

யோகேஸ்வரி அவர்கள் 13.11.1948 ஆம் ஆண்டு மலேயா நாட்டில் ஈழத்தவரான சின்னத்துரை அவர்கள் தொழில் நிமிர்த்தம் மலேயா நாட்டில் அவர் பாரியார் கமலாம்பிகையுடன் வசித்த காலத்தில் பிறந்தார். ஆரம்ப கல்வியை மலேயா நாட்டில் பெற்றுக் கொண்ட இவர், ஐந்தாம் வகுப்பு முதல் உயர் தரம் வரை பண்டத்தரிப்பு மகளிர் உயர்நிலைக் கல்லூரியில் கற்றார். பாடசாலைக்காலத்திலேயே ஆன்மீகம், இலக்கியம் போன்றவற்றிலும் கல்வியிலும் மிகுந்த

ஆர்வத்துடன் விளங்கிய யோகேஸ்வரி அவர்கள் பேராதனைப்பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புக் கலைமாணி பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதத்தை சிறப்புப் பாடமாக கற்றார். மக்கள் வங்கியில் உதவி முகாமையாளர், பிரதிமுகாமையாளர், முகாமையாளர் என படிப்படியாக பணி உயர்வு பெற்று நீண்டகாலம் மக்கள் வங்கி முகாமையாளராக பணியாற்றினார். இடர் மிகுந்த காலங்களில் வங்கி முகாமையாளராக பணிபுரிந்த யோகேஸ்வரி அம்மா அவர்கள் மக்களது தேவைகளை உணர்ந்து பல்வேறு வகையான உதவிகளையும் மக்களுக்கு வழங்கி வந்தார். 1973 ஆம் ஆண்டு சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் இவரது வாழ்க்கைத்துணையாக கிடைத்தார். இவர்களது இல்லற வாழ்வின் பயனாக இவர்களுக்கு இரு பெண் பிள்ளைகளும் ஓர் ஆண் பிள்ளையும் பிறந்தார்கள்.

இவரது சிறு வயதில், இவரது பேரனார்(தாயின் தந்தை) இவருக்கு மகாபாரதம், இராமாயணம் முதலியவற்றோடு பல சிறுவர் கதைகளையும் கூறி வந்துள்ளார். அக்காலத்திலேயே இவருக்கு கதைகள் கேட்பதிலும் அவற்றை வாசிப்பதிலும் ஆர்வம் ஏற்பட்டுள்ளது. அத்தோடு இவரது தாயாரும் சிறந்த தொரு வாசகர்; அவர் கல்கி, ஆனந்தவிகடன்,

மலேயாவில் வெளியான தமிழ்நேசன், தமிழ்முரசு போன்ற பத்திரிகைகளை தொடர்ச்சியாக பெற்று வாசித்து வந்துள்ளார். இதன் மூலம் யோகேஸ்வரி அவர்களுக்கும் வாசிப்பில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டுள்ளது. தாயார் வாசிக்கும் புத்தகங்களை இவர் பெருவிருப்பு கொண்டு வாசித்ததோடு ராஜாஜி, கல்கி, சாண்டில்யன் போன்றவர்களின் படைப்புக்களை ஆரம்பத்தில் வாசித்துள்ளார். வாசிப்பின் ஊடாக பெற்ற இன்பம் இவரை எழுத்துலகிற்கு அழைத்து வந்தது. மாணவப் பராயத்திலே பத்திரிகைகள், வானொலி என்பவற்றின் சிறுவர் பகுதிகளில் இவரது படைப்புகள் இடம்பெற்றன. சுதந்திரன் பத்திரிகையின் வளர்மதி, வானொலியின் இளைஞர் மன்றம் போன்ற சிறுவர் பிரிவுகள் இவருக்கு களம் கொடுத்து இவரை ஊக்குவித்தன. முதன் முதலில் ஈழநாடு பத்திரிகையில் 1965 ஆம் ஆண்டு துளசிராணி என்னும் புனைபெயரில் இவரது முதல் ஆக்கம் வெளியாகியுள்ளது. 1965 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்த இவரது எழுத்துலக பயணம் தற்போது வரை 57 ஆண்டுகளாக தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. இவரது புனைபெயர்கள் - ஈஸ்வரி, துளசிராணி, வாடாமலர், ஈஸ்வரி மூளாய், யோசி. வங்கி முகாமையாளராக இருப்பவருக்கு இருக்கக்கூடிய வேலைச் சமைகளை நாம் அனைவரும் அறிவோம். ஆனால் அவற்றிக்கும் அப்பால் சமூகத்திற்கு வேண்டிய கருத்துகளைத் தன் படைப்புகள்வாயிலாக வெளியிடவேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடன் தன் படைப்புகளை வெளியிட்டு வருகின்றார்.

சிறுகதைத்தொகுதிகள்

சிறுகதை என்னும் ஆக்க இலக்கியப் படைப்பில் ஆழ்ந்த அனுபவமும், சிறுகதை ஆக்க முறையில் கைதேர்ந்தவருமாக விளங்கும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் ஆறு அருமையான சிறுகதைத்தொகுதிகளை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு தந்துள்ளார். அந்த வகையில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக 1997 இல் இவரது முதல் சிறுகதைத்தொகுப்பான “உணர்வின் நிழல்கள்” வெளியானது. 1982-1997 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இவரால் எழுதப்பட்ட 12 கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழ் சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற துன்ப துயரங்களையும், மனிதப்போலிகளைப் பற்றியும் தமிழருக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள் பற்றியதுமான கருக்களைக் கொண்டு நல்லதொகுப்பாக இந்நூல் வெளியானது. 1999 ஆம் ஆண்டு இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத்தொகுப்பான “ஈன்றபொழுதில்” என்னும் சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளின் கருக்களாக, தமிழரது அவலங்கள், மன நெருக்கீடுகள், பண்பாட்டு பிறழ்வு என்பன அமைந்து காணப்படுகின்றன. மூன்றாவது தொகுதியான “கணநேர நினைவலைகள்” 2001 ஆம் ஆண்டு வெளியானது. இத்தொகுப்பு 15 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள கதைகள் வாயிலாக யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியை தரிசிக்க முடிகின்றது. 2006

ஆம் ஆண்டு மணிமேகலைப் பிரசுரத்தால் வெளியிடப்பட்ட “மனம் விந்தையானது தான்”, 18 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு கதைகளும் ஒவ்வொரு விதமான கதைசொல்லல் முறையால் தனித்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன. கதையின் கருக்களும் கதையை நகர்த்தி செல்லும் பாத்திரங்களும் வித்தியாசமான யுத்தி முறையோடு புனையப்பட்டு சிறப்பு பெறுகின்றன. போரின் அவலங்கள் பல கதைகளில் வெளிப்படுவதையும் இத்தொகுதியில் அவதானிக்கலாம். 2012 ஆம் ஆண்டு கொடகே வெளியீடாக “இன்னும் பேச வேண்டும்” என்னும் சிறுகதைத்தொகுதி 12 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. அமைதியான கதை நகர்வு, பேசும்பொருளை விட்டு வெளியேறாத தன்மை, சொல்ல வந்த கருத்தை எளிய மொழிநடையில் தெளிவாக வாசகன் உள்ளத்தில் தொற்றவைக்கும் வகையில் உவமைகள், விழிப்புகள் உடன் வெளிப்படுத்திய விதம் என்பவற்றால் இத்தொகுப்பு சிறப்பு பெறுகின்றது. ஆறாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக “தாலி”, ஜீவநதியின் 183 ஆவது வெளியீடாக வெளியாகியுள்ளது. அருமையான கதை சொல்லல் முறையாலும், தனித்துவமான கருக்களாலும் இத்தொகுப்பு முதன்மையான தொகுப்பாக எண்ண தோன்றுகின்றது. இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் உளவியல் நோக்கில் ஆராயப்படக் கூடியவையாக விளங்குகின்றன. யோகேஸ்வரி

அம்மாவின் எழுத்தின் தனித்துவத்தை பறைசாற்றும் தொகுப்பாக “தாலி” சிறுகதைத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளை குறிப்பிடலாம். மொத்தத்தில் 6 சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் ஊடாக எமது சமூகத்தின் மீது யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் கொண்டுள்ள கரிசனையை அறிய முடிகின்றது.

நடைச்சித்திரம்

ஜீவநதி சுஞ்சிகையில் தொடராக எழுதி வந்த 14 கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக எண்ணிலாக்குணமுடையோர் என்னும் நடைச்சித்திரத் தொகுப்பு வெளியானது. நம்மிடையே உலாவரும் மனிதர்களை அவதானித்து, அவர்களின் சிறப்பான குணவியல்புகளைச் சொற் சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார். சாதாரணர்கள் போல எமக்குத் தெரிந்தவர்களின் உணர்வுக் கோலங்களையும், நடத்தைகளையும் ஓவியமாகத் தீட்டி எமது கவனத்திற்கு இத்தொகுப்பு மூலம் கவனத்திற்கு உள்ளாக்கியுள்ளார். உளவியல் நோக்கில் மனிதர்களை இந்நூல் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சமயம் சார்ந்த நூல்கள்

அரை நிமிட நேரம் என்னும் ஆன்மிகம் சார்ந்த கட்டுரைத் தொகுப்பு 2006 இல் வெளியானது. ஆன்மிகத்துக்கும் மனித வாழ்வுக்குமான தொடர்புகளை மிகச் சிறப்பாக இந்நூல் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆன்மிகமும் உளவியலும் மனம் சார்ந்தவை. அவை பற்றிய அற்புதமான ஆய்வாக இந்த நூல் அமையப் பெற்றது.

இளைய சமூகத்தை நல் வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவரின் முயற்சியே “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற நூலாக மலர்ந்துள்ளது. முன்னோர் சொன்ன கதைகளே எனினும் அவற்றை இந்நூலாசிரியர் சொல்லும் முறையில் அவரின் படைப்பாக்க ஆளுமையும் அனுபவ அறிகைத் திறமையும் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றன. இந்த நூலில் ஒவ்வொரு பாத்திரங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படும் விடயங்களும் அனைவரது சிந்தனைக்கும் அறிவுக்கும் வலுச்சேர்ப்பவை.

கடித இலக்கியம்

பெண்ணியம் சார் கருத்துக்களை அமைதியான முறையில் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் மிக ஆழமாக உணர்வுபூர்வமாக தெரிவித்து வருபவர் யோகேஸ்வரி அம்மா அவர்கள். அந்த வகையில் “உனக்கென் உரைப்பேன் கேள்” என்ற தொகுப்பு முயற்சியும் பெண்ணியம் சார் விடயங்களை கடித வடிவம் மூலம் வெளிப்படுத்தும் முயற்சியாக அமைந்துள்ளது. பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளையும் அவற்றில் இருந்து மீண்டு வருவதற்குமான பல விடயங்கள் இந்நூல் வழி பேசப்படுகின்றன.

கட்டுரைத்தொகுதி

தான் வசித்து வந்த பிரதேசமான வலிகாமம் கிழக்கு பிரதேச இலக்கிய கர்த்தாக்களின் சிறப்புகளை ஆராயும் நோக்குடனும், அவர்களை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்குடனும் ஆழ்ந்த தேடலின்

பயனாக 55 ஆளுமைகள் பற்றிய விரிவான தகவல்கள் அடங்கிய கட்டுரை நூலாக “ஒளி வளர் தீபங்கள்” என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தொடக்கம், சு.இராமசாமி வரையான மூத்த ஆளுமைகள் இந்நூலில் இடம்பிடித்துள்ளார்கள். குறித்த நூலில் இடம் பெற்ற ஆளுமை களின் தகவல்களை திரட்டுவதற்காக யோகேஸ்வரி அம்மா எவ்வளவு பாடுபட்டு உழைத்தார் என்பதை நான் அறிவேன். முதுமையின் கொடுமைக்கு மத்தியில் பல நூலகங்கள் அலைந்து திரிந்து ஆவணங்களை சேகரித்து கட்டுரையாக்கி தந்துள்ளார்.

தொகுப்பு முயற்சிகள்

“இருபாலை சேனாதிராய முதலியார் ஆக்கிய ஆக்கங்கள்”, “வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான் மணிகள்” என்னும் இரு நூல்களையும் வெளியிடுவதற்காக படாத பாடு பட்டு பல இடங்கள் அலைந்து திரிந்து தேடி கண்டு பிடித்த ஆக்கங்களை இரு பெரு நூல்களாக வெளியிட்டு உவகையடைந்தார். ஈழத்தின் அற்புதமான ஆளுமைகளான இருபாலைச்சேனாதிராய முதலியார், சபாபதி நாவலர் பற்றி இவ்விரு நூல்களும் பொக்கிஷமாக பேணத்தகுந்தவை.

இவ்வாறாக இவரது 13 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவரது நூல்கள் நூல்களின் வாசனையை நுகர்பவர்களுக்கு கிடைத்த வரப்பிரசாதம் என்று கூறலாம்.

விருதுகள்

இவரது இலக்கிய சேவையைப் பாராட்டி இவருக்கு பல விருதுகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, சார்க் மகளிர் அமைப்பு (ஸ்ரீ லங்கா) தமிழ் சிறுகதைக்கான விருது (சோகங்களும் சுமைகளாகி சிறுகதை), கனக செந்தி கதா விருது (காணவில்லை சிறுகதை), சிரித்திரன் சுந்தர் விருது (கணநேர நினைவலைகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு), இலக்கியத் தென்றல் - வலி. கிழக்கு அருள் நெறி மன்றம் உதயன் வெள்ளி விழா விருது, ஞானச்சுடர் விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது (முன்னோர் சொன்ன கதைகள்), இலக்கியத்திற்கான விருது - கோப்பாய் கலை இலக்கிய பேரவை, செம்புல குரிசில் - வலி. கிழக்கு கலை இலக்கிய பண்பாட்டுப் பேரவை, யாழ் முத்து யாழ் மாவட்ட கலை இலக்கிய பண்பாட்டுப் பேரவை, கலைக் குரிசில் வட மாகாண பண்பாட்டமைச்சு, தகவல் பரிசில்கள், பூபாள் இராகங்கள் பரிசில்கள் என்பன குறிப்பிடத்தகுந்தன. யோகேஸ்வரி அம்மா அவர்கள் எந்த விருதையும் எதிர்பாராத இலக்கிய செயற்பாட்டாளராக விளங்கினார்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களது இடம் தனித்துவமானதும் கொண்டாட்டத்திற்குரியதும் கவனிப்பிற்குரியதுமாகும். அவரது வெளிவந்து தொகுக்கப்படாத ஏனைய படைப்புகள் ஜீவநதி பதிப்பகத்தால் காலக்கிரமத்தில் வெளியீடு செய்யப்படும். தற்போது இலண்டனில் தன் பிள்ளைகளோடு வாழ்ந்து வரும் யோகேஸ்வரி அம்மா அவர்கள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து மேலும் பல இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட அன்புடன் வேண்டுகின்றோம்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் ஓளிவளர் தீபங்கள் ஆளுமையாளர் ஐம்பத்தைவர் பற்றிய பதிவேடு

■ சந்திரமௌலீசன் லலீசன்

சங்கப்புலவர் ஒருவரின் தலை - நரைக்கா திருப்பதற்கான காரணத்தை வினவியபோது தனக்கு கிடைத்த வாழ்வியல் செழிப்புத்தான் அதற்கான காரணம் என விடை பகர்வார். அந்தச் செழிப்புகள் எவை எனவும் குறிப்பிடுவார். அதில் முக்கியமான தொன்றாக அமைந்திருப்பது “ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் தனது ஊரில் வாழ்வதாகும்” என்கிறார். அத்தகைய தன்மைபடைத்த இலக்கியவாதிகள் வலிகாமம் கிழக்குப் பிரதேசத்திலும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைத் தெரிவிப்பதாக யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் ஓளிவளர் தீபங்கள் நூல் அமைந்துள்ளது.

101 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூல் ஜீவந்தி வெளியீடாக மலர்ந்துள்ளது. பாவலர் சரித்திரத் தீபகம் முதல் அண்மையில் வெளிவந்த புகழ்பூத்த நீர்வேலி வரையான நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும் கட்டுரையாசிரியர் தனது தேடலாகப் பெற்றுக்கொண்ட குறிப்புகளைக் கொண்டும் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. 2016 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதத்தில் இந்நூல் வெளி வந்துள்ளது. இறந்தவர்களை மட்டும் ஆளுமைகளாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இருப்போரிடையே ஆளுமையாளர் குறித்த பதிவை மேற்கொள்ளும் போது பல்வேறு விமர்சனங்கள் எதிர்கொள்ளப்படலாம். இவற்றை எதிர் கொள்வதைத் தவிர்க்கும் நோக்குடன் அமரத்துவ மடைந்த ஐம்பத்தைந்து பேரைப்பற்றிய பதிவை யோகேஸ்வரி அம்மையார் மேற்கொண்டுள்ளார்.

அச்சுவேலி நமசிவாயப் புலவர், வைத்திய நாதச் செட்டியார், வீ. இன்னாசித்தம்பி, நீ. காசிநாதப்புலவர், மு. கதிரேசுப் புலவர், ச.தம்பிமுத்துப் புலவர், மயில்வாகனப் புலவர், திக்கம் சி. செல்லையாபிள்ளை, சுவாமி ஞானப் பிரகாசர், சிவமூர் ச. குமாரசாமிக் குருக்கள், சு.இராமசாமி, பாவலர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, சி.செல்லத்துரை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, ஆவரங் கால் நமசிவாயப்புலவர், ச. சுப்பிரமணியம், க. சொக்கலிங்கம், த. நாகமுத்து, இருபாலைச் செட்டியார், நெல்லைநாத முதலியார், சேனாதிராச முதலியார், ஆபிரகாம், க. வேலுப்பிள்ளை, அ.பஞ்சாட்சரம், அருண் விஜயராணி, ஊரெழு சு. சரவணமுத்துப் பிள்ளை, வே. இராமலிங்கம், வி. வேலுப்பிள்ளை, கோப்பாய் அ. அம்பலவாணபண்டிதர், சபாபதி நாவலர், ச. கந்தையாபிள்ளை, சிவமூர் சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்கள், அ.வி. மயில்வாகனன், க.இ. குமாரசாமி, பிரம்மமூர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, வ. இராசையா, க. இ. சரவணமுத்து, பிரம்மமூர் வை.மு. பரமசாமிக் குருக்கள், இ.மகேஸ்வரசர்மா, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வை. சின்னப்பிள்ளை, சிதம்பரநாதப்புலவர், முத்துக் குமார ஆச்சாரிய சுவாமிகள், பீதாம்பரப்புலவர், நீர்வேலி சிவசங்கரபண்டிதர், சி. சிவப்பிரகாச பண்டிதர், சி. சிவகுருநாதபிள்ளை, கு. சிற்சபேசன், நீ. சி. முருகேசு, செ. துரைசிங்கம், திருமதி சத்தியதேவி துரைசிங்கம், கலாநிதி

இ.முருகையன் என ஐம்பத்தைவரது பெருமை கள் குறித்த சுருக்கக் குறிப்புகள் நூலின் உள்ளடக்கமாக வுள்ளன.

ஒரு பிரதேசத்தின் இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றிய பதிவை யாராலும் முழுமையாகச் செய்துவிட முடியாது. இதற்கு யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசமும் விதிவிலக்கல்லர். சிவதொண்டன் செல்லத்துரை (நீர்வேலி) நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் எழுதியவர், சிறுப் பிட்டிப் புலவர் செல்லத்துரை, புதுவை இரத்தினதுரை என முக்கிய ஆளுமைகள் சிலர் தவறவிடப்பட்டிருக்கின்றன. துரதிஸ்டமானதென்றே நினைக்கின்றேன். மேலும் ஆளுமைகளது பெயரைப் பதிவு செய்வதிலும் சில தவறுகள் நேர்ந்துள்ளன. கவிஞர் இ. முருகையன் என்பதை சி. முருகையன் என்றும் வைத்தியநாதச் செட்டியார் என்பதை வைத்தியநாதச் செய்யடியார் என்றும் நீர்வேலி சிவசங்கர பண்டிதர் என்பதை சிவசங்கரப் புலவர் என்றும் நூலாசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இது அவரை மீறி நேர்ந்த அச்சாக்கப்பிழைகளாக இருக்கலாம். ஆளுமைகளது உள்ளடக்கத்தை அகரவரிசைப்படுத்தி பக்கவாரியாக பின்னே அமைத் திருந்தால் குறித்த ஆளுமைகள் குறித்துத் தேடுவோர் இலகுவாகப் பயன்கொள்வர். ஆளுமைகளது உருவப் படங்களும் இயன்றவரையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் சிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக இருப்பதனால் அவரது மொழி யாளுமை சிறப்பாக இருக்கிறது. தெள்ளு தமிழில் கருத் தூன்றி வாசிப்போரைக் கவரும் நடையில் அவரது எழுத்தாக்கம் அமைந்துள்ளது. எளிய சொற்களுடன் கூடிய சிறிய சிறிய வசனம் கொண்டதாக விடய உள்ளடக்கத்தை வரைந்துள்ளார். இது படிப்போரை இலகுவில் ஈர்க்கும் உத்தியாக அமைந்துள்ளது.

யோகேஸ்வரி அம்மையாரைப் பொறுத்தவரையில் சிறுகதைகளை இலகுவில் வரைந்துவிடுவார் என்றே நினைக்கிறேன். மனதில் எழும் சலனங்களுக்கு வடிகாலாக ஆக்க இலக்கியங்கள் அமைவதுண்டு. சிறுகதை நாவல் என்பனவற்றை யாவும் கற்பனை என எழுதி யாரது பழிக்கும் ஆளாகாமல் இருக்கவும் முடியும். ஆனால் ஆளுமைகளது வரலாற்றை அவ்வாறு தொகுத்துவிட முடியாது. இது கரடு முரடான பாதைப் பயணம். நீண்ட நெடும்பயணம். பலரது குறை கூறலை எதிர்நோக்கும் பயணம். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மிகப்பெரிய பிரதேச செயலர் பிரிவாகக் கொள்ளப்படும் வலிகாமம் கிழக்கு வடக்கே இடைக்காடு, தெற்கே கட்டைப்பிராய், கல்வி யங்காடு கிழக்கே வாதரவத்தை மேற்கே உரும்பிராய் என பரந்த எல்லைப் பரப்பைக் கொண்டமைந்த பிரதேசம் ஆகும். இதில் வாழ்ந்து மறைந்த குறிப்பிடத்தக்க பெரியோர்களை ஆளுமை களாகக் காட்ட யோகேஸ்வரி அம்மையார் முயன்றுள்ளார். அம்மையாரின் பணி காலத்தினால் செய்த உதவி என்று கொள்ளலாம்.

விந்தையாலான மனங்களைக் கொண்ட சில சிறுகதைகளை முன்வைத்து

■ தாட்சாயணி

மனம் விந்தையானது தான் என்பது போலவே, நம்மைச் சுற்றிப் படரும் சொந்தங்களும், நட்புக்களும் சில வேளைகளில் விந்தையாக அமைந்து விடுகின்றன. திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட அறிமுகத்தின் விந்தையை இக்கணம் மனம் நினைவிற் கொள்கிறது. சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றின் நடுவராக இருந்ததன் மூலம் என் சிறுகதையைப் பாராட்டிய அவரின் கடிதம் மூலம் அந்த அறிமுகத்தின் விந்தை நிகழ்ந்தது. தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகக் காலங்களில் கலந்து கொண்ட இலக்கியக் கூட்டங்களில் நேரில் சந்தித்துக் கொண்ட பிறகு தொடர்ச்சியாக வளர்ந்த நட்பின் விந்தை அளப்பரியது. அதற்குப் பிறகு வலிகாமம் கிழக்குப் பிரதேச செயலகத்தில் நான் கடமையாற்றிய நீண்ட பத்தாண்டுகளில் அவரது நட்புப் புத்துயிர்ப்புக் கொண்டதற்கு அவரது இலக்கிய உணர்வு பெரிதும் காரணம் எனலாம். வலி கிழக்கு கலாசார பேரவையின் உறுப்பினர் ஒருவராக அவர் வலிகாமம் கிழக்கில் நிறைந்த பணி ஆற்றியிருக்கின்றார். கோப்பாய் கிராமியக் கலை விழாக்களிலும் அவரது பங்களிப்பு காத்திரமிக்கது. சுய படைப்பாளிமைக்கு மேலாகத் தனது மண்ணில் வாழ்ந்த இலக்கியகர்த்தாக்களை ஆவணப்படுத்த வேண்டுமென்ற பேரவா அவர் மனதிலிருந்ததை அவரது அருகிலிருந்து பணியாற்றிய வகையில் என்னால் அறுதியாகச் சொல்ல இயலும். அவ்வகையில் இருபாலைச் சேனாதிராஜ முதலியார் பற்றிய நூலை அவர் வெளியிடுவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சி செயலுருப் பெற்ற காலம் வரை அவரது செயலாற்றலை வியந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை இவ்விடத்தில் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

அத்தகைய பின்புலத்தினாலான நட்பினைக் கொண்டவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்த போது அவரோடு கூட மகிழ்ந்தவர்களில் நானும் ஒருத்தியாக இருந்தேன். முதுமையும், நோய்மையும் எதிர்கொண்டாலும் தன் எழுத்து முயற்சியில் தளராதிருந்த அவரது செயற்பாடு தற்போது புலம்பெயர்ந்துள்ள நிலையிலும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது நிறைவு தரக்கூடிய விடயமாகும். ஒரு அன்னையைப் போன்ற கனிவுடன் ஆலோசனை கூறி அரவணைக்கும் அவரது “மனம் விந்தையானது தான்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பைப் பற்றி எழுதக் கிடைத்தமையும் அவருடனான இலக்கிய நட்பின் ஒரு தொடர்ச்சியாகவே எனக்குப் படுகிறது.

அவர் முன்னுரையில் கூறியது போல படைப்புகள் தொலைகிற போது ஏற்படும் வலி எழுத்தாளர்களுக்கு மாத்திரமே பிரத்தியேகமானது. அப்போது வருகின்ற ஓர்மம் நம் ஆக்கங்கள் அனைத்தையும் நூல் உருவாக்குமாறு சொல்லும், அல்லது எழுத்திலிருந்து நம்மை ஒதுக்க வைக்கும். ஆனால், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசமோ, உலகின் எந்த மூலையிலிருந்தாலும் தனது படைப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வழிவகையில்

வென்று விட்டார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

“மனம் விந்தையானது தான்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளி வந்து பதினாறு வருடங்கள் ஆகின்றன. சமாதானப் பேச்சுக்கள் முறிந்து யுத்தம் மறுபடி ஆரம்பித்த காலகட்டம். அதனால் தானோ என்னவோ யுத்தத்தின் போதான, சமாதான காலத்தின் விளைவுகள் யாவும் கதைகளில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

தொகுப்பொன்றில் ஒரே மாதிரியான கதைகள் காணப்படின் அது வாசகனுக்குச் சலிப்பைத் தரக் கூடும். ஆனால் இக்கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமான கதை சொல்லல் முறைகளைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. சமூகத்தில் இருக்கின்ற யதார்த்தமான பிரச்சினைகளைக் கூட வித்தியாசமான முறையில் தருகிறார் கதாசிரியர்.

பல்வேறு வகையான உத்திகள் இத்தொகுதியில் காணக்கிடைக்க

கிறது. கதைசொல்லியாக நுளம்பு திகழ்கிற அதிசயம் இங்கு நிகழ்கிறது. அதே போல நாயின் பார்வையில் இன்னொரு கதை. பிறந்து சில நாள் களையான சிறு குழந்தையின் எண்ணத்தில் முகிழ்க்கின்ற முற்பிறப்பின் சம்பவங்கள் வேறொரு கதை, பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாய்ப் படித்த சம வயதோர் ஒன்று கூடும் நேரத்தில் அவர் களுக்குள் இறந்து விட்டவர் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து பூமியில் நிகழ்கின்ற ஒன்று கூடலைப் பார்த்துத் தமக்குள் உரையாடுவதன் மூலமாகத் தம் எண்ண ஓட்டங் களைத் திறந்து விடும் வகையில் இன்னோர் படைப்பு, என வேறுபட்ட வடிவங்களில் கதைகள் நகர்கின்றன. கதை சொல்லும் வடிவங்கள் மாறுபட்டாலும் கதைகள் நமது சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற அவலங்களையும், துயரங்களையும் பதிவு செய்வதில் முன் நிற்கின்றன.

இந்தத் தொகுதியில் காணப்படும் கதைகள் போரின் பாதிப்புக்களைச் சொல்லும் கதைகளாகவும், சமூக அவலங்களை, மனித குணங்களின் முரண்பாடு களை முன்வைப்பவையாகவும் அரசியல் செயற்பாடு களை மறைமுகமாக விமர்சிப்பவையாகவும் காணப்படு கின்றன. போர்க்கதைகளை எடுத்துக் கொண்டால், “ஆத்மதாகம்” எனும் கதை உண்மைச் சம்பவங்கள் சில வற்றின் அடிப்படையில் புனைவப்பட்டிருப்பது துல்லிய மாகவே விளங்கக் கூடியதாகவிருக்கிறது. கதைடிச் சதுப்பு நிலத்தில் புதைக்கப்பட்ட சடலங்கள் பற்றிய செய்தியும், குற்றத்துக்குத் தண்டனை பெற்றவர்கள் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்று விட்டாலும், கொல்லப்பட்ட பெண்ணின் ஆத்மதாகம் குற்றவாளி யைத் தண்டிப்பதாகவும் நிகழும் கதை உண்மையைப்

புனைவிற்கருகே இழுத்து வருகிறது. சட்டத்தின் ஓட்டைகள் குற்றவாளியை வெளியே கொண்டு வந்தாலும், அவனது மனச்சாட்சி அவனை விடவில்லை. அவளது ஆத்மதாகம் அவனைத் துன்புறுத்திக் கொண்டேயிருப்பதாகக் கதை நிறைவுறுகிறது.

போரைப் பேசும் ஏனைய கதைகளாக “நேர்த்தி”, “போகன்விலா”, “போரினால் ஒரு போராட்டம்”, “அது உடைந்து விடக் கூடாது”, “நாவால் அரிந்து”, “யார் செய்த பாவம்?” ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

“நேர்த்தி”, “போகன்விலா” ஆகிய இரு கதைகளும் உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக்கப்பட்ட தங்களின் சொந்த ஊருக்குப் போகின்ற நிலைமையைப் பேசுகின்றன. போரினால் மகளது திருமண வாழ்வு கேள்விக்குறியாய் இருக்கின்ற போது சிவராத்திரி அன்று கீரிமலை நகுலேஸ்வரத்திற்கு செல்வதற்கு நேர்த்தி வைத்த தாய் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற கதை இடம்பெயர்த லின் துயரத்தையும், மண்ணைப் பிரிந்த வலியையும் இரத்தமும் சதையுமாய் உணர வைக்கிறது. “போகன் விலா” எனும் கதை உயர்பாதுகாப்பு வலயத்திலிருக்கும் ஆலயத்திற்குச் செல்லவென்று அனுமதி பெற்று அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தன் வீட்டையும் பார்க்க நினைத்த இளைஞன் ஒருவன் சிதறுண்ட வீட்டில் “போகன்விலா” வின் முட்செறிவைக் காண்பதனூடாக இராணுவ ஆதிக்கத்தை ஒரு குறியீட்டுப் பாங்கில் விபரிக்கின்றது.

முப்பதாண்டு காலப் போர் தந்த அவலங்களின் ஒன்றான காணாமல் போனவர்கள் பற்றிய துயரத்தைப் பேசும் கதை “நாவால் அரிந்து”. காணாமல் போதல் என்பது தமிழன் ஒருவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி எனில் அவனைச் சார்ந்தவர்கள் அதிலும் அவனது மனைவி அதனால் அடையும் துன்பம் என்பது உயிரோடு வதைபடுவதற்குச் சமனானது. அந்தத் துன்பத்தையும் தனது குழந்தைகளுக்காக ஒருத்தி தாங்கிக் கொள்ளும் போது அவளது பலன் தான் அவனைக் காணாமல் போகச்செய்தது என்பதுவும், அவள் பொட்டும், பூவும் அணிவது குறித்து வசை மொழிகளைப் பொழிவதும் அவளுக்கு நரகத்தையன்றி வேறெதைக் கொடுக்கும்? அத்தகையதொரு துயரின் வெம்மையைச் சித்திரிக்கிறது “நாவால் அரிந்து” எனும் சிறுகதை.

“அது உடைந்து விடக் கூடாது” எனும் கதையும்,

“யார் செய்த பாவம்?” எனும் கதையும் சற்றே வித்தியாசமானவை. இரண்டும் போரின் தாக்கத்தினாலான கதைகள் தானென்றாலும், மத ஐக்கியம் குறித்த மென்னுணர்வுகளையும் அவை கதைசொல்லியூடாகப் புரிய வைக்க முயலுகின்றன. “அது உடைந்து விடக் கூடாது” கதையில் இந்துப்பெண்ணாக இருந்தாலும், அன்னை மேரியின் முகத்தில் தவமும் சாந்தத்தினால் ஈர்க்கப்பட்ட கதை சொல்லி அத்தகைய ஒரு சிலையைச் சமாதான காலத்தில் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தன் வீட்டிற்கு எடுத்து வருகின்றார். இராணுவச் சாவடியில் அது குறித்த கேள்விகள் கேட்கப்பட்டபின் அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. ஆனால், தமிழ்ப் போராளிகளின் சோதனைப் பகுதியில் அச்சிலைக்கு வரி விதிக்கப்படுகிறது. கதைசொல்லி இது குறித்து முறை யிடுகையில் விளக்கமளிக்கும் சின்னப் பெண் போராளி கதைசொல்லிக்குக் கடைக்குட்டி மகளின் நினைப்பைக் கிளறி விகிறாள். எதிர்பாராத ஒன்றில் இடறிய வேதனை கதைசொல்லிக்கு ஏற்பட்டாலும் அந்தச் சிறு போராளி யின் உறுதியும், ஆளுமையும் அவளை வாழ்த்தவே செய்கிறது.

“யார் செய்த பாவம்?” புத்தரின் வழிபாடு மீதான தாய்க்கும், மகளுக்கும் ஏற்படும் முரணாக விரிகிறது. புத்தத்தால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட இருவரில் தாய் புத்தரின் அமைதி தவமும் முகத்தினால் ஈர்க்கப்பட்ட போதிலும், மகள் புத்தரின் நெறிகளை பின்பற்றுவோர் என்று சொல்லிக் கொள்வோரால் ஏற்படுகின்ற அழிவு களால் ஆத்திரமூட்டப்படுகிறாள். இந்த நிலைக்குக் காரணமானவர்கள் யார் எனத் துயரத்தோடு ஆராய்கிறது கதை.

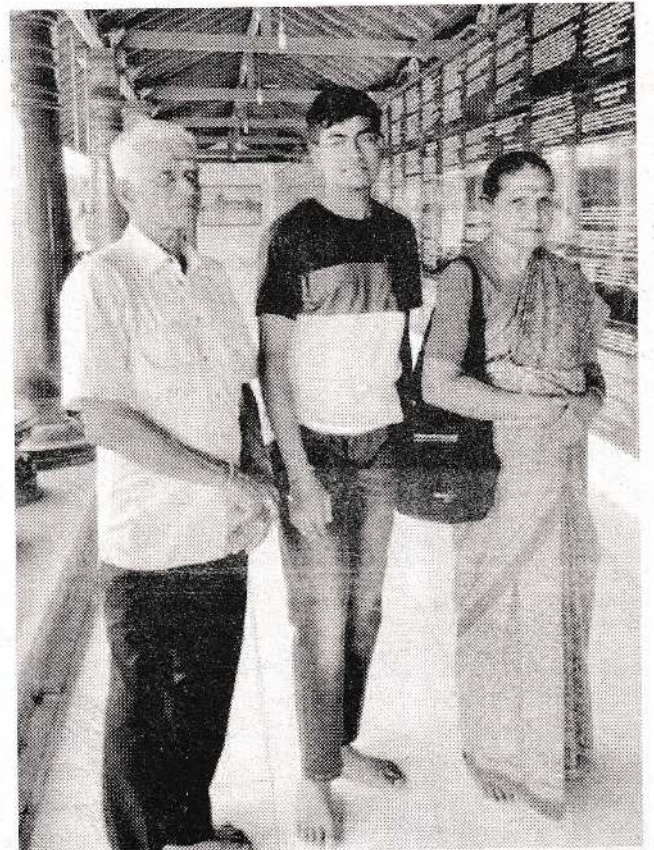
அரசியல்வாதிகளின் செயல்களை சிறு எள்ளலோடு விமர்சிக்கும் கதையாக “எம் அபிவிருத்திக்காய்” விரிகிறது. அதே போல தேர்தல் காலங்களில் மதில் சுவர்களில் முளைக்கும் சுவரொட்டிகள் பற்றிய ஆதங்கத்தை முன் வைப்பதாக “என்னுடைய ஆசை” எனும் சிறுகதை அமைகிறது.

போர், மற்றும் அரசியல் தவிர்ந்துப் பார்த்தால் சமூகத்தில் உள்ளவர்களின் விந்தையான மனப் பாங்குகளைச் சொல்லும் கதைகள் எஞ்சி நிற்கின்றன.

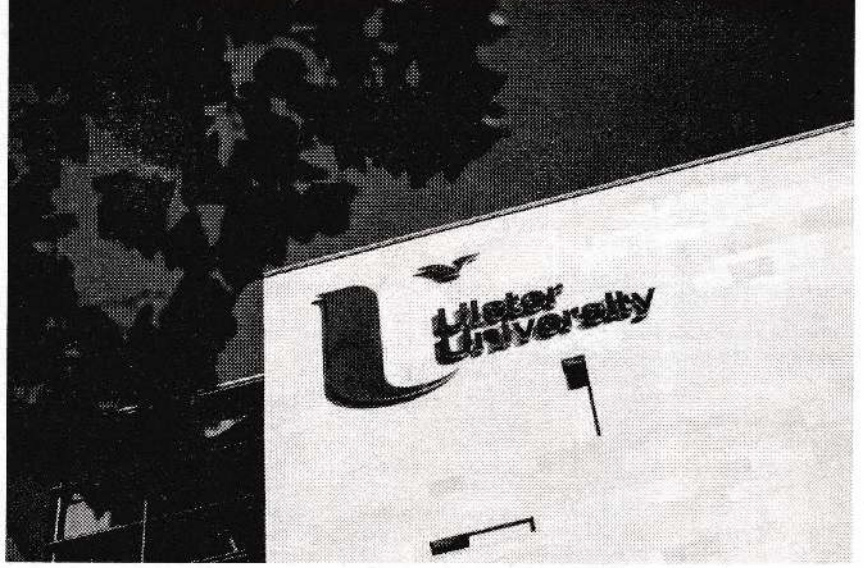
“இவனை மாதிரி ஒருவன் வேலை செய்தால்” எனும் கதை அலுவலகம் ஒன்றில் வேலை செய்யும் பலதரப் பட்டோரும் ஒருவரை ஒருவர் வேலை செய்வதில்லை எனச் சொல்லித் தாம் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. வீட்டில் பால் இருந்தும் வயிற்றுப் பாட்டிற்காகப் பாலை விற்பதால் பால் கிடைக்காத சிறுமி ஒருத்தி ஆஸ்பத்திரியில் வழங்கும் பால் கூட கிடைக்காமல் கையறு நிலையில் நிற்பதை அழகிய சித்திரமாகக் காட்டுகிறது “பாலுக்கும் பாலகி” எனும் சிறுகதை.

இத் தொகுப்பிலுள்ள இன்னொரு முக்கிய கதையாக அமைவது “புத்தகமும் செங்கல்லும்” ஆகும். போரினால் துறையாடப்பட்ட தென்மராட்சி வீடு களில் இருந்த நூல்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலை இக்கதை யில் கச்சிதமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. எரிக்கப்பட்ட நூலகத்திற்கான செங்கல்லும், புத்தகமும் திட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் இதுதொடர்பான முரண் சிறுகதையில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டு மீளவும் யாழ் நூலகம் எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு காட்சியைக் கண்களுக்கு முன் கொண்டு வருகின்றது.

இவ்வாறாக இத் தொகுப்பிலுள்ள பதினெட்டுக் கதைகளும் ஏறத்தாழப் பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த யாழ்ப்பாணச் சூழலைத் ததரூபமாகப் பிரதிபலிப்பவையாக அமைந்துள்ளன. மனம் விந்தை யானது தான் எனும் இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் தன் படைப்பாளுமையின் அடையாளத்தினை ஆவணப் படுத்தியுள் ளார் என்பதனைத் துணிந்து கூறலாம்.

என்னுடைய பிள்ளை

மல்லிகாவும் எமாவும் தன்னைப் பார்க்க வருவதாக அறிவித்ததுமே மாலினியின் மனம் பனி இறுகிய பிரதேசம் வெயில் கண்டது போன்ற உணர்வில் திளைத்தது. வேற்று முகங்களிடையே அறிந்த முகம் ஒன்றேனும் கண்களில் சிக்காதா எனத் தேடியவளைத் தேடி மல்லிகா மச்சாள் அவளுடன் சிறுவயது முதலே ஒன்றாக வளர்ந்தவள் தன் மகள் எமாவுடன் வரப்போகிறாள் என்றால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி!

மச்சாளைச் சந்தித்து ஆறேழு வருடங்களிருக்கும். மேற்கல்வி கற்கவென இங்கிலாந்துக்குப் போன மல்லிகா ஒரு முறை ஊருக்கு வந்து திரும்பியதாக ஞாபகம். உடன் கல்வி சுற்ற ஜோனை அவள் காதலிப்பதாக அறிந்ததும் மாமாவின் குடும்பமே அதனை வரவேற்க மறுத்ததால் அவள் மணம் முடித்து இங்கிலாந்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு ஒரு மகனும் இருக்கிறாள். பெயர் எமா.

மச்சாளைச் சந்திப்பதை விட எமாவைக் காண்பதற்கு அவள் அதிக ஆர்வமாக இருந்தாள். எமாதாயைப் போன்று இருப்பாளா? தந்தையைப் போலிருப்பாளா? மாலினியின் கேள்விகளுக்கு விடைகளைக் கொண்டு வரப்போகிறேன் என அலைபேசி கூறியது. டன்கிறிகள் மாணவர் கிராமத்தை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். மாலினி அவர்களை வரவேற்க விடுதி முகப்பிற்கு விரைந்தாள். மல்லிகாவைக் கண்டதுமே மாலினி கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். அவளது கண்கள் எமாவிடம் திரும்பின. அவள் தாயைப் போன்றில்லை. ஏனோ எமாவை அள்ளியணைக்க ஆர்வம் பிறக்கவில்லை அந்த ஐரோப்பிய குழந்தை அவளிடமிருந்து அந்நியமாகி நின்றாள். அறிவின் தூண்டுதலால் தூக்கச் சென்றபோது எமா விலகி ஓடினாள்.

“எப்படி என்னுடைய பிள்ளை இருக்கிறாள்?”

மல்லிகாவிற்குள் “என்ன பதில் சொல்வது?” என்ற தேடல் ஆரம்பமாக, அதற்கு அவசியமின்றி மல்லிகாவே “என்னைப் போன்ற

தலை மயிரும் கண்களும் இருக்கின்றன. இல்லையா?” எனக் கேட்டாள்.

“இது அவர்களிலிருந்தும் அவளை விலக்கிக் காட்டுமோ?”

மல்லிகாவின் கதைகளின் கலகலப்பு மாலினியை மேலும் சிந்திக்கவிடவில்லை சிறிது நேரத்தின் பின் மல்லிகாவின் காரில் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்கள். சுற்றிவிட்டு மாலையில் மாலினியை விடுதியில் விட்டுவிட்டு மல்லிகா மறு நாள் வருவதாக விடை பெற்றாள்.

ஐந்தாம் மாடியிலிருந்த தனது அறைக்குச் செல்வதற்காக மின்தூக்கி வரும்வரை காத்திருந்த மாலினிக்கு தான் இங்கு வந்தபொழுது மச்சாள் வந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்! என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

அந்த எண்ணத்துடன் அந்த ஆரம்ப காலத்திற்கு மனம் மெல்ல நழுவினது அந்த நாட்களில் உறவுகளின் பாசத்துக்காக, சந்திப்புக்காக மனம் ஏங்கித்தவிக்கும்.

மாலினி வந்து ஓரிரு நாட்களே கடந்திருந்த வேளை. அன்று அவளுக்கு படிப்பில் ஈடுபாடு காட்டவே முடியவில்லை. என்னவென்று இனங்காணமுடியாத வேதனையொன்று உள்ளே ஏறி உட்கார்ந்திருந்தது. புதிய நாடு. புதிய சூழல். புதிய மனிதர்கள். அதுவும் இன, மொழி, பண்பாடு, எல்லாவற்றாலும் வேறுபட்டவர்கள். அனைத்தும் ஒன்றுகூடி உள அமைதியுள் மத்திட்டுக் கடைகின்றனவா?

புரியவில்லை.

மாலினி பெற்றோருடனிருந்தே பல்கலைக்கழக பட்டப் படிப்புவரை சுற்றவள். இது முதல் பிரிவு. கொழும்புக்கென புறப்பட்டபோதே ஏக்கமொன்று மனதோடு மறைந்து விளையாட ஆரம்பித்துவிட்டது. நாளாக நாளாக ஏக்கம் முக்காடிட்டு மனதையே மறைக்கத் தொடங்கியது. இப்பொழுது மனம் ஏக்கத்துள் புதைந்துபோய்... மூச்சுவிட தவிப்பது போல்...

புத்தகத்தை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு எழுந்து போய் ஜன்னல் கண்ணாடி வழியாக வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள். சூழுவர அழகைக் குவித்துக் குவித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது இயற்கை.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

அதைப் பார்க்கையில் மனம் வேதனை மூட்டத் திடையே விரல்கள் கொடுத்துப் பிரித்து மெல்ல வெளிவர முயல்வதாய் ஒரு பிரமை. அதன் காரணமாக வெளியே போவதற்கான மன உந்தல் ஒன்றின் ஆக்ஞையால், மழைக்காப்பு மேலுடையை எடுத்து அணிந்துகொண்டு கதவைப்பூட்டிவிட்டு வெளியே செல்லப் புறப்பட்டாள் மாலினி.

கீழிறங்கி கண்ணுக்குத் தெரிந்த இயற்கை வனப்புகளில் மனதை இலயிக்கவிட்டுவிட்டு கால் போன போக்கில் மாலினி மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தாள். மனம் தெளிவடைந்ததான இலகுவான உணர்வு உற்சாகந் தந்தது. கடவுள் சரியான இடமொன்றிற்கு வழிகாட்டியிருக்கிறார்.

மலைகளும் நதியும் மட்டுமல்ல கடலு மல்லவா இங்கு கூடி விளையாடுகின்றது! இவ்வளவு காலமும் இந்த அழகை இரசித்துத்தான் தன் கவலை களை கரைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் மாலினி.

மின்தூக்கி வரவும் மேலே வந்து அறையைத் திறந்து உள்ளே சென்றவளை அழகின் மயக்கம் ஆட்கொண்டிருந்ததால் ஜன்னல் திரைகளை விலக்கி கண் களுக்குத் தெரிந்த இயற்கை அன்னையின் எழிலுடன் ஐக்கியமானாள்.

இங்கு வர வழி காட்டிய நாள் கூடவே வந்து அதன் ஊடே புகுந்துகொண்டது.

தனது துறையின் தலைமையகத்திற்கு சில விபரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகத்தான் மாலினி அன்று சென்றிருந்தாள். அவளைக் கண்ட துறைத் தலைவர் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு சொல்லியனுப் பினார். “எதற்காகவாயிருக்கும்?” என்ற வினா அலைக்கழிக்க அவர் முன் நின்றவளுக்கு இணையத்தில் வந்திருந்த புலமைப்பரிசில் பற்றித் தெரிவித்து முது தத்துவமாணிக்கு அவள் எடுத்துக்கொண்ட விடயப் பரப்புடன் மிகவும் தொடர்புபட்டதாக இருப்பதால் விரும்பினால் விண்ணப்பித்துப் பார்க்குமாறு ஆலோசனை வழங்கினார் அவர். ஐக்கிய இராச்சிய பல்கலைக்கழகம் என்றதும் தயக்கந்தான் முதலில் தலைதூக்கி நின்று.

இயல்பாகவே மாலினிக்கு சூழலியலில் மிகுந்த ஈடுபாடிருந்தது. அதுபற்றிய விபரங்கள் எங்கிருந்தாலும் தேடித்தேடி கற்பாள். இணையத்தில் சுற்றுச்சூழல் தொடர்பான கற்கைநெறி எது வந்தாலும் அதில் இணைந்து பயில்வாள். இப்பல்கலைக்கழகத்தில் சான்றிதழ் கற்கைநெறியாக ஆரம்பித்துள்ள சுற்றாடல் விஞ்ஞானம் கற்கை நெறியாக பரிணமிக்கும்போது மாலினிக்கு அதில் முக்கிய இடம் கிடைக்குமென்ற எதிர்பார்ப்பு பலருக்குமிருந்தது. புலமைப்பரிசில் சூழலியல் தொடர்பானது. அதனால் துறைத் தலைவர் அவளைக் கண்டதும் அழைத்து அதனைப் பற்றி கூறியிருக்க வேண்டும்.

ஆல்ஸ்ரர் பல்கலைக்கழகம் என்ற பெயரை இணையம் காட்டியது. வட அயர்லாந்தில் இருக்கிறது.

ஐக்கிய இராச்சியம் என்றார்களே?

இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், என்ப வற்றுடன் வட அயர்லாந்தும் சேர்ந்ததுதான் ஐக்கிய இராச்சியம். அதனால் அல்ஸ்ரர் ஐக்கிய இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழகமே என்ற விவரத்தை

அவள் பின்னர் விளங்கிக்கொண்டாள்.

அங்கு போய் கல்வி பயில்வதா? வேண்டாமா? என்பதை புலமைப்பரிசில் கிடைத்த பின்னர் சிந்திப்போம் என ஓர் அவநம்பிக்கையுடன் மாலினி விண்ணப்பத்தை அனுப்பிவைத்தாள். சக்கிர திசை நடந்து கொண்டிருக்கிறதோ என்னவோ அவள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிவித்திருந்தார்கள். மாலினிக்குள்ளே நடந்த கயிறிழுத்தல் போட்டியில் நெறியில் இணைவது எனும் முடிவே வெற்றி கண்டது.

அன்று முழுவதும் அலைந்த களைப்பு நினைவுகளை நிறுத்தி அவளை உறங்க வைத்துவிட்டது

மறுநாள் காலையில் எழும்போதே ஆனந்தம் அறையெங்கும் கமழ்வதாய் ஒரு பிரமை அவளைச் சூழ்ந்திருந்தது. இன்று எப்படியும் எமாவை தன்னுடன் ஒட்டவைக்க வேண்டும் என தீர்மானம் எடுத்திருந்தாள் மாலினி. ஏன் அவள் என்னிடம் வர மறுக்கிறாள்? எனது தோற்றம் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்றும் ஒரு சந்தேகம். தேவையற்று எம்முள் உறைந்து கிடக்கும் தாழ்வுணர்வு மாலினியுள்ளும். தன் மகளின் அழகைப் பற்றி மல்லிகாவுக்கு மிகுந்த பெருமை. அவளுடைய பேச்சிலிருந்து இதை மாலினி ஊகித்திருந்தாள். மகளுடைய நிறம் அதற்கு முக்கிய காரணம். குளிர் தேசத்தின் கொடை அது.

பிரதேசத்தின் காலநிலை அங்கிருக்கும் மனிதர்களில் மட்டுமல்ல மிருகங்கள், பறவைகள், தாவரங்கள் முதலியவற்றிலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது. வேற்றுப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவை செயற்கை முறையால் வாழவைக்கப்படலாம். ஆனால் தம் செழுமையையும் உயிர்ப்பையும் இழந்து நடைப்பிணங்களாகவே கிடப்பதைத்தான் காண நேரும். அந்தப் பிரதேசத்திற்குரியவை அதற்கேற்ற உடலமைப்புடன் எந்த வித இடர்ப்பாடுமின்றி அங்கு வாழும்.

“அவர்கள் வரப்போகிறார்கள்” என்ற எண்ணம் சிந்தனையை இடை நிறுத்த மாலினி வேகமானாள். அன்று மதியம் தாண்டியதும்தான் உபயோகித்த அறை, கார் ஆகியவற்றை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு விமானம் ஏறவேண்டும் என பரபரத்தாள் மல்லிகா. வட அயர்லாந்திலிருந்து இங்கிலாந்து செல்ல கடற் பயணத்தைவிட விமானப் பயணம் சுகமானது.

மாணவர் கிராமத்தை கார் அண்மிக்கும்போது கீவன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்ததை மாலினி அவதானித்தாள். தன்னைத் தேடித்தான் வந்தானோ என்றொரு சந்தேகம். அவன் மாலினியைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

மாணவர் விடுதியின் முன் கார் நின்றுதம் மாலினி இறங்கினாள். அவ்விடத்திலேயே மல்லிகா விடை பெற்றாள். இன்னும் எமா மாலினியிலிருந்து விலகியே நின்றாள். கையசைத்து விடைபெற்ற மாலினி விடுதியின் உள்ளே செல்லத் திரும்பியபோது “ஹாய்” என்ற குரல் வழி மறித்தது. அது கீவனின் குரல்.

“ஹாய், இங்கே காண்பது ஆச்சரியமாக உள்ளது”

“என் நண்பனை சந்திக்க வந்தேன். இது என் நண்பன் டேவீர். இங்கேதான் அவனும் இருக்கிறான்”

அருகில் நின்றவனை அறிமுகப்படுத்தி பதிலளித்தான் கீவன்.

“ஹாய். நான் மாலினி” என அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டவள் “எனக்கு மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது. பின்னர் சந்திப்போம்” என விடைபெற்றாள். ஆனால் கீவனின் நினைவுகளிடமிருந்து விடைபெற இயலவில்லை. அவை தொடர்ந்தன.

டேவிறறைக் காண வந்ததாக கீவன் கூறியது உண்மையா? அவன் எதிர்த் திசையில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்ததை அவளே பார்த்தாளே. மாலினியைக் கண்டுவிட்டுத்தான் திரும்பி வந்திருப்பானோ? சந்தேகம் தனக்கு வலுச்சேர்க்க முன்னைய நினைவையும் கூட்டுச் சேர்த்தது.

மனதிற்கு ஆனந்தமூட்ட என்றுதான் அன்றும் அவள் இயற்கையை இரசிக்க வெளியே வந்தாள். அந்த இரசனையில் ஊறிவிட்டவள் சற்றே நிமிர்ந்து வானத்தைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டாள். திடீரென கொட்ட ஆரம்பித்த மழை மாலினியின் இரசனையை இடைநிறுத்தியது. அத்துடன் அவள்மேல் மழைத் தாரைகள் வீழ்வதையும் ஏதோ இடைநிறுத்தியது. அதை உணர்ந்து நிமிர்ந்தால் தலைக்கு மேல்குடை!

எப்படி?

அருகே அதைப் பிடித்தவாறு கீவன். அவளை விட ஓரடி உயரமாக.

“ஹாய். ம. . ம. . ம.”

மேற்கொண்டு அவளது பெயரை உச்சரிக்க முடியாமல் அவனது நா தவித்தது. அது அவளுக்கு வேடிக்கையாகவிருந்தது. அவள் “மாலினி” என்று அவனது நாவுக்கு உதவவும் “மிகவும் கடினமான பெயர்” என்று அப்பெயரைக் கூறுவதைத் தவிர்த்தான். “எனது பெயர் குறுகியது. நீண்ட பெயர்கள் இருக்கின்றன. அப்படி என் பெயர் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்களோ?” என சிரித்துக்கொண்டே மாலினி கேலியாகக் கேட்டாள்.

“இதற்கேன் கஷ்டப்படவேண்டும்? மானி என்று அழைப்பேன். உங்களைத்தான் கூப்பிடுகிறேன் என்பது உங்களுக்கு விளங்கினால் போதுமானது.” என்ற வாறு அவளது சிரிப்பில் கீவனும் கலந்து கொண்டான்.

நேற்றுமுன்தினந்தான் கீவன் அறிமுகமானான். நூலகத்திலிருந்து வெளியேறியவன் தனது துறைக்குப் போகும் பாதையைத் தவறவிட்டு தடுமாறி நிற்க நேர்ந்தது. அப்போது எதிரே வந்தவனிடம் வழி எது வென விசாரித்தாள். தானும் அங்குதான் செல்வதாக அழைத்துச் சென்றவன் மிக இயல்பாக அளவளாவிய வாறு வந்து அன்று அறிமுகமானான். இப்போது குடையுடன், “இங்கே திடீரென மழை வரும். எப்போதும் அதை எதிர்கொள்ள ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும்”

கீவனின் இக்கூற்றுக்கு பதிலாக தன் மழைக்கால மேலுடையை சிரித்தவாறே தொட்டுக் காட்டி நிமிர்ந்து அவனது முகத்தைப் பார்த்தாள். அவனது உயரம் அதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது.

“இப்படி கிட்ட நின்றால் உங்களுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறது கஷ்டம்”

“தூர நின்றால் மழைக்கு குடை பிடிக்க முடியாது. நான் ஓர் ஐரிஷ் இளைஞன். எங்களது உயரம் ஆங்கியேரைவிட அதிகம்.”

அவளும் அதை அவதானித்திருக்கிறாள். முகம் அகன்றதாக உதடுகள் சற்று தடித்து, மூக்கு எடுப்பாக இல்லாமல், உயரம் கூடியவர்களாக, ஆனால் அப்படி

யல்லாதவர்களையும் சந்தித்திருக்கிறாளே!

“இவன் என்ன இப்படிச் சொல்கிறான்? எத்தனை ஐரிஷ் இளைஞர்கள் அழகாக இருக்கிறார்கள்! என்று தானே யோசிக்கிறீர்கள்? அவர்களெல்லாம் கலப்பு. போர் காரணமாக குடியகன்று சென்றவர்கள் அந்தந்த நாட்டினரை மணம்புரிந்து பிறந்தவர்களின் வம்சத்தவர்”

“இவன் தன் உறவுகள் பற்றி பேசுகிறானா? எனது உறவுகள் குறித்து சொல்கிறானா?” என அவளுள் ஒரு மயக்கம்.

“மழையில் நின்று இவற்றைக் கதைத்து என்ன பிரயோசனம்? அறைக்குப் போகலாம். வாருங்கள்.” கூறியவாறு அவளது பதிலை எதிர்பாராமலே அவன் நடக்க ஆரம்பிக்க அவளும் சேர்ந்து நடந்தாள்.

அன்று நடந்ததும் தற்செயலானதா?

மாலினியின் உறக்கம் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. கீவன் எப்படிப்பட்டவன்? அவன் எப்படிப்பட்டவனாய் இருந்தால் என்ன? அதைப் பற்றி நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி மாலினி உறங்கிவிட்டாள்.

மறந்திருப்பதாக எண்ணியிருக்கையில் மீளவும் அவன்.

“எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

அருகில் குரல் கேட்டு மாலினி திரும்பினாள். சிரித்துக்கொண்டு அருகே கீவன்.

“நலமாயிருக்கிறேன். நீங்கள் எப்படி?”

“அடிக்கடி இவன் வந்து நிற்பது தற்செயலா? அல்லது...?”

உதட்டில் முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டாலும் மனதினுள் ஒரு குறுகுறுப்பு. அவனை உதறிவிட்டு விலகிச் செல்லவும் இயலவில்லை.

ஏன் இயலவில்லை?

உதறிவிட காரணம் ஏதுமில்லையே.

இதற்கு எதற்கு காரணம்?

இதற்கு காரணம் எதுவும் தேவையில்லை என்பது அப்பொழுதுதான் மனதில் உறைத்தது. உதறவேண்டுமென்றில்லை. மெதுவாக விலகிவிடலாம்.

“என்ன யோசனை? உங்களுக்கு இடைஞ்சலாக வந்துவிட்டேனோ? நீங்கள் உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள். பய்”

“இல்லை. இல்லை. அப்படி ஒன்றுமில்லை”

அவசரமாக அவனது கூற்றை மாலினி மறுத்தாள்.

“நடைப்பயிற்சியா? இயற்கையை இரசிக்கவா?”

“இரண்டிற்குமாகத்தான்”

“கூடிய தூரமென்றால் நடப்பீர்களா? நான் நதிக் கரைப் பக்கம் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்களும் வருகிறீர்களா? சிறிது நேரத்தில் இருண்டு விடும். பாலத்தில் நின்று பார்த்தால் நதியின் இரு புறமும் எழுந்து நிற்கும் கட்டிடங்களில் ஒளிரும் வர்ண விளக்குகள் எல்லாம் சேர்ந்து மிகவும் அழகாக இருக்கும்”

“மலைகளிடையே ஓடும் அந்த நதியை இரசிக்க எனக்கும் சரியான விருப்பந்தான். அந்த நதியின் பெயர்”

“ப்வைல் றிவர்”

நதியின் பெயரைத் தேடியவளுக்கு அதைக் கூறிய படியே நடக்கத்தொடங்கினான் கீவன். மாலினியும் சேர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினாள். இதுதான் அவனது இயல்பு என்பது அவளுக்கு இப்போது பிடி பட்டிருந்தது.

அன்று அவள் படுக்கைக்குச் செல்ல நள்ளிரவு கடந்துவிட்டது. பெரிய பாலத்தை அடைந்தபோது அந்திப் பொழுதாகியிருந்தது. அந்த நேரத்து நதியோர அழகை இரசித்துக் கொண்டிருக்கையில் இரவு வந்து கவிந்துகொள்ள மின்விளக்குகள் மெல்ல மெல்ல கண்விழிக்க ஆரம்பித்தன. மலைச்சாரலில் கட்டடங்கள் அமைந்திருந்ததால் அவற்றில் ஒளிர்ந்த ஒளிப் பொட்டுகள் நதியின் இரு மருங்கும் வைரங் கொட்டி சித்திரக்கோலமிட்டு மகிழ்வு தந்தன. ஒத்த இரசனை யுள்ளவருடன் சேர்ந்து இரசிப்பதுவும் மனமகிழ்வை அதிகப்படுத்துவதாக மாலினி உணர்ந்தாள்.

“நான் நேரமிருக்கும்போதெல்லாம் போய் வரும் இடந்தான். ஆனால் இன்று வித்தியாசமான ஓர் அநுபவம்.” என சீவன் அவளை அவளது விடுதி வாயிலில் விட்டுப் போகும்போது சொல்லியதற்கும் இதுவே காரணமாயிருக்குமென அவள் முடிவிற்கு வந்தாள்.

சீவனின் மனத்திலும் ஒரு குதூகலம் ப்வைல் நதியாகப் பெருகியது. இதுவரை அவளைச் சந்தித்த சந்தர்ப்பங்களை ஒரு சகமாணவியைக் கண்டதாகவே கடந்துவிட்டிருந்தான். ஆனால் இன்றைய நீண்ட நேர உரையாடல் வேறுபட்ட உணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளதாக தோன்றியது. இரசனை உணர்வு இருவருக்கும் ஒத்திருந்ததாக அவன் எண்ணினான். அவள் கூறிய உவமைகள் சிலவற்றை அவனால் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. அவளிடம் விளக்கம் கேட்டு ஒன்றிரண்டை விளங்கிக்கொண்டான்.

விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவற்றுள் தலைமுடி பற்றியதும் ஒன்று. மணப் பெண்ணின் தலையலங்காரத்தை மாலினி ஒப்பிட்டுக் கூறினாள். அவள் தன் தலைமுடியை எப்படி அலங்கரிக்கிறாள் என்பதே புதிராக அவனுக்குத் தோன்றியது. கறுப்பினப் பெண்கள் தம் முடியை வகுத்து சுருளாக ஏதேதோ செய்து அலங்கரிக்கிறார்கள். ஆனால் இவளின் முடி அவர்களுடையது போன்றில்லை. நீளமாக வளர்ந்திருக்கிறது. இவள் செய்திருக்கின்ற அலங்காரமும் வேறுபட்டது. இந்த அலங்காரத்தை இவன் இப்போது தான் முதன் முதலாகக் காண்கிறான். ஐரிஷ் பெண்கள் வேறுபட்டவர்கள்.

தன் உறவுப் பெண்களுடன் மாலினியை சீவனின் மனம் ஒப்பீடு செய்து பார்த்தது. ஏனென்றே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஒவ்வோரினத்திற்கும் தனித்துவம் இருக்கிறது. உருவம், உடை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் முதலிய பல்வேறு அம்சங்களிலும் தனித்துவத்தைக் காணமுடியும். மற்றவர்கள் எப்படியோ? சீவனுக்கு தனது இனத்திற்குரிய தனித்துவந்தான் சிறந்ததாகத் தோன்றியது.

காலை பத்து மணியளவில் பல்கலை வளாகத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்த மாலினியுடன் பேசவேண்டும் என்ற நோக்குடன் சிறிது வேகமாக வந்தாள் டெய்லி. இருவரும் ஒரே விடுதியில் இருப்பவர்கள். இதுவரை இருவரும் பேசிப் பழகியதில்லை. அருகே வந்ததும் டெய்லி சிரித்தபடியே மாலினிக்கு காலை வணக்கம் கூறினாள். மாலினியும் பதில் வணக்கம் கூறினாள்.

“உங்களை அதிகம் சீவனுடன் பார்க்கிறேன். அவனைப் பற்றி உங்களுக்கு அதிகம் தெரிந்திருக்காது

அவன் ஒரு ஐஆர்ஏ என்று கேள்விப்பட்டேன். கவனமாக இருங்கள்”

சொல்ல நினைத்ததை பட்டென்று கூறி முடித்தாள் டெய்லி.

“ஐஆர்ஏ என்றால்...?”

“இங்குள்ள தீவிரவாத அமைப்பு. இதற்கு மேல் இப்போது விளக்கஞ் சொல்ல நேரமில்லை;”

பேச்சைத் தொடர விரும்பாதவளாக டெய்லி விரைந்து நடக்க ஆரம்பித்தாள். மாலினி சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போய் படிக்கிறதுக்கு வடஅயர்லாந்துதான் உனக்குக் கிடைச்சதா?”

மாலினி தான் மேற்கல்வி பயில்வதற்குப் போக விருப்பதாகக் கூறியதும் மாமா கேட்ட கேள்வி இது.

“ஏன் அப்பிடிக்கேட்கிறீர்கள் மாமா?”

“அந்தக் காலத்திலை எங்கடை போராட்டங்களுக்கு அயர்லாந்தை முன்னுதாரணமாய்க் காட்டு வினம். இங்கிலாந்தின்ரை ஆட்சியிலையிருந்து விடுபட வேண்டுமெண்டு அயர்லாந்து போராட்டம் நடத்தினது. அந்த நாட்டிலை கூடின பகுதி கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்தவை. புரட்டஸ்தாந்து மதத்தவையும் இருக்கினம். போர், போராட்டம் எல்லாம் நடந்து 1921இவை யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் செய்தபொழுது கத்தோலிக்கரை பெருமளவு கொண்ட பிரதேசம் அயர்லாந்தாகியது. புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் அதிகமாயிருந்த வட அயர்லாந்து ஐக்கிய இராச்சியத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. இப்படிமென்ன எங்களைப்போல அதுவும் அமைதியாகிப் போன எரிமலைதான். எதுக்கும் போக முன்னம் அந்த வரலாற்றை ஒருக்கா தட்டிப்பார்”

அன்று மாமா தந்த சிறு விளக்கம் நினைவுக்கு வந்தது. எதற்கும் சீவனை விட்டு விலகி நிற்பது நல்லதென அவள் முடிவு செய்தாள்.

நூலகத்தின் படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த மாலினியின் கவனத்தை “ஹாய்” என்ற குரல் தன் பக்கம் திருப்பியது. “உங்களை சந்திக்க வேண்டுமென நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு வரவேற்பு நிகழ்ச்சி நடத்தவிருக்கிறோம். அதில் வந்து கலந்துகொள்வீர்களா?” என்று சீவன் தன் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தான். சட்டென்று பிரித்தானிய அரசி வரவிருப்பது நினைவுக்கு வரவும் “அரசியாருக்கு வரவேற்பு அளிக்கப்போகிறீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“யார் அரசி? யாருக்கு அரசி?”

சூடாக வெடித்துவந்த கேள்விகளால் அதிர்ந்து நிமிர்ந்தவன், குளிரொளி உமிழும் நீலக் கண்களில் புலியின் குரூரம் தெறிப்பது கண்டு அரண்டுபோனான்

“நாங்கள் அயர்லாந்து நாட்டவர். ஐரிஷ் இனத்தவர். எங்கள் கதை உங்களுக்குத் தெரியாது.”

கர்ச்சனையொலி கேட்ட மிரட்சியுடன் மாலினி என்ன செய்வதென்பது தெரியாது திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

“எங்கள் சரித்திரத்தை முதலிலே உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்”

“எனக்கு ஓரளவு தெரியும்”

“யார் சொன்னார்கள்?”

“எங்கள் வீட்டிலே மாமா சொன்னார்.”

“மாமாவா? அவர் ஏன் சொன்னார்?”

“நான் தன்னை ஏமாற்றுவதாக ஐயமேற்பட்டு விட்டதோ?” என்ற எண்ணம் ஏற்படவே “எங்கள் நாட்டிலே போர் நடந்தபோது அயர்லாந்து வரலாற்றை சொல்லி உற்சாகப்படுத்துவார்கள். நாங்களும் உங்களைப் போல் கஷ்டப்பட்டவர்கள் தான்.” என மாலினி விளக்கங் கொடுக்கையில் “நீங்கள் எந்த நாட்டவர்?” என்று குறுக்கிட்டான் கீவன்.

“எங்கள் நாடு சிறிலங்கா. அங்கே...”

“தெரியும். தெரியும். உலகில் எங்கெங்கு போராட்டங்கள் நடந்தனவோ அவற்றின் விபரங்கள் எல்லாம் அறிந்துவைத்திருக்கிறேன்.” என்றவன் “நான் பின்பு சந்திக்கிறேன். ஒருவரை சந்திக்கவேண்டும்” என்றவாறே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

உலகநாடுகளின் போராட்ட வரலாறுகள் அனைத்தையும் அறிந்துவைத்திருக்கிறானாமே?

மாலினிக்குள் டெய்ஸி எழுந்து நின்று சிரித்தாள்.

மெல்ல விலகுவது என எடுத்த தீர்மானத்தை மறந்து, டெய்ஸியின் எச்சரிக்கையை கவனத்திற் கொள்ளாமல் இவனுடன் நட்பை வளர்ப்பது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்.

அம்மா திருப்பித் திருப்பி, அழுத்தியழுத்தி, கூறிய புத்திமதிகளையும் மீட்டு நினைவிலிருத்திக் கொண்டாள்.

மல்லிகாவின் அலைபேசி மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறியது. நண்பர் வீட்டுத் திருமண நிகழ் விற்கு வரவிருப்பதாகவும் அவ்வேளையில் மாலினி யிடம் வருவதாகவும் மச்சாள் கூறினாள். உறவின் வரவை மனம் எதிர்பார்க்கத் தொடங்கியது. ஆனால் அவர்கள் வந்தபோது எதிர்பார்த்தது போலிருக்க வில்லை. இம்முறை மாலினியுடன் பொழுதைக் கழிக்க மல்லிகாவால் இயலவில்லை. திருமண வீட்டில் பெரும் பாலான நேரம் நிற்கவேண்டியிருந்தது. சிறிதளவு நேரத்தை ஒதுக்கி மல்லிகாவும் எமாவும் வந்து மாலினியை அழைத்துச் சென்றனர்.

அவர்களுடன் வெளியே சென்று அறைக்குத் திரும்பிய மாலினியை விடுதிமுகப்பில் எதிர்ப் கொண்டான் கீவன்.

“நீங்கள் அறையில் இல்லை. வருவீர்கள் என எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நாளை ஞாயிற்றுக் கிழமை. ஓய்வாகத்தானே இருப்பீர்கள்? அல்லது ஏதாவது வேலை இருக்கிறதா? யாரோ இருவருடன் போனீர்களே?”

கீவன் அவசரமாக எல்லாக் கேள்விகளையும் அடுக்கினான்.

“எனக்கு வேலை எதுவுமில்லை. அவர்கள் என் மச்சாளும் மருமகளும்”

“மருமகனா? ஆங்கிலேயச்சிறுமி போலிருந்தானே?”

“அவளுடைய தகப்பன் ஆங்கிலேயர். என் மச்சாள் ஆங்கிலேயரைத்தான்திருமணம் செய்திருக்கிறாள்.”

“இவள் ஆங்கிலேயனைத் திருமணம் செய்தாலும் உங்கள் சாடையில் குழந்தை பிறக்கலாம்”

“என்னுடைய உதவி ஏதாவது தேவையா? வெகு நேரம் காத்துக்கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே.”

அந்தப் பேச்சைத் தொடர்வதை நிறுத்தி அவள்

கதையை வேறுபக்கம் திருப்பினாள்.

“ஆமாம். நாளை இரண்டு மணியளவில் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வருவீர்களா? எனது சகோதரிகள் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறார்கள்.”

“ஏன்? எதற்கு?”

“எங்கள் நாட்டைப் போன்ற ஒரு நாட்டிலிருந்து வந்த பெண் என்று நான் சொன்னதும் அவளைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்.”

“இங்கே அவர்கள் வருவதில்லையா?”

“பண்ணை வேலைகள் அவர்களுக்கு அதிகம்”

கீவன் அவர்கள் பண்ணையில் பணி செய்வதாகக் கூறியதும் மாலினிக்கு மேலதிகமாக அறியும் ஆர்வம் மிகுந்தது.

“எந்தப் பண்ணையில்?”

“இது என்ன கேள்வி? எங்களிடம் செம்மறியாடுகள், மாடுகள், பன்றிகள், கோழிகள், வயல் எல்லாம் இருக்கின்றன. நீங்கள் வந்தால் அவற்றையும் பார்க்கலாம்.”

உடனேயே அவற்றையெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென அவளது மனம் பரபரத்தது. நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் வந்து வாய்த்திருப்பதாக மனம் மகிழ்ந்தது. மறுநாள் வருவதாக அவள் ஒத்துக்கொண்டாள். அதன் பின்னர் பண்ணை பற்றிய கற்பனைகளிலே இருந்த வேளை கீவன் எமாவின் திருமணங் குறித்துக் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“ஏன் அவளின் குழந்தையைப் பற்றி இவன் கதைத்தான்? அவன் சொல்லியது சரியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால்...? கீவன் எமாவை அருகில் கண்டிருப்பானோ? தந்தையின் நிறமும் தாயைப் போன்ற கண்களும் கூந்தலும் கொண்ட அவளின் தோற்றம் கீவனுக்கும் பிடிக்கவில்லையோ? மச்சாள்தான் என்னுடைய பிள்ளை என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறான்.;

மாலினிக்குள் தோன்றிய எண்ணங்கள் அவளின் உதடுகளில் முறுவலைப் பிறப்பித்தன. மாட்டின் தலையும் ஆட்டின் வாலுமாய் பிறந்த அதிசய மிருகம் போல எமா இருப்பதாக அவள் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு. கீவனும் அப்படியேதும் நினைத்தானோ என்ற சந்தேகம் அவளைச் சிரிக்க வைத்தது.

மறுநாள் மதியத்தின் பின் கீவன் பண்ணை வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தும் வாகனமொன்றில் வந்துசேர்ந்தான். மதியம் என்றாலும் வானத்தில் சூரியனைத் தேடவேண்டியிருந்தது. வாகனத்தில் ஓட்டுனரின் இருக்கைக்குப் பின்புறம் எதிர்ப் பக்கம் நோக்கியபடி நீள இருக்கையொன்று இருந்தது. அதில் அமர்ந்தால் மூன்றுபக்கங்களையும் பார்க்கலாம். தன்னருகே இருக்க வருவாள் என எதிர்பார்த்து கீவன் கதவையும் திறந்துவிட்டான். மாலினி பின்னிருக்கையில் போய் அமர்ந்துகொண்டாள். அங்கு நின்றவர்களின் கவனத்தை வாகனம் தன்புறம் திருப்பியிருந்தது. அதை இவர்களிருவரும் தம் கவனத்திற்கு எடுக்கவில்லை.

மாலினியின் கவனமெல்லாம் வெளியே தெரிந்த இயற்கை அழகின் மேல் குவிந்திருந்தது. கீவன் அவளுக்கு எந்தெந்த இடங்களைக் காட்டலாம். அதற்கு எந்தப் பாதைகளைத் தெரிவுசெய்யலாம் என்ற திட்டமிடலில் மூழ்கியிருந்தான்.

முதலில் நகரத்தை சுற்றிக் காட்டிய பின் பொருளாதார முதுகெலும்பில் கைவைக்கலாம் என தீர்மானித்தான் கீவன். நகர்பக்கம் ஏற்கெனவே போயிருப்பதால் விவசாய இடங்களைப் பார்க்கலாம் என மாலினி அபிப்பிராயப்படவே கீவன் பாதையை மாற்றினான். மலைச் சாரல்களின் ஊடே வீதி ஏறியிறங்கிச் சென்றது. இருமருங்கும் வயல்வெளிகள். குறிஞ்சியும் மருதமும் குலாவும் அழகு. மனதின் மகிழ்ச்சியை அது அதிகரிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. கீவன், அவ்விடங்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறிக்கொண்டே வந்தான். இருவரும் அருகருகே அமர்ந்திருக்காவிட்டாலும் எதிர்த்திசைகளை நோக்கியவாறு இருந்தபோதும் தலைகளிரண்டும் அருகருகே இருந்ததுடன் இருக்கைகளின் மேற்புறம் இடைவெளி அமைந்திருந்த காரணத்தால் அவனது விவரணம் மாலினிக்கு தெளிவாகக் கேட்டது.

ஓரிடத்தில் வாகனத்தை கீவன் நிறுத்தினான்.

மாலினி திடுக்குற்றுத் திரும்பினாள்.

“ஏன் வாகனம் நின்றது? என்ன நடந்தது?”

வினாக்கள் தொடராக எழுந்துவந்தன. இரசனை எங்கோ பறந்துவிட, மெல்லிய பயம், சிறியதோர் தேனீயாய் இதயத்துள் ஓட்டிக்கொண்டு சிறகடித்தது.

“இந்தப் பக்கம் பாருங்கள். இந்தக் காற்றாடிகள் எமது தேவைக்குரிய கணிசமான மின்சாரத்தை காற்றிலிருந்து உற்பத்தி செய்து தருகின்றன.” என கீவன் கூறவும் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கு சீரான இடைவெளியில் வரிசையாக வித்தியாசமான வடிவமைப்பில் உயர்ந்து நின்ற காற்றாடிகள் உள்ளே குறுகுறுத்த தேனீயைப் பறக்கடித்தன.

“சுற்றுலா வரும் எல்லோரும் இவற்றைப் படமெடுக்கத் தவறுவதில்லை.” என அவன் சொன்ன போதுதான் தனக்கு அவ்வாறு இக்காட்சிகளை பதிவு செய்யும் எண்ணம் ஏன் ஏற்படவில்லை? என்ற வினா அவளுள் எழுந்தது. தன் கைபேசியை எடுத்து அவற்றைப் படம் எடுத்துக்கொண்டாள்.

“திரும்பும்போது இவை வேறு பக்கம் திரும்பியிருக்கக்கூடும். காற்றின் திசைக்கேற்ப திரும்பக்கூடியதாக இவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன”

தன் விளக்கத்தால் அவளை வியக்கவைத்தவாறு கீவன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். இரு பக்கமும் மந்தைக்கூட்டங்கள். செம்மறியாட்டு மந்தை ஓரிடத்திலென்றால் மற்றோரிடத்தில் கொழுக்கொழுபசுக்கூட்டம்.

“இவற்றை ஒரு படம் எடுப்போமா?”

மாலினியின் வேண்டுகோளைக் கேட்டும் சிரித்தபடியே கீவன் வாகனத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கேட்கவில்லையோ என்ற சந்தேகத்தில் மீண்டும் கேட்டாள். அவன் சிரித்துக்கொண்டு “கவலை வேண்டாம். எங்கள் பண்ணையில் இவற்றிலும் அதிகமான பசுக்களும் பன்றிகளும் செம்மறிகளும் இருக்கின்றன. அங்கே போய் எடுக்கலாமே” என்றான். “உண்மையாகவா?” என வியந்தாள் மாலினி.

கீவனின் இரு சகோதரிகள் அவர்களின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

“இவள் சேர்ஷா. இவள் கீரா”

கீவனின் அறிமுகத்துடன் அவர்கள் மாலினியை கட்டித் தழுவி வரவேற்றனர். அதிகவேலை

காரணமாக தாயார் வரவில்லை என கீரா தெரிவித்த போது கீவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவனுடைய முகமாற்றத்தை அவதானித்த சேர்ஷா “உன்னுடைய தோழியை அம்மா வந்து சந்திக்காதது கவலையா? நாங்கள் இருவரும் சந்திக்கவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தோம். அம்மா விட்டுக்கொடுத்துவிட்டாள்.” என்று விளக்கம் கொடுக்கவும் மாலினி திகைத்துப்போய் விட்டாள்.

“எமது நாட்டைப் போன்ற ஒரு நாட்டிலிருந்து வந்த பெண்ணையா? கீவனின் தோழியையா? இவர்கள் பார்க்க விரும்பியது யாரை?”

குழப்பம் தோன்றிய கணத்திலேயே தன்முன் நிற்பவர்களின் குறிப்பறியும் திறமையும் நினைவில் பளீரிட அதனை மனதுள் போட்டுப் புதைத்துவிட்டு அவசரமாக முகத்திலிருந்தும் துடைத்தழித்து மலர்ந்தாள் மாலினி.

கீவனும் சகோதரிகளும் அவள்மேல் பாசத்தைப் பொழிந்து உபசரித்தார்கள். பரந்த நிலப்பரப்பொன்றில் வீதிக்கு அண்மித்ததாக அவர்களது பாரிய இல்லிடம் அமைந்திருந்தது. அவளுக்கு அனைத்தையும் சுற்றிக் காண்பித்தார்கள். கீவன் அவளருகிலேயே இருந்து விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டே வந்தான். அந்தப் போதில் மகிழ்வும் உற்சாகமும் தன்னுள் நிறைவதை அவன் உணர்ந்தான்.

மாலினியின் உள்ளமும் குழப்பம் தூர ஒதுங்கி விட ஆனந்தத்தின் மென்வருடலில் சுகங்கண்டு கொண்டிருந்தது. சகல இடங்களையும் பார்த்துமுடிந்ததும் சேர்ஷாவிடமும் கீராவிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவள் கீவனுடன் புறப்பட்டாள். வாகனத்தின் முன்பக்க இருக்கையில் அவள் அமர வசதியாக இப்போதும் கதவைத் திறந்துவிட்டான் கீவன். அவள் முன் புற ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள். உள்ளே ஏதோ குறுகுறுத்தது. மனம் முழுவதும் இனிய நறுமணம் பரவும் சுகத்தை அனுபவித்தவாறே கீவன் வாகனத்தை இயக்கினான். இயற்கை அழகு நாட்டுநிலை, பொருளாதாரம், அரசியல் என எல்லா விடயங்களைப் பற்றியும் மாறி மாறி ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபடுத்தி அவன் பேசிக் கொண்டே வந்தான். அவளின் மூளை, முழுவதையும் கிரகிக்க மறுத்தது. மயக்கம் மெல்ல விலகிவரும் நிலை அம்மா அடிக்கடி வந்தாள் புத்திமதிகளுடன்.

வாகனம் மாணவர் இருப்பிட முன்புறத்திற்குத் திரும்பவும் மல்லிகாவும் எமாவும் நிற்பதுதான் கண்ணில் தெரிந்தது. எமாவைக் கண்டதும் கீவனின் மனத்தைச் சூழ்ந்திருந்த குளிர்படிவமொன்று கரைந்து உருகி மறைந்தது. மாலினி இறங்கி நின்றாள். அவன் கையசைத்து விடை பெற்றான்.

வீடு வந்த கீவனிடம் சேர்ஷாவும் கீராவும் அவசர கதியில் வந்து கேலிபேச ஆரம்பித்தனர்.

“உன் தோழியை எங்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.”

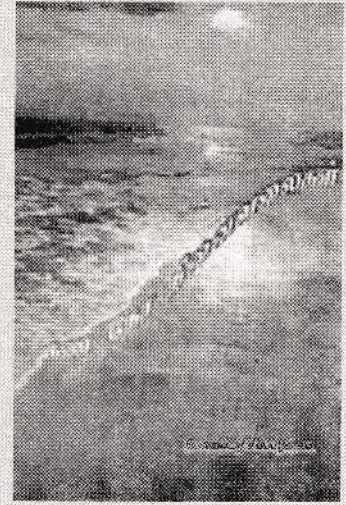
“உன் தெரிவு மிகவும் சிறப்பானது”

“என்ன கதைக்கிறீர்கள்? என் தெரிவா? என் தெரிவு எப்படியிருக்கும் தெரியுமா? எனக்கு என்னுடைய பிள்ளை தூய ஐரிஷ் குழந்தையாக இருக்கவேண்டும்.”

அவனது குரலில் திடமும் தெளிவும் முழுவதும் நிறைவுடன் தொனித்தன.

சிறுகதையை அறிதலும் கணநேர நினைவலைகளும்

■ ஈழக்கவி

சுடரும் வளையல் அணிந்தவளே கேள்.

அன்று ஒருநாள் நாம் தெருவில் மணல்வீடு கட்டி விளையாடினோம்.
அப்போது, அங்கு ஒருவன் வந்தான்.
தன் காலால் நம் மணல்வீட்டைக் கலைத்தான்.
நாம் சூடியிருந்த மாலகைளைப் பறித்துக்கொண்டான்.
நம் பந்துகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான்.
இப்படியெல்லாம் நமக்குத் துன்பம் உண்டாக்கியவன் அவன்.
குறும்பு செய்யும் பட்டிக் காளை போன்றவன் அவன்.

பின்னர் ஒருநாள் வந்தான்.
என் தாயும் நானும் வீட்டில் இருந்தோம்.
“தண்ணீர் தாகமாக இருக்கிறது” என்றான்.
என் தாய் அடர்ந்த பொன் கிண்ணத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள்.

சுடரும் அணிகலன் புண்டவளே!
அவன் நீர் உண்ணும்படிச் செய்துவிட்டு வா - என்றான்.
நானும் முன்பு குறும்பு செய்த அவன் என்று அறியாமல் சென்றேன்.
அவன் வளையலணிந்த என் கையைப் பற்றி இழுத்துத் துன்புறுத்தினான்.

நான் மருண்டுபோனேன்.
“அன்னாய், இவன் ஒருவன் செய்வதைப் பார்” என்று கூச்சலிட்டேன்.
என் தாய் அறிக்கொண்டு ஓடிவந்தாள்.
“உண்ணும் தண்ணீர் விக்கினான்” என்றேன்.

அன்னை அவன் பிடரியை நீவினாள்.
அவனோ என்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான்.
கொல்பவன் போலப் பார்த்தான்.
அவனும் நானும் சிரித்துக்கொண்டோம்
அவன் திருடன் மகன்.
காதல் திருடன்.

கபிலர் பாடிய இச்செய்யுள் (குறிஞ்சிக் கலி 51ஆம் பாடல்; “கள்வன் மகன்”) சிறுகதைக்குரிய பண்பினை பெற்றிருக்கின்றது. ஒரு சிறுகதைக்குப் பின்னே உள்ள படைப்பாளரின் கலை ஆற்றல், கற்பனைத் திறன், சொல்லாட்சி, அவர் மறைமுகமாகக் கூறும் செய்தி - இவையனைத்தும் இலக்கண வரம்புகளை விட முக்கியமானவை. இச்செய்யுளை எடுத்துக் கொள்வோம். தாகத்திற்கு நீர் பருக வரும் வழிப்போக்கன் போல, தலைவன், தலைவி வீட்டிற்கு வருகிறான். தாகத்தைத் தணிக்க, நீர் ஊற்றும்போது தலைவன் அவள் கையைப் பற்றுக்கிறான். தலைவி கூச்சலிடுகின்றாள். இதைக் கேட்ட தாய் பதறி ஓடிவருவதைக் கண்டு,

தலைவனைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் “அவனுக்கு விக்கிக் கொண்டு விட்டது” என்று தலைவி ஒரு பொய்யைக் கூறுகிறாள். “கள்வன் மகன்” என்று அவனை அன்பு பொங்க ஏகுகிறாள். இவ்வளவும் ஒரே நொடிப் பொழுதில் நிகழ்ந்து விடுகிறது. குறிப்பிட்ட ஒரே இடம். மூன்றே பாத்திரங்கள். ஒரே உணர்ச்சி. சின்னஞ் சிறு நிகழ்வுகள் மூலம் விரியும் கதை. எவ்வளவு சொற்செட்டு; எவ்வளவு உயிராற்றல்; இச் செய்யுள் எத்தகைய நீதியையும் முன் மொழியவில்லை. ஆனால் இயற்கையான உணர்ச்சிக்கும், பெண்மையின் பண்புக்கும் இடையே யான போராட்டத்தைச் அழகியல் பிரக்ஞையுடன் புதிய வடிவத்தில் சித்திரித்து வெற்றிகண்டுள்ளது. படைப்பாளரின் இத்திறன்தான் கதையொன்றை சிறுகதையாக்குகின்றது.

இப்பாடலில் கபிலர் நிகழ்ச்சிகளை அடுத்தடுத்து காட்டுகின்ற அணுகலும், கதை (நாடக) உத்தி முறையும், யதார்த்த வாழ்வியல் செயற்பாடுகளும், அங்கத உணர்வுள் வாசிப்போனை ஈர்க்கின்றன. இந்த ஈர்ப்புவிசை தான் சிறுகதையொன்றில் இருத்தல் வேண்டும். இளைஞன் குடிக்க நீர் கேட்பது முதல் கள்வன் மகன் கொல்வான் போல் கடைக்கண்ணால் இளம் பெண்ணைப்பார்த்து புன்முறுவல் செய்வது முடிய ஏழு காட்சிகளைக் கபிலர் ஒரே பாடலில் அமைத்திருக்கும் “நேர்த்தி” மெச்சத்தக்கது. இந்த “நேர்த்தி” தான் சிறுகதை ஒன்றினை அழகியல் (கலை) படைப்பாக்குகின்றது.

“இடிக்கும் கேளிர்...” என்னும் சங்க பாடலும் சிறுகதைச் சாயல் வெளிப்பாட்டிற்கு ஒரு சான்றாகத் திகழ்கிறது. மலையும் மலைசார்ந்த இடம், ஞாயிறு காய்ந்து கொண்டிருக்கும் உச்சிப் பொழுது, நன்றாக இருந்த தலைமகனிடம் உள்ள, உடல் மாறுபாடுகள், பொறுக்க இயலாமல் கேட்கிறான் பாங்கன், இளம் பெண்ணால் இது ஏற்பட்டது. நான் என்ன செய்ய முடியும்? என இரங்கிப் பேசுகிறான் தலைவன். உடன் பாங்கன் முரண்படுகிறான். இச்சிறு மகளால் உன் பெருமை இழக்காகிறதே என இடித்துரைக்கிறான், தலைமகன் வெண்ணெய் உவமை மூலம் மறுத்துத் தன் இயலாமையைப் புலப்படுத்துகிறான்.

இடிக்கும் கேளிர் நும்குறை ஆக
நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கைஇல் உமன் கண்ணின் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போல
பரந்தன்று இந்நோய், நோன்று கொளற்கு அரிதே
(குறுந்தொகை: 58)

எனும் வெள்ளி வீதியாரின் பாடல் சிறுகதை உத்தியே. துரியன் சுட்டெரிக்கிறான். கையே இல்லாத, வாய்பேச இயலா மனிதனுக்கு எதிரில் தகிக்கும் மலைப் பாறையில் வைக்கப்பட்ட வெண்ணெய்க் கட்டி போல் உருகுவது தெரிகிறது. தடுக்கக் கையில்லை. கத்திக் கூச்சலிட வாயுமில்லை. இத்தகு உத்தியே நவீன சிறுகதையாக பரிணமித்துள்ளது (“அழகியல் மெய்யியல்”; 2020: 132).

செய்யுளும், சிறுகதையும் படைப்பிலக்கியங்களாக விளங்கிய போதிலும், இவற்றை ஒன்றெனக் கூறிவிட முடியாது. இரண்டிற்குமிடையே வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு காலத்தின் இலக்கிய வடிவங்கள். ஒன்று செய்யுளால் ஆக்கப்பட்டது. மற்றொன்று உரைநடையால் ஆக்கப்படுவது. செய்யுளிலக்கியம் நாம் உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளாத காலத்தில் உருவானது. சிறுகதை இலக்கியம் உலகத்தின் பிறமொழித் தொடர்பால் கிடைக்கப் பெற்றது. மன்னராட்சிக் காலத்தின் இலக்கியம் செய்யுள், மக்கள் ஆட்சிக் காலம் தந்த இலக்கியம் சிறுகதை. நாம் இன்று கூறும் சிறுகதை அமைப்பு, சங்கச் செய்யுள்களில் இல்லை. எனினும் சிறுகதைக்கான அடிப்படை, உத்தி ஆகிய இரண்டும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுவது உண்மை. அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை போன்ற செய்யுள்களில் காணப்படும் நிகழ்வுகள் அழகிய சிறுகதைகளை நினைவுட்டுகின்றன. இப்பாடல்களில் நேரடியான நீதி போதனைகள் இடம்பெறவில்லை. எனினும் வாழ்க்கையின் அடிப்படை உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் அற்புதமான கதைக் காட்சிகள் காணப்படுகின்றன.

“படைப்புச் சக்தியின் கடைசிக் குழந்தை சிறுகதை” என வரையரைச்செய்து, சிறுகதைப்பற்றி சுந்தர ராமசாமி பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார். “சிறுகதை மன அலைகளில் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது. சிறுகதையில் கதையை எதிர்பார்ப்பவர்கள் சிறுகதை முடிந்த பின்பும் மறுபக்கம் திரும்பி கதையின் தொடர்ச்சியைக் காணாமல் ஏமாந்து “முற்றும்; எங்கே என்று தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள். கதை காலத்தோடு

சீரான உறவுவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு காலம் என்ற கயிற்றில் சம்பவங்கள் என்னும் முத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சீராகக் கோர்க்கப்படுகின்றன. சுவரஸ்யத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டு கதையின் சம்பவங்கள் பின்னப்படுகின்றன. சுவரஸ்யம் சார்ந்த ஒளிவு மறைவுகளுக்கு அங்கு இடம் உண்டு. மர்மங்களுக்கு அங்கு இடம் உண்டு; முடிச்சுக்கள் அங்கு போடப்படுகின்றன, அவிழ்க்கப்படுகின்றன. எதிர் பார்ப்பைத் தராமல் அது ஏமாற்றி சந்தோஷப்படுத்தும். எதிர்பார்க்காததைத் தந்து ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தும். யதார்த்தத்தைச் சாராத கனவுலகத்தில் எவ்வளவோ செப்படு வித்தைகள் செய்ய முடியும்.

சிறுகதையின் பிறப்பிடமான கவியுள்ளம் யதார்த்த உலகின் ஈவிர்க்கமற்ற தன்மையுடன் முட்டி மோதுகின்றது. உடைந்து சிதறுகின்றது. ஆகவேதான் சிறுகதைகள், நியதியின் வெற்றியை கோஷிப்பவையாகவோ, தர்மத்தை அழுத்தக்கூடியவையாகவோ, தரத்தையோ ஒத்திசையையோ வற்புறுத்துபவையாகவோ அமையாமல் வாழ்வின் தளத்தில் ஒரு கவியுள்ளம் யதார்த்தத்தோடு மோதியதில் ஏற்பட்ட அபசுவரத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றன” (“மல்லிகை”; ஜனவரி 1986: 11, 12).

சிறுகதைக்கு ஆதாரமான கதை என்ன? எப்படியிருக்க வேண்டும்? என்பது பற்றி க.நா.சுப்ரமணியம்பின்பவருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

ஓ. ஹென்றியின் கதைகளிலே பல சம்பவங்கள் அடுக்கடுக்காக வந்து கடைசியில் ஒரு திருப்பம் திரும்பி ஓடித்து வக்கிரமாக நிற்கும். மோபலான் கதைகளிலே அடுக்கடுக்காகப் பல விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டு, ஒரு சம்பவத்தைச் செயற்கை முத்தைப்போல உருட்டித் திரட்டித் தரும். சம்பவங்களை நம்புகிற இந்த இரண்டு கதைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக செகாவின் சிறுகதைகள் நுண்ணிய விவரங்கள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வந்து விழ, முடிவுறாத கோர்வையாக, நடக்காத ஒரு காரியமாக நின்றுவிடும். முடிவுறாத கோர்வையும், நடக்காத காரியமும், செயல்படாத செய்கையும் சிறுகதைதான்; சம்பவக் கோவையும் திருப்பமும் சிறுகதைதான்; உருட்டித் திரட்டி வைத்த மெருகேற்றிய அந்த முத்து உருவமும் சிறுகதைதான்.

மூன்றும் சிறுகதைதான் என்று சொல்கிற போது, மூன்று சிறுகதைப் பாணிக்கும் பொதுவான ஒரு அம்சம் தெரிகிறது. அதுதான் மூன்று பேருடைய கதைகளிலும் ஓடுகிற ஒற்றைச்சரடு. அது ஒரு பாவமோ, ஒரு கோபமோ, ஒரு ஆத்திரமோ, ஒரு செயலோ, ஒரு குணாதிசயமோ ஒன்றாகப் பரவி ஓடிக் கடைசிவரை நீடித்திருக்கிறது சிறுகதையிலே என்று சொல்லலாம். அந்த ஒரு சரடுதான் மையக் கரு சிறுகதைக்கு.

அப்படியானால் மையக்கருத்து, சரடு ஒன்று காவியத்துக்குக் கிடையாதா, நாடகத்துக்குக் கிடையாதா, நாவலுக்குக் கிடையாதா என்று கேட்கலாம். உண்டு. ஆனால் நாவலாசிரியனும், காவியாசிரியனும் அந்தச் சரடைவிட்டு வெகு தூரம் நகர்ந்து உல்லாசமாகப் போய்த் திரிந்து வரலாம். சிறுகதாசிரியன் அப்படிச் செய்யமுடியாது. பாவ ஒருமைப்பாடும், ஆழமும் போய்விடும் அந்த மையக் கருத்தைவிட்டு அவன் நகர்ந்துவிட்டால்.

கதையில் ஒன்று - ஒரே ஒன்று - ஒரு கருத்து, ஒரு பாவம் அல்லது ஒரு குணசித்திரம்தான் - மையக்கருத்தாக இருக்கவேண்டும். அதைவிட்டுச் சிறுகதாசிரியன் அதிகம் விலகக்கூடாது. அத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது இதையும் - கதை என்பது ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம். ஒரு மனோபாவமாக இருக்கலாம். ஒரு உள்ளப்போராட்டமாக இருக்கலாம். அது ஏதாவது ஒன்றாக இருக்கும் வரையில், சிறுகதை பிறக்கும். இரண்டாகவோ அதிகமாகவோ இருந்தால் சிறுகதை பிறக்காது - வேறு என்ன பிறந்தாலும்(இணையம்).

சிறுகதைப்பற்றிய இத்தகு அறிதலுடன் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் “கணநேர நினைவலைகள்” சிறுகதைத் தொகுதியை அணுகுவோம். 1948ஆம் ஆண்டு மலேசியாவில் பிறந்த யோகேஸ்வரி ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். அறுபதுகளின் நடுக்கூற்றிலிருந்து சிறுகதை, கவிதை, நாடகமென தன் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தி வருகின்றார். 2001ஆம் ஆண்டு மூன்றாவது (உணர்வின் நிழல்கள் (1997), ஈன்ற பொழுதில் (1999)) சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவந்த நூலே “கணநேர நினைவலைகள்”. இத்தொகுப்பில் பதினைந்து கதைகள் காணப்படுகின்றன.

யோகேஸ்வரி நேர்காணல் (நேர்கண்டவர்: வெலிகம ரிம்ஸா முஹம்மத்) ஒன்றில் சிறுகதை பற்றியும், சிறுகதை எழுத்துதல் பற்றியும் தன்னுடைய கருத்தியலை பின்வருமாறு முன்வைத்திருக்கின்றார்:

தாங்களின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளுக்கும். தற்போதைய படைப்புகளுக்கும் இடையில் எவ்வகையான வித்தியாசங்களை உணர்கிறீர்கள்?

அதிகமான வித்தியாசங்களை அவதானிக்கிறேன். ஆரம்பகாலக் கதைகளில் சிறுபிள்ளைத்தனமான எழுத்து, வாழ்வின் அனுபவங்கள் குறைவாகப் பிரதிபலிப்பது எனப் பல குறைகளைக் கூறலாம். இன்றைய எனது எழுத்திலும் எனக்கு முழுமையான திருப்தியில்லை. மேலும் சிறப்பாக எழுதியிருக்கலாமே என்றே எண்ணுவேன்.

சிறுகதைகளில் யதார்த்தமான விடயங்கள்; உள்ளடக்கப்படுகின்ற போதுதான் அது முழுமையாகின்றது என எண்ணுகின்றீர்களா?

நடைபெறுகின்ற நிகழ்வுகள் கருவாக அமையும் வேளையில் யதார்த்தமாக இருக்கவேண்டும் எனக் கூறினாலும் சில அத்த கற்பனைகள் கதைகளாகும் போது அங்கு யதார்த்தத்தைக் காண்பது இயலாது. உதாரணமாக எனது காத்திருப்பு என்ற கதை. இங்கு போர் உச்ச கட்டத்தில் இருந்த போது எழுதப்பட்டது. அதில் போர் முடிந்த பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வேகமாகப் புனரமைக்கப்படுவதைக் கற்பனை செய்திருக்கிறேன்.

வெளிநாடு சென்றவர்கள் போட்டியிட்டு மீள வருவதாகக் கற்பனை செய்திருக்கிறேன். கற்பனை மெய்ப்பட வேண்டும் என்ற கதையிலும் 2000ஆம் ஆண்டிலேயே அற்புதமான ஒரு யாழ்ப்பாணத்தைக் கற்பனை செய்தேன். இன்னும் அவை யதார்த்தமாகவில்லை. எனவே நான் உங்கள் கூற்றை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதல்லவா? இதே போன்று விஞ்ஞான ரீதியாக எதிர்காலத்தில் நிகழப்போகும் நிகழ்வு

ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்படும் கதைகளையும் கூறலாம்.

சிறுகதைகளுக்கான கருப்பொருளை எவ்வாறு பெற்றுக் கொள்கின்றீர்கள்?

நானும் பொழுதும் வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் ஏதோ ஒன்று அடிமனதைத் தொட்டு மறக்கமுடியாத ஒன்றாகிப்போய் அதை எழுதித்தானாகவேண்டும் என்ற உந்துதலோடு கதையாகிறது. இப்படியில்லாமல் எழுதிக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுதுபவை கனதியற்றுப் போவதாய் நான் உணர்வதுண்டு.

சிறுகதைகள் என்றால் அவற்றில் முக்கியமாக எந்தெந்த அம்சங்கள் இடம் பெற வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்?

நான் எழுதும்போதுகூட இந்தக் கதைக்கு இந்த இந்த அம்சங்கள் அமையவேண்டுமென எதையும் வரையறுத்துக் கொள்வதில்லை. இலக்கணத்தின்படி இலக்கியம் அமைய வேண்டுமென வரையறுக்கக் கூடாதென்றே நான் நினைக்கிறேன்.

யோகேஸ்வரியின் இத்தகைய கருத்தாக்கங்களே “கணநேர நினைவலைகள்” கதைகளாக உருவம் கண்டுள்ளன. “இவரது சிறுகதைகள் விரக்தியின் வெளிப்பாடுகளாக அமையாது நம்பிக்கையுடனும் உணர்ச்சிச் சித்திரங்களாகவுள்ளன. பெரும்பாலும் சிறுகதைகள், ஈழத்தமிழ் சமூகத்தின் ஒரு காலகட்டத்தினை மிகச் சிறப்பாக சித்திரிக்கின்றன. இன்றைய தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் நிலையை, இவரது சிறுகதைகள் மூலம் மிக நுட்பமாக அவதானிப்பினைக் காணமுடியும்” என நூலின் பின் அட்டைக் குறிப்பு (புத்தொளி) அவரது கதைகளை அடையாளப்படுத்துகின்றது.

யோகேஸ்வரியின் கதைகள் “நம்பிக்கையுடனும் உணர்ச்சிச் சித்திரங்கள்” என்பதற்கு கதை தலைப்பு களே சான்றுகளாகின்றன. நீங்காத பாசம், உயிரிழந்த உபதேசம், நீண்ட காலம் பழகியவர், அவளின் ஆத்மா அழுகிறது, மண் பார்த்து, பொன் மான், கற்பனை மெய்ப்பட வேண்டும் தலைப்புகளே கதைகளின் பாடு பொருளை உணர்த்திவிடுகின்றன. “இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளின் தலைப்புகள் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் வாழ்வியலை ஒரு வகையில் பதிவு செய்ய முற்பட்டுள்ளன. கதாசிரியரின் தொழில்நிலையான அனுபவமும் இதற்குத் துணைநிற்கிறது” என்ற கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸின் முன்னுரை வரிகள் இதனை மெய்பிக்கின்றது.

தன்னைச் சுற்றியுள்ள வாழ்க்கையின் ஒரு குறுக்கு வெட்டுமுகத்தோற்றத்தையே யோகேஸ்வரி சிறுகதைகளாக சித்திரிக்க முனைந்துள்ளார். யதார்த்த வாழ்வின் பிரதிபிம்பங்களே கதைகளாகியுள்ளன. சம்பவங்களும் பாத்திரங்களும் திரையோட, எல்லாம் நடைமுறைவாழ்வின் நிதர்சனங்களே சாகசவதமாகியுள்ளன. “வானிலே பறக்கும் பருந்தானது தனது இரையை நாடித்தரைக்கே வருவது போல இவருடைய கதைகள் சமகால நெருக்கடிகள், போராட்டங்களின் பின்னணியிலே பறந்த போதிலும் முடிவிலே குடும்பம் என்ற உறவுப் பிணைப்பை நோக்கியே இறங்கிவருவது குறிப்பிடக்கூறக்கூடிய சிறப்பாகும். தாய், மகன், உடன் பிறப்புக்கள், கணவன் முதலாகிய உறவுப் பிணைப்புக்களிடையே சுற்றிச் சுழன்று மிகவும் நெருக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் பாத்திரங்களைப் படைத்திடும் திறமை

இவருக்குக் கைவந்த கலையாய் உள்ளது” (பக். 87, 88) என்று சொக்கன் (க.சொக்கலிங்கம்; 1999) குறிப்பிடுகின்றார்.

கணப்பொழுதில் மனசுக்குள் உருவான கதைக்கருவொன்று காணாமல்போகின்ற சங்கதிகளை “கணநேர நினைவலைகள்” கதை சொல்லுகின்றது. கதைசொல்லியே “கதைக்கரு” தொலைகின்ற கதையை இப்படி விபரிக்கின்றார்:

(அ) மார்கழி மாதமென்பதால் தெருவோரம் அழகாகப் போடப்பட்டிருந்த கோலமொன்றில் அந்த அழுக்கு நீர்த்துளிகள் விழுந்த அந்தக் கணத்தில் என்மனதில் ஒரு கதையின் கருவாய் இறங்குகின்றன. என் மனச்சிலந்தி ஓடியோடி அக்கதையைப் பின்னலிடத் தொடங்குகிறது. மனதில் குமுறிக்கொண்டிருந்த அத்தனை உணர்வுகளையும் அதிலே கொட்டித் தீர்த்துவிடும் உத்வேகம். அடுத்து வந்த வாகனத்தைக் கண்டதும் மீண்டும் ஒதுங்க முற்படுகிறேன். என் கதை உருவாக்கமும் ஒருபுறத்தில் ஒதுங்கி விடுகிறது (பக்.74).

(ஆ) பணியகத்தில் போய் அமர்ந்ததும் நினைவில் தட்டுப்பட்டவை அனைத்தும் மறதித்திரையினுள் மறைந்து கொள்கின்றன. வேலையின் அழுத்தம் எந்தக் கற்பனையையும் மேலெழ விடவில்லை. கடமை முடித்து வீட்டுக்கும் புறப்பட்டதும் வீட்டிற்கு வாங்க வேண்டிய பொருட்களின் பட்டியல், வீட்டில் அன்று போனதும் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் என்பன நினைவுகளில் முதலிடம் தேடிக்கொண்டன (பக். 74).

(இ) வீட்டிலே போய் உடை மாற்றியதும் மேசையருகே உட்கார்ந்து எழுதவேண்டுமென மனது பரபரக்கிறது. வீட்டினுள் காலடி வைத்ததுமே அங்கு நிறைந்து கிடந்த வேலைகள் கற்பனைகளை அப்படியே சுருட்டி ஒரு மூலையில் தள்ளிவிடுகின்றன (பக். 75).

(ஈ) வேலைகளை முடித்துவிட்டு வந்து மேசையருகில் அமர்ந்து சில வரிகள் எழுதிக்கொண்டிருக்க மின்சாரம் சதிசெய்து விடுகிறது (பக். 76).

(உ) லாந்தருக்கு முன் அமர்ந்த பின்னர்கூட என் கோபம் தீர்ந்தபாடாக இல்லை. கதையை எழுதவிடாது அது வேறொரு கதைக்கருவை என்னுள் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது (பக். 76).

(ஊ) ஒருவாறு எழுதிக்கொண்டிருந்த கதைக்குள் மனதைக் கொண்டு வந்து ஐந்து நிமிடங்களாகி யிருக்காது. கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது.... “பாங்கிற்கு வந்தால் உங்களோட ஆறுதலாய்க் கதைக்கலாது. அதுதான்....” (பக்.76, 77).

(எ) அடுத்த நாளும் இப்படியொரு நேரத்தைக் கதையெழுத ஒதுக்கும் திட்டத்துடன் வீட்டிற்கு வரும்போதே சிந்துஜா மச்சாளும் அண்ணாவும் என்வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள். “சனிக்கிழமை சாமத்தியச்சடங்கு உனக்காகத்தான் லீவு நாளாய் வைச்சிருக்கிறேன்...” அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றபின் எனக்கிருந்த வேலைகள் கதையைப் பற்றி நினைக்கவே

விடவில்லை (பக். 78).

எழுத நினைத்த கதையை, எழுத முடியாமல் போனமைக்கான காரணங்களை “விபரிப்பதையே” ஒரு கதையாக்கியிருக்கிறார். கதைசொல்லியின் “விபரிப்பு களை” விட, முடிவில் சொல்லப்பட்ட விடயம் கொஞ்சம் மனசைத்தொட்டது.

ஐந்து சதமே ஆனாலும், தேவையின் நிமித்தம் அது பெறுமதியானதே என்பதை உணர்த்தும் வகையில் எழுதப்பட்டதே “ஐந்து சதம்” என்ற கதை. “வித்தியாசமான பாம்பு” கதையில் பாம்பு பற்றிய உரையாடல் பின்வருமாறு நிகழ்கிறது:

“அவை கொல்லுதும் சரிதானே அம்மா. பாம்பு பாம்புதான். நீங்கள் பால் வார்த்தாலும் அது தன்னுடைய இயல்பான குணத்தைக் காட்டி கடிக்கக்கூடும்...”

அந்தப் பாம்பைக் கண்ணாலை கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டாய். அதைப்பொல்லாத பாம்பெண்டு எப்படிச்சொல்லுறாய்?”

“அது கோயிலிலை நல்ல பிள்ளையாய் இருந்ததுதோ என்னவோ என்னைப் பொறுத்தவரை அது எத்தனையோ பேரைக் கடிச்சச் சாக்கொல்லியிருக்கும். இப்பகூட வெளியிலை போய் என்ன செய்ய நினைச்சுதோ?”

“சரி பாம்பு செத்துப்போச்சு. அது செத்ததுக்கும் உங்களுக்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை. வீனாய் ஏன் சண்டை போடுறியன்?”

“சும்மா நாகத்தைக்கொண்டாலே கூடாது. இது கோயில் பாம்பு.... ஊருக்கு என்ன நடக்கப் போகுதோ?”

“பைத்தியக்காரக் கதை கதைக்காதையுங்கோ. விஷ நாகத்தை ஊருக்குள்ளை வளர்க்கிறதுதான் கேடு. எங்கையோ பழக்கப்பட்ட நாகமாக்கும் அதாவை சனத்தோட நல்ல பாம்பு மாதிரிப் பழகியிருக்கு. ஆனால் நச்சுப்பல்லு இல்லாமல் போயிருக்காது”

“ஓம்மமா.... நஞ்சுப்பல்லை பிடுங்கிணைச்சூட பிறகும் வளருமாம்”

“மற்றப் பாம்புகளை நீங்கள் என்னவேணும்மெண்டாலும் செய்யுங்கோ... இந்தப் பாம்பு ஒருத்தருக்கும் ஒன்றும் செய்யலை யெண்டதுக்காகவேணும் கொல்லாமல் விட்டிருக்கலாம். என்ன மனுசரப்பா!! பாம்பு செத்ததுக்காக கவலைப்படுகிறது கூட பிழையெண்ட மாதிரி அப்போதை தொடங்கி இந்தப் பொடியன்...”

பின்வரும் வரிகளோடு கதை முடிகின்றது: “சியாமாளாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. இந்த அளவுக்கு அவளை உணர்ச்சி வசப்பட வைக்குமளவிற்கு இருந்தால் அந்தப் பாம்பு வித்தியாசமானது தானே? நான் சிந்தனை வயப்பட்டேன்.”

உயிர்களிடம் நேயம் வைக்கும் பண்பை உணர்த்துகின்ற கதை. பாம்பை பற்றிய வித்தியாசமான விவாத உரையாடல் நிகழ்கிறது. விளக்கங்கள் குறைக்கப் பட்டு கொஞ்சம் செய்நேர்த்தி செய்யப்பட்டிருந்தால் ஒரு நல்ல சிறுகதையாக இது அமைந்திருக்கும். தொகுப்பின் பதினைந்து கதைகளில் இக்கதை எனக்குப்பிடித்திருக்கிறது. “வித்தியாசமான பாம்பு” கதையை வாசிக்கையில் நான் எழுதிய “பாம்பு” கவிதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

எனக்குப் பிடிக்காத ஒரு படைப்பு

பாம்பு

படங்களில் கூட

பாம்பை நான் பார்ப்பதில்லை

அது விஷம் கொண்டது

காரணமா

அதன் உருவ அமைப்பு

காரணமா

சின்ன வயதில்

கேட்ட கதைகள் காரணமா

வீட்டுக்குள் நுழைந்த

பல பாம்புகளை கொன்றிருக்கிறேன்

மண்புற்றுக்குள் நான் வேண்டாத

பாம்புகள் புணர்ந்து மகிழ்கின்றன

கொல்லவோ

மறந்து விடவோ முடிவதில்லை

பாம்பு பயம் பொல்லாதது

சில மனிதர்கள்

கோடி பாம்புகளால் ஆனாவர்கள்

அவர்களில் இருந்து

நான் எப்பவும் ஒதுங்கியே இருக்கிறேன்

தேடி வந்து கொத்தும் இந்த தரித்திரங்களால்

நீலமாகி பலமுறை நான் செத்திருக்கிறேன்

மொழியில் விஷம் கக்கும்

அரவங்களை அழிக்க ஆயுதம் உண்டா

திட்ட மிட்ட செய்நேர்த்தியுடன்

அடுத்தவன் மனதை நோக்கிக்கும்

மனித பாம்புகளை

அடித்துக் கொல்ல

தடிகளை தயார்செய்துக் கொள்க

தன்னை கொல்ல வந்து

கொடூர அரவங்களை

கவிதையால் கொன்று வென்ற

பாரதியை முன்னுதாரணமாய் கொண்டு

கவி எழுதுக

அரசியல் பாம்புகளுடன்

அலசிஆராய்து உறவு கொள்க

விஷ்ணுவின் வாகனதை

ஆழ்மனவானத்தில் நிறுத்தி வைக்க

ஆனாலும் ஆனாலும்

ஏவானை மேய்ந்த அந்த அரவத்தை

எனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்

என்னவளை பிடித்தால்

29032015 காலை 9.30 மணி

(ஏவாளின் புன்னகை: 2015: 71, 72)

“உயிரிழந்த உபதேசம்” கதை எழுத்தாளன் ஒருவரின் மோசமான நடத்தைப்பற்றி பேசுகிறது. “வாழ்வாகும் போதிலே” புனைவு பற்றி என்னுரையில் யோகேஸ் வரி பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “வாழ்வாகும் போதிலே” என்ற கதைபற்றி ஒரு குறிப்பு கூறவேண்டியது அவசியமாகும். மதிப்பிற்குரிய முத்த எழுத்தாளர் டாக்டர் நந்தி அவர்கள், தனது தரத்திற்கு குறைந்த தரமுடைய ஒருவனை மணக்க மறுத்த ஒரு பாத்திரத்தை தன் கற்பனையில் உருவாக்கி “மல்லிகையில்” உலவிட்டார். அதே பாத்திரத்தை அவனையே விவாகம் செய்ய வைத்து அதே “மல்லிகையில்” அடுத்த இதழில் நான் உலவவிட்ட கதையென்பதால் அதில் இரவலும் கலந்துள்ளதென்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” (பக். ௭). இக்கதையை வாசிக்கையில் தமிழ் சினிமா படமொன்றினை பார்த்த அருட்டுணர்வில் இப்பிரதியை ஆக்கியிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நந்தி அவர்களின் சிறுகதையை படித்த உத்வேகத்தில் இக்கதையை

எழுதியதாக கதாசிரியையே சொல்லியிருக்கிறார்.

மண் பார்த்து; என்ற கதை போர்கால யாழ் பாணத்து நிலவரங்களையும், 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் அடாவடித்தனங்களுக்கு உள்ளான உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு பற்றியும் ஒப்புநோக்குவதாக அமைந்துள்ளது. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் போது அரசு படைகள் செய்த அடாவடித்தனங்களையும், 1996ஆம் ஆண்டு அதே முற்றவெளியில் இராணுவம் நடாத்திய இசைவிழாவின் போது தமிழ் இளைஞர்கள் செய்த அடாவடித்தனங்களையும் குறிப்பிடுவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. தான் வாழ்கின்ற தூழலின் யதார்த்த நிகழ்வுகளே இவரது கதைகளுக்கான பொருண்மையாக அமைகின்றன. வ. இராசையாவின் வார்த்தைகளில் கூறினால், “சமுதாயத்தின் எரியும் பிரச்சினைகளைத் துருவித்துருவி நோக்குகின்ற கதைகள்! இன்றைய ஈழத்தமிழினத்தின் வாழ்க்கையை, வாழும் தூழலை இப்போது நீங்கள் ஆழமாக நோக்குகிறீர்கள். அந்த மக்களது அவலங்கள் பற்றி அனுதாபத்துடன் சிந்திக்கிறீர்கள்” (பக். 92).

குடும்பம், அலுவலகம், சமூகம் சார் பிரச்சினைகளே இவரது கதைகளின் மையமாகும். யதார்த்தத்தை மேவிச்செல்லும் முனைப்பையே இக்கதைகள் வெளிப்படுத்த முயற்சித்துள்ளன. பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. கதைசொல்லல் ஒரே மாதிரியாக அமைந்துள்ளமை சலிப்புடிகின்றது. சம்பவக் கோர்வையே கதையாகி இருக்கிறது. இவரது எளிய மொழி நடையும், யாழ்ப்பாண (வலிகாமம்) பேச்சு மொழியும் வாசிக்க வைக்கிறது... ஆனால், மீளமீள வாசிக்கத் தரண்டவில்லை. எளிமை வரவேற்கத்தக்கது. புனைவிலக்கியத்திற்கு அதாவது படைப்பாக்கத்திற்கு ஒரு மொழிநடை அவசியமாகின்றது. அதாவது சிறுகதை என்ற புனைவு கவித்துவமான ஒரு மொழியை வேண்டி நிற்கின்றது. “புதுமைப்பித்தன் கதைகள்” தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ரா.ரீ. தேசிகன் அவர்களின் வாக்கியங்கள் இன்றும் பொருள் செறிவுடன் விளங்குகின்றன:

“சிறுகதை மர்மங்களை நன்கு அறிந்துள்ள புதுமைப்பித்தனின் கதைகளுக்கிடையே திரியும்போது ஒரு கவி உலகிலே திரிகிற உணர்ச்சி எனக்கு வருகிறது. இவருடைய கதை ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி அனுபவ முத்திரை பெற்றிருக்கிறது. ஒவ்வொன்றிலும் உண்மையின் நாதம் ஒலிக்கிறது... ஒரு கவி உள்ளம் - சோகத்தினால் சாம்பிய கவி உள்ளம், கதையின் மூலம் பேசுகிறது (பார்க்க, புதுமைப்பித்தன் கதைகள் முழுத்தொகுப்பு; 2000: 36).

“சிறுகதைக்கான படைப்பாக்கப்பரப்பில் முதலாவது தொகுதியான “உணர்வுகளின் நிழல்களை” விட ஐந்தாவது தொகுதியான “இன்னும் பேச வேண்டும்” என்பதில் முதிர்ச்சியுடனான வீச்சும், கனதியும், அழகியல் மெருகும் மேலோங்கியுள்ளமை அவதானிப்புக்குரியதாகின்றது” என்பது கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தனின் அவதானிப்பாகும் (ஜீவநதி - ஈழத்துப் பெண். எழுத்தாளர் சிறப்பிதழ்; தை 2017: 83). “இன்னும் பேச வேண்டும்” தொகுப்பை படிக்க வேண்டும்.

ahmawas@gmail.com

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் ஆன்மீக எழுத்துக்கள்

தமிழ் எழுத்துலகில் தனக்கென முத்திரை பதித்த எழுத்தாளரான திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் ஆன்மீக எழுத்துக்களும் தனித்துவம் மிக்கன.

பல்வேறு இதழ்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் அவ்வப்போது இறை உணர்வைத் தூண்டி- அறவழியிலும் பக்தி நெறியிலும் ஆற்றுப்படுத்தும் எழுத்துக்களை அவர் எழுதி வந்திருக்கிறார்.

தற்போதும் சமூக வலைத்தளம் வழியாகவும் அப்பணியைத் தொடரும் அம்மையார் அவர்கள் கட்டுரை, சிறுகதை, பக்தி எழுத்துக்கள் என்று பல வடிவங்களில் ஆன்மீக விடயங்களை எழுதியுள்ளார்.

இவற்றை விட, ஆன்மீக நூற்பதிப்பிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கும் சி. யோகேஸ்வரி அவர்கள் வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நூல்களை பதிப்பிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார்.

கோயில் வழிபாட்டிலும் திருமுறைகளிலும் மிகுந்த ஆர்வமுடைய பக்தி நெறியாளரான அம்மையாரு சம்ஸ்கிருத பட்டதாரி ஆவார்.

அவ்வகையில், சைவ சமய இறையியல் நூல்கள் பலவற்றையும் மூல மொழிகளில் கற்கும் பேறு அம்மையாருக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கும்.

இவ்வகையில் இந்துசாதனம் இதழில் அவர் தொடர்ந்து எழுதி வந்த சிவானந்த வெள்ளம் என்ற கட்டுரை மிக முக்கியமானது.

குறித்த தொடர் கட்டுரையில் சம்ஸ்கிருத மொழியில் உள்ள நூறு சுலோகங்களை உடைய சிவானந்தலஹரி என்ற சிவ ஸ்தோத்திரத்தை சுவாரஸ்யமாக கட்டுரையாசிரியர் விபரிக்க காணலாம்.

முதலில் வடமொழிச் சுலோகத்தையும் அதன் பொருளையும் குறிப்பிட்டு பிறகு அதே பொருளை பேசும் திருமுறை பாடல்கள் முதலாக தாயுமானவர் முதலிய அருளாளர்களின் பாடல்கள் வரை பலவற்றை குறிப்பிட்டு இக்கால உதாரணங்களோடு அக்கட்டுரை தொடரை யோகேஸ்வரி அவர்கள் வடிவமைத்திருக்க காணலாம். இவ்வாறே, சி.யோகேஸ்வரி அவர்கள் ஞானச்சுடர் ஆன்மீக இதழிலும் பல தசாப்தங்களாக எழுதி வந்திருக்கிறார்.

எளிய தமிழில் இலகு நடையில் ஒரு திருமுறை பாடலை அல்லது ஒரு அருட்பாவை குறிப்பிட்டு இறை

வழிபாட்டில் அல்லது அறவழியில் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அக்கட்டுரைகள் அமைந்திருக்க காணலாம்.

உதாரணமாக, 2003 தை மாத ஞானச்சுடரில் அரை நிமிட நேரம் என்றொரு சிறு கட்டுரையை குறிப்பிடலாம்.

அக்கட்டுரையில், சரணகம லாலயத்தை அரை நிமிட நேர மட்டில் தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத சடகசட மூடமட்டி பவவினையி லேசனித்த தமிழன்மீடி யால்மயக்க முறுவேனோ என்ற ஒரு திருப்புகழின் நான்கு வரிகளை மட்டும் சொல்லி தொடங்கும் அக்கட்டுரை "அந்தக்கணங்கள் அந்த அரை நிமிடம் என்னைப் படிப்படையாக முன்னேற்றும். அந்த சரண கமலாலயத்துள் ஐக்கியப்பட வழி வகுக்கும். எனவே அரை நிமிடநேரமாவது அவனது பாத கமலங்களைத் தியானிக்க வேண்டும்" என்று நிறைவு பெறும். இவ்வாறாக அறத்தையும் பக்தியையும் எழுதிய யோகேஸ்வரி அவர்கள் தம் வாழ்விலும் அறத்தையும் பக்தி மரபையும் பேணி வருவதை அவரோடு தொடர்பில் உள்ளோர் அறிவர்.

தனிப்பட்ட முறையில் இளைஞனான என்னை இந்துசாதனம் என்ற நூற்றாண்டுப் பழமையான இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்புக்கு தாமாகவே சிபாரிசு செய்ததிலும் அப்பணியை செய்ய ஊக்குவித்ததிலும் அம்மையாரின் பங்கை நன்றியோடு நினைவு கூருகிறேன்.

இவ்வளவுக்கும் அவருக்கும் எனக்குமான உறவு அத்தனை நெருக்கமானதன்று. ஆக, அம்மையாருக்கு இளைஞர்களிடமுள்ள நம்பிக்கை, மற்றும் ஊக்குவிக் கும்பண்பையும் ஆன்மீக எழுத்துக்கு அப்பாலான அவரது நடைமுறை ஆன்மீக நலனை வெளிப்படுத்துவதாக கருதலாம். அவரது வாழ்வு ஆன்மீக நலன்கள் நிறையப் பெற்றதாக மகிழ்ச்சி நிறைந்து திகழ இறைவன் அருளட்டும்.

போர்க்காலத்து பெண்களின் சாட்சியமாக “ஈன்ற பொழுதினில்”

■ திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்

புனைவுவெளிக்குள் காலம் தன்னை எவ்விதமாய் பொருத்தி கொள்கிறது என்பது பிரதியாளனின் ஆளுமையிலேயே தங்கியுள்ளது. காலம் என்பது யதார்த்தத்தின் சாயலில் நிற்கும் மரம்; படைப்பு என்பது அந்த மரத்தின் ஒரு கிளையாகிறது. பிரதியாளனின் நெறியாள்கை சரியான விதத்தில் அமையும்போதே அனுபவங்களின் சாரமாக அமையும் படைப்பொன்று வாசகனின் அகதரிசனங்களை பற்றிப்பிடித்துக்கொள்கிறது.

எழுத்தாளர் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் சிறுகதை தொகுதியான “ஈன்ற பொழுதினில்” என்பதை வாசிக்கையில் அது நாம் கடந்து வந்த காலத்துள் இரண்டற கலந்து நிற்பதை உணரலாம். இந்த படைப்பின் வெற்றி என்பது யாதெனில் வாசிக்கும் வாசகரின் உள்ளத்தில் இவர் கூறும் கதைகள், என்றோ எங்கோ கேட்ட ஒன்றாக அல்லது வாழ்ந்த ஒன்றாக பிரதிபலிக்கப்படுவதை வாசக மனது உணர்தலாகும். மறுதலிக்க முடியாத பேருண்மைக்குள் வாசகமனதை தள்ளிவிடும் இவரின் இந்த கதைகள் நாம் வாழ்ந்து முடித்த காலமொன்றின் சாட்சிகள். எனது வாசிப்பையும் கூட ஒரு சாட்சியமாகவே நான் இந்த பிரதிக்குள் நிகழ்த்தியிருந்தேன். இந்த தொகுதியில் மொத்தமாக பதினைந்து கதைகள் உள்ளன. அத்தனையுமே போர்க்காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் விளைகளையும் எதிர்விளைகளையும் பெண்களின் பார்வைக்கோணத்தின் வழியே பதிவு செய்கின்றன.

முதலாவது கதையான “எழுந்திரு கண்ணா” என்பது தாய் மனதையும் ஆன்மிகத்தையும் இணைத்து புனையப்பட்டிருக்கிறது. சூழலின் யதார்த்தங்கள் தாய்மையினை நெருக்கடிக்குள் தள்ளிவிட வேண்டுமென இறுதி வினையாகிறது. எதிர்காலக்கால அவதி கதையெங்கும் நீக்கமறு பரம்பொருளாகி விரவிக்கிடக்கிறது. பிரம்மத்துக்கும் ஆன்மாவுக்குமிடையிலான ஊடாற்றுகை இரு வழியிலானதாக இருப்பின் ஏன் இந்த தொல்லைகள் என்ற கேள்வியை சுமத்தும் மன்றாட்டங்களின் இறுதியில் வெறுமையே வியாபிக்கிறது வேண்டுமென்ற மனங்களில். இருப்பினும் ஆறுதலுக்காய் ஆலயங்களை தேர்கிறது மனது. சுற்றுபிரகாரமெங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு தெய்வத்திடமும் தொடர்பான சொல்லாடல்களை கொண்டு வேண்டுவதாய் கதை அமைக்கப்பட்டிருப்பது அழகியல். “இரு முனைகளில் குற்றவாளி” கதையானது பிள்ளை என்ற பிஞ்சின் மன்றலில் தாய் மனதை கூண்டில் நிறுத்துகிறது. உழைக்கும் பெண்களின் மனதின் வலிகளை நெருங்கி நின்று களப்படப்பிடிப்பு செய்திருக்கும் கதைசொல்லி வாசகரின் மனதில் “நெஞ்சுக்கு நீதி”யினை கோருகிறார். ஆண்மைய சமூகத்தின் அதிகாரங்களை உரத்த தொனிகளாகவும் கேலிச் சித்திரங்களாகவும் காட்சிப்படுத்துகிறார். அவலங்களை சிதறு தேங்காயாக அடித்திருக்கும் இந்த கதையில் வருகின்ற ரம்யா போன்ற பாத்திரங்களை நாம் அறியாமலா உள்ளோம். இருந்தும் மாயைகளின் அதிகாரத்தில் “அறிந்தும் அறியாமலும் புரிந்தும் புரியாமலும்” ரம்யா போன்ற அபலைகளை வேண்டுமென்றே கடந்து செல்கிறோம். எங்கள் இருட்டுகளங்கள் நிரம்புகின்றன அபலைகளின் கண்ணீரினால்.

“புத்தரின் விழிகள் மூடி யிருப்பதால் இந்த உலகுக்கு நீதி கிட்டிடுமா? தெய்வங்கள் நெற்றிக் கண்ணை திறக்காத நிலையில் இந்த பொழுதுகள்

காய்ந்த விறகு போலே கிடப்பது விதியா?; போன்ற கேள்விகளை மணிமேகலை என்ற பாத்திரவார்ப்பு மூலம் வாசகர் முன் வைக்கிறார் “யார் செய்த பாவம்” என்ற கதையுடே கதைசொல்லி. இந்த கதை புத்தரை கும்பிடும் ஒரு தாய்க்கும் மகளுக்குமான உணர்வு ரீதியான போராட்டத்தின் விபரிப்பாகும். இங்கு மணிமேகலை என பெயர் சூட்டப்பட்டிருப்பது ஒரு முரண் நகையாகும். தொன்மையான கதையாடல்களில் வருகின்ற மணிமேகலையினை நாமறிவோம். ஆனால் நவீன மேகலைகளின் சிந்திக்கும் திறனில் ஈழத்து போர்ச் சூழல் ஏற்படுத்திய எதிர்வினைகள் என்ன என்பதை வாசகனுக்கு பாத்திர வார்ப்பினூடே கூறுகிறார் கதை சொல்லி. தமிழ் பௌத்தம் என்கிற சொல்லாடலே வரலாற்றில் இருக்க கூடாது என்பது பேரின அரசியலின் அச்சாணி என்பதே இந்த கதையின் சொல்லப்பட்டாதசேதியாக அமைகிறது.

“ஷெல் லடிக் கிறான் கள் ஓடுங்கோ” என்பது இந்நாட்களில் அதிகமதிக்கமாக பேசப்படுகின்ற “போரும் உளவியல் தாக்கங்களும்” தொடர்பிலான ஒரு கதையாகும். அவலங்களை நேரில் கண்ணுற்று மனம் பிறழ்ந்த ஒரு தாயின் கதறல் கதையெங்கும் விரவிக்கிடக்கிறது. குழம்பிய குட்டைகளில் மீன் பிடித்தலையும், எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கின கதைகளையும் வல்லரசர்களுக்கு தந்ததை தவிர முப்பது வருட நெடிய போர் சாதாரண மக்களுக்கு தந்தது இது போன்ற அவலங்களை மட்டுமே என்பது கதையின் போக்கில் நகரும் வாசகனுக்கு புரியும் உண்மைகளாகும்.

“ரவுண்டப்” கதைகளின்

முடிவிலியாய் நீள்கிறது “ஆனால் முடியவில்லை”. போர் உச்சம் பெற்றிருந்த நாட்களில் இடம்பெற்ற சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல்களில் இடம்பெற்ற அவலங்கள் குறித்து பேசுகின்ற இந்த கதை இராணுவ வீரர்களின் நினைவுகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருப்பதால் இது அச்ச அசலான யதார்த்தப்பிரதி என்று கூறினால் அது மிகையல்ல.

“சுன்று பொழுதிலில்” கதையானது சான்றோன் என பிள்ளைகளை உவக்க முடியாத கால மொன்றின் சாட்சியாக நிற்கிறது. ஒரு போர்க்காலத்து தாயின் உள்ளத்து பிரதிபலிப்பாக விளங்கும் இந்த கதை இரு தலை கொள்ளி எறும்புக்கு ஒரு தாய் மனதை உவமிக்கிற தெனலாம். ஒரு பிஞ்சு மண்ணை முத்தமிடுகையில் அந்த கனிப்பினை கொண்டாட முடியாமல் இன்னொரு பிள்ளை பிரிக்கப்படுகிறது காலத்தின் சதியினால். இவ்வாறே அந்த நாட்கள் நகர்ந்தன.

போர்க்காலம் தந்த அவதிகளின் உச்சம் என்பது உறவுகளின் காணாமல் போதலாகும். நிட்சயமற்ற நிலையில் வாழ்வினைக் கடத்தும் காணாமல் போன கணவர்களின் இளம் மனைவியரின் உணர்வு சிக்கல்கள் மற்றும் சுற்றம். தழல் அவர்களை நோக்கும் பார்வை என்பனவற்றை படம் பிடித்து காட்டும் சிறுகதையே “நிஜங்கள் நிமிடத்தில் நிழலாக”. இந்த கதையில் வரும் பிரியா கணவனை காணாது தவிக்கும் பெண்களுக்கான ஒரு குறியீடாக அமைகிறாள். “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமை தன்னை கொளுத்துவோம்” என்பது பிரபல்யமிக்க வாசகமாக இன்று வரைக்கும் நிலை பெற்றுள்ளதாயினும் மாதரை மாதரே இழிவு செய்யும் எமது சமூகத்தின் இழிநிலையினை மாமியார் - மருமகள் முரண்பாட்டிடையே நகர்த்தி செல்லும் கதாசிரியரின் இந்த கதை காலத்தின் கண்ணாடியாகிறது.

“நாவால் அறிந்து” சிறுகதை இந்த பிரதியின் முன்னைய கதையான “நிஜங்கள் நிமிடத்தில் நிழலாக; கதையின் நீட்சியாக அமைகிறது. இல்லாத “தொடுப்புக்களை” இட்டுக்கட்டி பேசும் சமூகத்தின் குரலை இந்த கதையில் எதிரொலிக்க செய்கிறார் கதாசிரியர். “கதை கட்ட சில பேர் இருந்தால் அந்த கண்ணகி வாழ்விலும் களங்கமுண்டு” என்ற பாடலை வரிகளை வேதனையுடன் நினைவுகூர வேண்டி நேர்கிறது இந்த கதையினை வாசிக்கையில்.

“அக்கரை பச்சையல்ல” சிறுகதை தனது சுய காலில் நிற்க விரும்புகிற பெண் ஒருத்திக்கும் அவளை எவ்வாறாயினும் திருமண பந்தத்தில் இணைத்துவிட துடிக்கும் தாய்க்கும் இடையிலான போராட்டத்தை குறிக்கும் கதையாகும். பெண்களை திருமண பந்தத்தில் எவ்வாறேனும் இணைத்து விடத்துடிக்கும் பெற்றோர் பெண்ணின் நீண்ட வாழ்வு குறித்து உண்மையிலேயே சிந்திக்கின்றனரா என்ற கேள்வியை எழுப்பி செல்கிறது இந்த கதை. கடமை முடித்தல் என்ற ஆரவார ஒலியின் அடியில் அமுங்கி கிடக்கும் பெண்குரல்களை இந்தக் கதை அடையாளப்படுத்துகிறது.

“நீயும் அடித்துவிட்டால்” சிறுகதையானது இவரின் ஏனைய கதைகளில் இருந்து அமைப்பியல் சுற்றே வேறுபட்ட கதையாகும். இவரின் ஏனைய கதைகளில் சம்பவங்களும் காட்சிகளும் ஒரு மையத்தை நோக்கி பயணிக்கின்ற அமைப்பில் இருக்க, இந்த கதையில் இரு

வேறு சம்பவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் நகர்கின்ற போக்கில் கதை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கதையின் இறுதியில் வாசிக்கும் வாசகன் மனதில் பெண்கள் எந்த பருவத்தில் இருப்பினும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் வலியினை தனது வார்த்தைகளினூடே பதிவு செய்து விடுகிறார் கதாசிரியர். வேல்களே பயிரினை மேய முற்பட்டால் ஏனைய சத்துருக்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பினை கோருவதில் என்னதான் நியாயம் இருக்க முடியும்.

“கொடுமையிலும் கொடுமை” கதைபிரதியானது கடித வடிவில் அமைந்துள்ளது. இது தாங்கி நிற்கும் கருவினை பார்க்கையில் கடித வடிவமே பொருத்தமானது எனலாம். போரின் கொடுமைகளுள் சீரழிந்த ஒரு பெண் தனது குழந்தைகளின் கல்விக்காய் சொந்த சகோதரனிடம் கையேந்தும் ஒரு சம்பவமே இந்த கதை. இளமைபருவத்தில் அறியாமல் செய்த சில செயல்களினால் குடும்பத்தால் ஒதுக்கப்பட்டு அபலைகளாய் வாழும் லோஜினி போன்ற பெண்களின் துயரங்கள் அறியாதோரா நாம்?

“அழிவை நோக்கிய ஆரம்ப பயணம்” கதையானது ஒரு தாயின் மூன்று குழந்தைகள் குறித்து பேசுவதாகும். வெளிநாட்டில் இருந்து அனுப்புகின்ற பணத்தினை வீணே செலவு செய்கின்ற இளைய தலைமுறையின் பொறுப்பற்ற தன்மையினை இந்த கதையானது விளம்பி நிற்கிறது. இலட்சியம் ஒன்றுக்காய் தன்னைத் துறந்து காவி அணியாத துறவியாய் வாழும் சகோதரனுடன் உடன் பிறந்தவனா ஜெயசீலனா என்ற கேள்வியை இந்த கேள்வி வாசகரிடையே எழுப்பி செல்கிறது.

“தொலைத்து விட்ட அண்மை” சிறுகதை தனது பிள்ளைகளை புலத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு தனியே வாழும் தாய் ஒருத்தி பற்றிய கதையாயினும் இந்த கதைக்குள் ஆழ்ந்து போகையில் போர்க்காலம் உறவுகளை எங்ஙனமாய் பிரித்தது என்பதை இன்னோர் கோணத்தில் சொல்லும் கதை. ஆசையுடன் காத்திருக்கும் தாய்க்கு ரமணன் போன்ற பிள்ளைகள் கைம்மாறு செய்ய முடியாமல் காலத்தின் பெருஞ்சுவர் மலையாக எழுந்து நிற்கும் துயரத்தினை எங்கு தான் சென்று கூற முடியும் போர்க்கால தாய் ஒருத்தியால்?

விழுதுகளை தொலைத்துவிட்டு வெறுமையான மரம் போன்று வாழ்கின்ற தாய்மாரில் ஒருவரை மைய பாத்திரமாக்கி அவரின் நினைவுகளின் வழியே நகர்கின்ற கதையே “சொந்த பந்தமில்லாமல்” கதையாகும். நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தும் இயலாத காலத்தே யாரும் அருகில் இருக்க முடியாதபடியான கொடுங்காலம் ஒன்றில் இந்த தாயைப்போல தனயர்கட்காக ஏங்கிய உள்ளங்கள்தான் எத்தனை எத்தனை.

“அணையிட்ட ஆறொன்று” கதையானது உள்ளத்துள் தேங்கியிருக்கும் உணர்வுகளை அல்லது அன்பினை தனது மகன் மீது காட்டமுடியாத ஒரு தாய் தனது சுற்றங்களிடையே மகன் குறித்து எழுப்பிய பொய் விம்பங்களை கட்டிக் காக்க படுகின்ற பாட்டினை விபரித்து செல்கின்றது. அயலவரிடையே வெளிப்படையாக கூறமுடியாத இடத்தில் மகன் இருக்கும் நிலையில் அந்த தாயின் மனதை வாழ்ந்துபார்ப்பவருக்கே வலியும் வேதனையும் புறியும்.

இந்த தொகுதியில் அனைத்துக் கதைகளிலும் போரே நிலையான படிமமாக இருக்க பாத்திரங்கள் அந்த காலத்தினை வாசகர்க்கு கடத்துகின்றனர். காலத்தினை மீள் நினைவு செய்யும் இந்த கதைகள் யாவும் அந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மாந்தர்களின் மெய்சாட்சியம் என்றால் அது மிகையல்ல.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் தொகுப்பு முயற்சிகள்

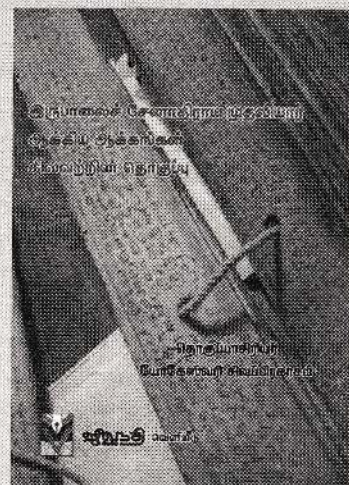
■ தி. செல்வமனோகரன்

ஈழத்தமிழர்களை “இந்தியமயமாதல்” எனும் பேருணர்வு நிலையில் இருந்து யதார்த்தவியற் தளத்திற்கு - “நாம் ஈழத்தமிழர்கள்” எனும் சுயப்பிரக்ஞைக்கு உட்படுத்திய காலமாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். காலனித்துவ கால நவீன கல்வியின் பேறாக ஈழத்துத்தமிழ்ப் புலமைத்துவச் சூழல் தமிழுக்கும் சுதேச சமய, தத்துவ மரபுக்கும் தனித்துவமான பங்களிப்புக்களை நல்க விழைந்தது. பதிப்பியல், உரையியல், உரைநடையாக்கவியல், புதுநூலாக்கம், சுதேச, ஆங்கிலக் கல்வி, பாடசாலை உருவாக்கம் எனப் பல்பரிமாணத்தில் அப்பங்களிப்புக்கள் அமையத்தொடங்கின. இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டாத தமிழகத்தின் சில புலமையாளர்கள் ஈழத்தவரையும் அவர்தம் புலமையையும் நையாண்டி செய்து மதிப்பிற்க்கம் செய்ய முற்பட்டனர். அவருள் தலையானவர் வீரசாமி முதலியார். அவருக்கு “நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துதல்” எனும் தலைப்பில் ஆறுமுகநாவலர் பதினெழுதினார். அந்த நல்லறிவுச்சுடர் தமிழக, ஈழத்து புலமையாளர் பலருக்கு நல்லறிவை வழங்கிற்று. சிலருக்கு “எருமைமாடு மீது பெய்த மழை போல” இருந்தது. அந்த நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துதல் கட்டுரையே ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமையாளர்களை அவரது புலமைச்செயற்பாட்டை தனித்து அடையாளப் படுத்திய முதல் முயற்சியாக அமைந்தது.

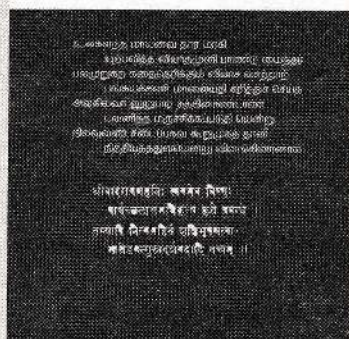
சுதேச தேவையும் சுதந்திரத்துக்கு பின் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட இனமதவாத அரசியற்போக்கும், திட்டமிடப்பட்ட ஒடுக்குமுறையும் ஈழத்தில் தமது இருப்பை, தமது வரலாற்றை எழுத வேண்டிய சூழலைத் தமிழர்களுக்கு ஏற்படுத்தியது. காலங்காலமாக சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்திருந்தாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி சுதேசத் தமிழர்களின் அனைத்து எழுத்துக்களையும் ஆவணப்படுத்தும் பல்வகை முயற்சிக்குரிய காலமாக அமைந்தது. அதன் நீட்சியாக அண்மைக்காலத்தில் தொகுத்தல், மீள்பதிப்புச்செய்தல், ஆவணப்படுத்தல் முதலான செயற்பாடுகள் தமிழ்ப் பகுதியில் அரச, அரசசார்பற்ற தனிமனித முயற்சிகளின் வழி நிகழ்ந்து வருகின்றன.

ஈழத்தின் தமிழ்ப் புனைகதையாளராக அறியப்படுபவர் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள். பெண் எழுத்தாளர்களுள் முக்கியமானர்களாகக் கருதப்படுபவர்களுள் ஒருவராகச் சுட்டப்படுபவர். அமைதியான குணாம்சம் பொருந்தியவராக, பயனில் சொற்களைப் பேசாதவராக அறியப்படுபவர். வங்கியாளராக பதவி வகித்து ஓய்வுபெற்ற இவர், தன் ஊரின் புலமையாளர்களைத் தேடிக்கண்டடைய எடுத்த முயற்சியின் பலனே “இருபாலை சேனாதிராய முதலியார் ஆக்கிய ஆக்கங்கள், வடகோவை சபாபதிநாவலரின் நான்மணிகள்” எனும் இரு தொகுப்பு நூல்களாயின.

யோகேஸ்வரி அவர்களின் முதன்முயற்சியாக அமைந்த தொகுப்பு

வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான்மணிகள்

வடகோவை சிலப்பதிகாரம்

சேனாதிராய முதலியார் பற்றியது. ஈழத்து இலக்கண, இலக்கிய, சமய, தத்துவ புலமைத்துவதளத்தில் கூழங்கைத் தம்பிரானுக்குப் பிறகு அதிக செல்வாக்குப் பெற்றவர் இருபாலை சேனாதிராய முதலியார் ஆவார். போர்த்துக்கேயம், ஓல்லாந்து, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் எனப் பன்மொழி அறிவுவாய்ந்த இவர், நீதிமன்றத்துறையில் பல்பதவி வகித்தவரென்பதை அறிய முடிகிறது. தன் வீட்டில் கற்க வரும் மாணவர்க்கு உணவும் உறையுளும் கொடுத்துக் கற்பித்த வள்ளன்மை பொருந்தியவர்.

இவரிடம் நாவலர் தொட்டு தென்கோவை அம்பலவாணப் பண்டிதர் வரை ஏராளமானோர் கல்வி கற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. சேனாதிராய முதலியார் சமய, மொழி அபிமானம் நிறைந்த நல்லாசிரியர் என்பதை உட்பிட்டு குமாரசாமி முதலியார் பதிவிடுகின்றார். சேனாதிராய முதலியாரின்

தலைமையிலேயே நாவலரின் பிரசங்கம் வண்ணைச் சிவன் கோவிலில் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவரது காலம் பற்றி முரணான தகவல்கள் கூறப்படுவதை தொகுப்பாசிரியர் பின்னிணைப்பில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் சேனாதிராய முதலியாரெழுதிய நீராவிப் பிள்ளையார் கலிவெண்பாவும் அதற்கு வித்துவான், ந.சுப்பையா பிள்ளை எழுதிய உரையுமாக 1979இல் நீராவிடி வீரகத்தி விநாயகராலய அக்கால தருமபரிபாலகர் திருமதி. வ.செல்லம்மாவால் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல் இடம் பெறுகிறது. அடுத்து நல்லை

வெண்பாவும் அதற்குப் புலோலி வித்துவான் க.முருகேசுப்பிள்ளை எழுதிய குறிப்புரையுமாய் அமைந்த 1942இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது பகுதியில் நல்லைநகர்க்கந்தர்பேரில் பாடிய திருவூஞ்சல், நல்லூர்க்கந்தர் கலிவெண்பா, கண்ணகை பேரிலூஞ்சல் நல்லைக்குறவஞ்சி போன்றன இடம்பெற்றுள்ளன.

பின்னிணைப்பில் சேனாதிராய முதலியார் பற்றிய தனது தேடலின் வழி அறிந்த விடயங்களை அறிந்தபடியே தொகுத்தளித்துள்ளார் யோகேஸ்வரி அவர்கள். முன்னுரை, பதிப்பாசிரியரின் “தனது தேடற் பயணம்” பற்றிய எழுத்தாக அமைந்துள்ளது. நூலில் அவருடன் தொடர்புபட்ட கோயில் மற்றும் டச்சு அரசால் வழங்கப்பட்ட தட்டம் என்பவற்றின் படங்களை இணைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சேனாதிராய முதலியார் பற்றிய ஆய்வுத்தேடலை உந்தித்தள்ளும் ஒரு தொகுப்பாக இது இலங்குகிறது.

அதேபோல வடகோவையில் இருந்து தமிழ்நாடு சென்று பல்வேறு பணிகளை ஆற்றிய சபாபதி நாவலரின் ஆக்கங்களின் தொகுப்பே வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான்மணிகள் எனலாம். திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவானாகத் திகழ்ந்து அதற்கு விகவாசமாக சமுத்தர்புலமையாளர்களையும் பகைத்துக்கொண்டு தான் கொண்ட கொள்கையில் நின்று மாறாதவராக இவர் திகழ்ந்துள்ளார். இவர் ஆறுமுகநாவலரின் காலத்தவர். இவரது திராவிடப் பிரகாசிகை எனும் நூல் தமிழலகம் முழுவதும் இற்றைவரைச் செல்வாக்கு செலுத்தி வருகிறது. தமிழ், சமஸ்கிருத புலமையாளரான இவர் ஆக்கநூல்கள், மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் என இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை ஆக்கியளித்துள்ளார்.

தமிழகச் சூழலில் வாழ்ந்த சிதம்பரம் அ.சோமசுந்தரமுதலியாரில் இருந்து வதிரி தாமோதரம் பிள்ளை வரை பலர் இவருக்கு மாணவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். “ஞானாமீர்தம்” எனும் பத்திரிகையையும் நடாத்தியுள்ளார். தன்னைத் தூய சைவசித்தாந்தியாகக் காட்டிக் கொண்டவர். அதனால் ஏனைய மதச்சார்புடையோரின் புலமைகளை நிராகரித்தவர்.

அவரெழுதிய நூல்களுள் பல கிடைத்தில. ஆயினும் யோகேஸ்வரி அவர்கள் தம்முயற்சியின் பயனாய்க் கிடைத்த சமயம் அல்லது ஞானாமீர்தம், சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம், சிவகர்ணாமீர்தம் ஆகிய நான்கு நூல்களையும் தொகுத்து இந்நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இவற்றுள் “சமயம்” எனும் நூல் சபாபதி நாவலரால் உரைநடையில் எழுதப்பட்டது. ஏனைய மூன்றும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அர்த்தார்ச்சாரியாரின் சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகமும் அப்பயுதீட்சிதர் எழுதிய பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம், சிவகர்ணாமீர்தம் என்பனவே அவையாம். இவை தவிர இறுதிப்பகுதியாக சபாபதி நாவலரால் எழுதப்பட்ட நூல்களின் ஆங்காங்கே வேறு நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட பகுதிகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்த இரு நூல்களும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சமுத்தர்தமிழ்ப்புலமைச் செயற்பாட்டாளர்களை வரலாறு, ஆக்க இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம், பன்மொழிப்புலமைத்துவம், சமயவியல், தத்துவவியல் சார்ந்த புலமைத்துவம் ஏனைய பணிகள் எனும் தளத்தில் பதிவு செய்கின்றன. கிடைத்தற்கரிதாகிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் வரலாற்றை நூலை புலமைத்துவ மரபை ஆவணப்படுத்துகின்றன. அடுத்த தலைமுறையிடம் கையளிப்புச் செய்கின்றன. இவ்வாறான பணிகள் ஊர் - மாவட்டம் - மாகாணம் - தேசம் என எல்லை கடத்தலுக்குத் தூண்டு கோலாகின்றன. இவ்விருநூல்களும் யோகேஸ்வரி அவர்களின் புனைவாக்கச் செயற்பாட்டுக்கப்பாலான புலமைத்துவச் செயற்பாட்டிற்குத் தக்க சான்றுகளாகின்றன. அவரது தேடலும் ஓர்மமும் இவ்வாறான பணிகளை அவரிடம் வேண்டி நிற்பதாகவே தோன்றுகின்றது. பல்வேறு பணிகளில் பெண்கள் தலைமைதாங்கத் தொடங்கியுள்ள போதும் இவ்வாறான தனித்த தொகுப்புப் பணிகளைக் காத்திரமான வகையில் முன்னெடுக்கின்றவர்கள் மிகக்குறைவாகவே உள்ளனர். அந்த வகையில் இவ்விருதொகுதிகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. யோகேஸ்வரி அவர்களின் இப்பணியில் ஐ்வந்தியும் துணைநின்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேர்களுத்து

கணபதி அந்த மாங்கன்றை எவ்வளவோ கவனமாக பெயர்த்தெடுப்பதை அம்பலவாணர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தான் அதை வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட பாடுகள் நினைவிற்குள் வந்து மனதைக் கலக்க அவர் வேதனையை விழுங்கும் முயற்சியில் தோற்றுக் கொண்டிருந்தார். சிறு கன்றென்றால் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய் வைக்க வளரும். இந்தப் பெரிய கன்று பெயர்த்துக்கொண்டுபோய் வைக்க என்னாகுமோ? இப்படி நடக்குமென அப்போது அவர் எதிர்பார்த்தாரா? மளமள என்று நடந்து முடிந்தவை பெருமூச்சு ஒன்றுடன் வெளியேறுவதான உணர்வு.

கணபதி எப்படியும் அதைத் தன் வளவில் வைத்து வளர்ப்பதென்ற பிடிவாதத்துடன் முயன்று கொண்டிருந்தான். பக்க வேர்களை முன்னரே வெட்டி, கொண்டுபோய் வைத்ததும் வேர்விட்டு வளரவென பல முன்னேற்பாடுகளைச் செய்த பின்புதான் இன்று வந்து அதற்கு உயிருட்டிக்கொண்டிருந்த வேர்களை அறுத்துக் கிளப்பி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சரியாக ஏழு மணிக்கு வான் வந்திடவேணும்”

விவேகானந்தன் அலை பேசியில் வாகன ஒழுங்கு செய்வது அம்பலவாணரின் காதுகளிலும் விழுந்தது. அவரை ஏற்றிச் செல்ல.

மதிவாணன் எந்தவித

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

நோய்க்கான அறிகுறிகளுமின்றி, உற்சாகமாக நடமாடிக்கொண்டிருந்தவர். அன்றிரவு அவர் சாகாமல் சாகப்போகிறார் என அவருட்பட எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இரவு எழுந்து இயற்கை உபாதை தீர்க்க சென்றவர் கீழே விழுந்து மண்டை உடைந்து மயங்கிவிட்டார். அதிகாலையில் எழுந்து அப்பக்கம் வந்த மதிவாணனின் மகன் பாண்டியன் அவர் கிடந்த நிலை கண்டு பதறிப்போனான்.

“அப்பாவிழுந்து கிடக்கிறார். ஓடி வாங்கோ”

அமைதியுள் குழறியழைத்த அந்தக் குரல் கேட்டு வீட்டிலே எழுந்து இயங்கத் தொடங்கியிருந்தவர்களும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தோரும் ஓடி வந்தனர். பாண்டியன் தந்தையின் அருகில் அமர்ந்து அவரைத் தூக்கியபோது தலையிலிருந்து இரத்தம் கசிவது தெரிந்தது. உயிர் பிரியவில்லை. மூத்த மகள் வரதா பதறியபடி காயத்தை சுத்திகரித்து கட்டுப் போட்டாள். தம்பி முருகவேள் அம்பலன்ஸூக்கு அலைபேசியில் அறிவித்தான். அனைவரும் விரைந்து இயங்க விரைவாக அவர் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார்.

அம்பலவாணரின் நான்கு பிள்ளைகளும் அவருடன் வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். விவேகானந்தன் மூத்தவன். செல்வினி அடுத்துப் பிறந்தவள் அதற்கடுத்தவள் மாதினி. கடைக்குட்டி மாதவன். எல்லோரும் திருமணமாகி பிள்ளைச் செல்வங்களுடன் வாழ்பவர்கள். நான்கு குடும்பங்களும் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வாழ்ந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் தொலைவில் வாழ்கின்றனர். இப்படி எங்காவது எல்லோரும் வர நேரும்போதுதான் அனைவரும் சந்தித்து அளவளாவ முடிகிறது.

அம்பலவாணரின் மனைவி காலமாகி ஓராண்டு முடிந்துவிட்டது. தாயாரின் ஆண்டுத் திவசத்திற்காக பிள்ளைகள் எல்லோரும் குடும்பத்தினருடன் வந்திருந்தனர். இப்போதுள்ள அவர்களுக்கான பொதுப் பிரச்சனை “அப்பாவை தனியாக யாழ்ப்பாணத்தில் இனிமேலும் வாழ்விடுவதா?” என்பதாகும்.

அம்பலவாணருக்கு யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வேறெங்கும் போக மனமில்லை. தனக்கு இதமாக படிப்படியாக உருவாக்கிய வீடும் சுற்றாடலும். வாழ்ந்து பழகிய இடமும் சுற்றமும் உறவுகளும்.. புதிய இடத்திற்கு அவரைப் போக விடாது ஈர்த்து இழுத்தன. மனைவி இருந்த காலத்தில் இருவருமாக இங்கேதான் வாழ்வதென்ற திடத்துடன் வாழ்ந்தார்கள். அவள் நோயுற்ற வேளையிலும் உறவினர்களது உதவியுடன் அவர் சமாளித்துக் கொண்டார். நோய் முற்றிய பின்னர்தான் புற்றுநோய் என்பது புலனாகி சில நாட்களுக்குள் மரணமும் நடந்து அனைத்தும் முடிந்து ஒரு வருடமும் ஓடிவிட்டது.

“அப்பா, இனியெண்டாலும் நீங்கள் எங்க ளோடை வந்து இருக்கவேணும். இங்க இருக்கேக்க ஒரு வருத்தமெண்டால் ஆர் உதவி?”

மூத்தவன் விவேகானந்தன் கதையை ஆரம்பித்தான். மாதவன் அண்ணனைத் தொடர்ந்தான்.

“நீங்கள் கேட்ட உடனை விசாதரமாட்டங்கள். ஒவ்வொருவரும் விசாவுக்கு அலையிற அலைச்சல் தெரியுமே அப்பா? இப்ப நாங்கள் நிக்கேக்கை விண்ணப்பத்தை அனுப்புவம்.”

“அண்ணை தேவையான பத்திரங்களை தேடிச் சேர்த்துக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். உடனை விண்ணப்பம் அனுப்பாவிட்டால் திரும்ப பாடுபட்டு தேட வேணும். இப்ப அனுப்புங்கோ. கிடைச்சால் பிறகு யோசிப்பம்.”

செல்வினி தன் பங்கிற்கு கூறினாள். மாதினி தான் மௌனமாக இருப்பது சரியல்ல என்று நினைத்தவள் போல “பிறகு வருத்தமேதும் வந்து பயணப்பட முடியாமல் போனால் அங்கை வந்த பாடில்லை.” எனக் கூறினாள்.

“இவளுக்கு வாயிலை நல்லது வராதே”

மாதவன் சினந்தான்.

பிள்ளைகள் கூறிய அனைத்தையும் எதையும் பேசாது அம்பலவாணர் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மதிவாணன் மருத்துவ சிகிச்சையின் பின் கண் விழித்துவிடுவார் என்றுதான் உறவினர் அனைவரும் எண்ணியிருந்தனர். ஆனால் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக மாறி மாறி மருத்துவ பரிசோதனைகள் நீண்டளவேயன்றி அவரது கண்கள் மூடியே கிடந்தன. மருத்துவ நிபுணர்கள் அவரது மூளைப் பகுதியில் உறைந்துள்ள இரத்தக் கட்டியை சத்திரசிகிச்சை செய்து அகற்ற வேண்டும் எனும் முடிவிற்கு வந்தனர். விரைந்து அதைச் செய்வது அவசியம் என்ற அவர்களது ஆலோசனைக்கு குடும்பத்தினரும் உடன்பட்டனர். மதிவாணன் சுகம் பெற எதைச் செய்யவும் அவர்கள் தயாராக இருந்தனர்.

அம்பலவாணருக்கு பிள்ளைகள் சொல்லியவை அனைத்தும் சரியென்று தோன்றியது.

“எனக்கு இங்கை இருக்கிறதுதான் விருப்பம்.

ஆனால் வயசு போகப் போக உங்களின்ரை உதவியும் தேவையாயிருக்கு. ஏதோ யோசிச்சு செய்யுங்கோ.”

அம்பலவாணரின் இந்தப் பதில் பிள்ளைகளுக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. அவரது மனம் மாறு முன் விசா விண்ணப்பத்தை அனுப்பிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மேலும் தேவையாகவிருந்த சான்றுப் பத்திரங்களையும் கடிதங்களையும் சேகரிக்க ஆரம்பித்தனர். எல்லாம் சிடைத்துவிட்டன. இனி விண்ணப்பத்தை அனுப்பவேண்டியதுதான். இப்போது கணினியிலேயே விசா விண்ணப்பத்தை அனுப்பி விடலாம். விவேகானந்தன் அதனை மிகக் கவனமாகச் செய்தபின் பத்திரங்களை சமர்ப்பிப்பதற்கு தமக்கு வசதியான திகதி ஒன்றையும் தெரிவு செய்துகொண்டான். அம்பலவாணரை அழைத்துக்கொண்டு கொழும்பிற்குச் சென்று குறித்த தினத்தில் ஐ.இ.இன் முகவர் நிலையத்தில் அனைத்தையும் ஒப்படைத்துவிட்டு மறு நாளே பிள்ளைகள் ஐக்கிய இராச்சியம் திரும்பினர். அம்பலவாணரும் யாழ்ப்பாணம் மீண்டார். விண்ணப்பத்திற்கு பதில், பொருட்கள் பரிமாற்றச் சேவை மூலம் வரும் எனக் கூறியனுப்பியிருந்தனர்.

பெயர்பெற்ற சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்கள் மதிவாணனின் இரத்தக் கட்டியை அகற்றிய பின்னர் அவரது விழிப்பை எதிர் நோக்கி எல்லோரும் காத்திருந்தனர்.

“அவை கட்டியை எடுத்துப் போட்டினம். அவருக்கு ஒண்டும் நடக்கேல்லை. ஆனபடியால் ஆள் எழும்பிவிடும்.”

இது பரவலான அபிப்பிராயம். நம்பிக்கை நான் கைந்து நாட்கள் நீடித்தது. அதன் பின்னர் நைந்து கொண்டு வந்தது இன்றாவது ஏதேனும் நல்ல மாற்றம் தெரியாதா என்ற எதிர்பார்ப்போடும் ஏக்கத்துடனும் வரும் பிள்ளைகளுக்கு ஏமாற்றந்தான் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவிலேயே இருந்தார். எந்தவித அசைவுமற்று படுக்கையில் கிடந்த அவருக்கு உயிரூட்டுவதற்காய் பல இயந்திரங்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. மூச்சு விடுவதற்குக் கூட பிராணவாயு வேண்டியிருந்தது. அவரது உடலின் இயக்கத்தை பல கணினிப்பொறிகள் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தன.

இரண்டாவது மாதத்தை அண்மிக்கப் போகின்றது என்ற எண்ணம் எல்லோரிடமுமிருந்து நம்பிக்கையின் ஆணிவேரைக் கெல்லி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

தந்தையைப் பார்க்க அனுமதிபெற்று உள்ளே வந்த பாண்டியன் எப்போதும் போல அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு அருகிலேயே சிறிது நேரம் நின்றான்.

“கடவுளே, இது என்ன கொடுமை! அப்பாவை அருகிலே இருந்து கவனிக்கக்கூட முடியாமல், நா வரளாமல் ஒரு கரண்டி நீராவது கொடுக்கக்கூட இயலாமல், ஒரு நிமிடம் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி விடுகிறேன். வேறு ஏதாவது நோய் வந்திருக்கலாம் என்றிருக்கிறது அப்பா. எங்களை எப்படியெல்லாம் வளர்த்தீர்கள். வளர்ந்தபின்புகூட “கால்கள் நோகிறது. நடக்கேலாது.” என்று அழுதால் தூக்கிக்கொண்டு போவீர்களே. இந்தக் கைகளும் கால்களும் எங்களுக்குகாக பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமா? எப்பொழுதும் சிரிக்கச் சிரிக்க பேசி எல்லாரையும் சந்தோஷமாக வைத்திருப்பீர்

களே. என்காதுக்குக் கேட்கவேண்டாம். வாயாவது பாண்டி என்று அசைந்தால் போதும். உங்களுக்கு என்னப்பா நடந்தது? ஓ! அதைக்கேட்டால் நாங்கள் அழுவோம். உங்கள் பேச்சு எங்களை அழவைக்கக் கூடாது. எங்களை சிரிக்கத்தான் செய்ய வேண்டும். அதுதான் பேசாமலே இருக்கிறீங்களோ?”

பாண்டியன் மனதிற்குள்ளேயே கூறி அழுதான். கலங்கிய கண்களினூடே தந்தையின் கால்கள் முதல் தலைவரையான அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றாக வந்து பழைய ஞாபகங்களைக் கூறின. அனைத்தும் அவனுடைய மனதைப் பிசைந்தன.

“அப்பா இப்படியே எவ்வளவு காலம் இருப்பது?”

அம்பலவாணரை “விசா வந்தால் என்ன செய்வது?” என்ற கலக்கம் உலுக்கிக்கொண்டிருந்தது. விசா பெறுவதற்கு முயன்ற எல்லோரும் “விண்ணப் பித்ததும் அது கிடைக்காது” என்று கூறியதால் நீண்ட காலத்தின் பின்னரே விசா வந்துசேரும் என்ற மன ஆறுதலும் கூடவே வந்து அவருக்கு நிம்மதியைத் தந்தது. தன் வீட்டையும் ஊரையும் விட்டு வேற்று நாட்டிற்குச் செல்ல அவரது மனம் பிடிவாதமாக மறுத்தது. மனைவியும் பிள்ளைகளும் இல்லாது வயதான காலத்தில் தனியாக வாழ்வது கடினம் என அறிவு புத்திமதி கூறியது. அறிவுரையை ஏற்கமுடியாது மனம் தவித்தது. அறிவு மனதை சமாதானப்படுத்த முயன்று, முயன்று தோல்விகண்டு கொண்டிருந்தது. எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் அம்பலவாணரின் கண்களில் படுகின்றவை அனைத்தும் அவரது உழைப்பினாலும் கவனிப்பிலும் உருவானவையாகவே தெரிகின்றன.

“நீ இறக்கும்போது இவற்றைப் பிரிந்துதானே போகப்போகிறாய்?”

“அறிவின் வினா மறுதலிக்கமுடியாத உண்மை. ஆனால் இறந்த பின் நான் இருக்கப்போவதில்லை. அதனால் இழப்பினால் ஏற்படும் வேதனையை உணரப்போவதும் இல்லை. இப்போது இழப்பின் பின்னர் நினைத்துக் கவலைப்பட நான் இருக்கப்போகின்றேனே” என மனம்விவாதித்தது.

வீடு கட்டுவதற்கு முடிவு செய்தபின் அதற்காக காணி வாங்க அவர் எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் நினைவிற்கு வருகின்றன. தான் இருந்து வாழ்வதற்கென்றா அவர் வீடு கட்டினார்? தலைமுறையினர் தொடர்ந்து வாழவேண்டுமென்றல்லவா அவர் வீடு கட்டினார். “நிலமண் எப்படி? அதில் ஊறிவரும் நீர் நல்லதா? என ஒவ்வொன்றாக அலசி ஆராய்ந்து காணி வாங்கிய பின், வீட்டு வரைபடத்தை பத்துத் தடவைகள் மாற்றியமைத்து திருப்தி கண்டபின் கட்டிய வீடு உறவுகள் ஒருவரும் வாழாது யாரோ ஒருவரின் பாவனையில் என்னவாகப் போகிறதோ?

வீட்டிற்கு ஒரு பெயர் வைப்பதற்கு எவ்வளவு நாட்கள் யோசித்து, யோசித்து பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் சூட்டக்கூட அப்படி அம்பலவாணர் கஷ்டப்படவில்லை.

இந்த வீட்டைச் சுற்றிவர நட்டு, வளர்த்து, இன்று பயன் தந்துகொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு மரமும் பேசும் ஆற்றல் பெற்றால் தன்னை வளர்த்தெடுக்க அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைப் பற்றி பல கதைகளைக் கூறும் என்பது நிச்சயம். இத்தகைய பல

ஆழ்மனப் பதிவுகள் அறிவின் போதனையை ஏற்றுக் கொள்ள மனதைத் தடுத்து நின்றன.

அம்பலவாணர் எதிர்நோக்கியிருந்த ஐக்கிய இராச்சிய ஸ்தானிகராலயத்தின் பதிலும் வந்துசேர்ந்தது.

அவருக்கு விசா வழங்கப்பட்டிருந்தது!

“உங்களுடைய அப்பாவைப் பற்றி நான் இப்படிச் சொல்வது கவலை தருகிறது. நீங்கள் கேட்பதற்கு பதில் சொல்லவேண்டியதும் என்னுடைய கடமை. அவர் திரும்பவும் இயங்குவார் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இல்லை. அவரது இயக்கம் நின்றுபோகாமல் செய்வதற்கு வேண்டிய சாதனங்களை நாங்கள் பொருத்தியிருப்பதால் இப்படி இருக்கிறார். இந்த வசதிகள் உரிய நேரத்தில் கிடைக்காதுபோயிருந்தால், அப்போதே அவர் இறந்திருப்பார்.”

தந்தையின் உடல் நிலை குறித்து விசாரிப்பதற்காகச் சென்றபோது மருத்துவ நிபுணர் கூறியது பாண்டியனின் கேட்கும் திறனைத் துளைத்துச் சென்று, உணர் திறனுள் உட்புகுந்தது. உள்ளிறங்கிய அதிர்வு தணிந்து அவர் சொல்லியதன் விளக்கத்தை அறிவு கிரகித்துக் கொண்டபோது மேலும் மருத்துவரிடம் எதைக் கேட்பதெனத்திணறினான் பாண்டியன்.

“அப்பா கண் திறந்து பார்க்கமாட்டாரா?”

“காலம்போகப்போக சந்தேகமாகத்தான் இருக்கு”

“அப்படியெண்டால் இனி..? அவரை இப்பிடிப் பார்க்க ஏலாமலிருக்கு.”

திகைத்துப்போய் பாண்டியன் கேட்டான் வாய் கேட்டாலும் மனம் “இனி அப்பா இல்லை” என விம்மியது.

“ஒரு கட்டத்திலே இப்படியும் அவரை வைத்திருக்க முடியாமல் போகலாம். நீங்கள் அவரை உங்கள் விருப்பத்தின்பேரில் வைத்தியசாலையிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டும் போகலாம்.”

மதிவாணனுக்கு அந்த பொறிகளிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்க வழி சொல்வது போன்று மருத்துவர் சொல்லியபோதிலும் அதன் பின் நடக்கப்போவதை பாண்டியனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. மேலும் மருத்துவரின் நேரத்தை வீணாக்கக் கூடாது என்பதால் பாண்டியன் விடைபெற்று வீடு திரும்பினான்.

அவனது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த உறவுகளுக்கு மருத்துவர் கூறியதைத் தெரிவித்தான். எல்லோரும் என்ன செய்வதென சிந்திக்க ஆரம்பித்தனர்.

பொருள் விநியோக முகவர் தந்த கடித உறையை அம்பலவாணர் பிரித்துப் பார்த்தார். முதலில் கடவுச் சீட்டை எடுத்து விசா பதிவுப் பக்கத்தைப் புரட்டியவர் திகைத்துப்போனார். ஒரு மாதம் மட்டுமே விசா வழங்கப்பட்டிருந்தது! எதுவுமே விளங்காது வந்திருந்த கடிதத்தை அவசரமாக விரித்தார். அது விவரத்தைக் கூறியது. ஒரு மாதகாலத்துள் ஐக்கிய இராச்சியத்திற்குப் போய் அங்கே அவர்கள் தந்துள்ள முகவரிக்குப் போக வேண்டும். அங்கு அவருக்கான ஐந்து வருட விசா தரப்படும்.

அம்பலவாணரின் மனம் இரண்டாகி எதிர் மோதிக்கொண்டது. ஒரு மாதத்துள் அவர் நாட்டை விட்டுப் போயே ஆகவேண்டும் அவரிடம் பெருந்தேட்டங்கள் இல்லைத்தான். ஆனால் சிட்டுக் குருவியாய் அவர் பட்டபாடு அவருக்குத்தான் தெரியும்.

தினையளவு சேர்த்தாலும் அது அவருக்கு பாரிய தேட்டந்தான். மனம் வெந்து குழைந்தது.

பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லவேண்டும். பெரியவனுக்குச் சொன்னால் மற்றவர்களுக்கு அவன் சொல்வான். இந்த நேரம் பிள்ளைகள் வேலையில் நிற்கும் நேரம்.

“சரியான குளிர் காலம். ஏன்ன செய்யப் போறியள்? கொஞ்சம் பொறுத்து வாங்களன்.”

செய்தி கேட்டதும் விவேகானந்தனுக்கு மனதில் தோன்றியதைச் சொல்லியதும் கடித விவரங்களை அம்பலவாணர் விளக்கமாகக் கூறினார்.

“அப்பிடியென்டால் குளிரைப் பார்க்காமல் வந்துசேர்த்தான்வேணும்”

அண்ணன் சொன்னதையே அடுத்தடுத்து வந்த தொலைபேசி அழைப்புகளும் வழிமொழிந்தன.

“வீட்டை என்ன செய்யப்போறியள்?”

மாதிரி பேச்சோடு இதையும் சேர்த்தான்.

“நீதானே சொல்லவேணும்”

வீடு மாதிரிக்குத்தான் சீதனம். வீட்டை வாடகைக்குக் கொடுத்தால் பழுதாகிவிடும் சும்மா கிடந்தாலும் பாழடைந்துபோகும். யாராவது நன்றாகத் தெரிந்தவர்களை இருக்க விடுவது என்ற முடிவிற்கு அவர் வந்திருந்தாலும் அதை அவளிடம் சொல்ல அவர் விரும்பவில்லை.

தான் உபயோகித்துவந்த அறையில் வரும் நேரம் பாவிக்கக்கூடிய பொருட்களைப் போட்டுவிட்டு மிகுதி வீட்டைக்கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் பொருட்களைப் பிரித்துவைத்து வீட்டை ஒதுக்க அம்பலவாணர் ஆரம்பித்தார். எதை வைப்பது? எதை விடுவது? ஆலோசனை கேட்க எவருமில்லை. மனைவி இல்லாத வெறுமையை அவர் உணர்ந்தார். “நீ இருந்தால் எவ்வளவு உதவியாயிருக்கும்! அட மோட்டுத் தனமாய் யோசிக்கிறேனே. நீ இருந்தால் இப்படி வெளிக்கிடவே நேர்ந்திருக்காதே. இப்ப குளிரோ பனியோ என்ன பாடுபட்டும் போகவேண்டி இருக்கிறதே.” உள்ளே வெந்து குழைந்துகொண்டிருந்த உள்ளம் தீய்ந்து கருகத் தொடங்கியது.

“அண்ணை!”

வாசலில் குரல் கேட்க மேலும் எரிச்சல் அதிகரித்தது. “ஒரு வேலை செய்ய முடியுதே? மாறி மாறி வருவினம். அவை சுடுகுது மடியைப் பிடி என்ற மாதிரி உடனே வெளிக்கிடச் சொல்லுகினம்” என தனக்குள்ளேயே புறுபுறுத்துக் கொண்டு அம்பலவாணர் எழுந்து சென்றார். கதவைத் திறந்தால் சிற்றம்பலத்தார் முகம் முழுவதும் சிரிப்புடன் நிற்கிறார்.

“பிள்ளைகளிட்டை வெளிக்கிட ஆயத்தமாம்.”

“தங்கனோடை கொண்டுபோய் வைச்சிருக்க வேணும் எண்டு நிக்குதுகள். நிண்டபடி கதைக்கிறியள். இருந்து கதையுங்கோ”

“அவை சொல்லுறது சரிதான். ஆனால் வீட்டை ஏன் அவசரப்பட்டு விக்கிறியள்? ஆற அமர பார்த்து விக்கலாந்தானே?”

கதிரையில் அமர்ந்த சிற்றம்பலத்தார் அம்பலவாணருள் திகைப்பைச் சுமத்தினார்.

“வீட்டை விக்கிறதோ? அப்பிடி ஒண்டு மில்லையே.”

“என்றை கடைசிப் பெடியனுக்கு வீடொண்டு வாங்கிற நோக்கமிருக்கு. அவன்தான் உங்கடை நோக்கத்தை அறிஞ்சுவரச் சொன்னவன். உங்கடை இளைய மருமேனின்ரை தோழன்தான் விக்கிற கதை சொன்னவனாம்”

அம்பலவாணரின் உள்ளம் கருகிப் புகைந்தது.

“சத்தியமாய் எனக்கொண்டும் தெரியாது”

சொல்லியபடியே அவர் வாசற் படியில் பொத்தென்று அமர்ந்தார் அவர் உடல் முழுவதும் வியர்த்து ஒழுகியது. அவருக்கு எதுவும் தெரியாவிட்டாலும் அந்தச் செய்தி ஒன்றுமில்லாது தோன்றியதாக இருக்காது என அவரது மனம் நம்பியது.

“பிள்ளைகளோடு கதைத்துவிட்டுச் சொல்லுறன்”

சிற்றம்பலத்தாருடன் கதைத்துமுடித்து அவரை அனுப்பிய அம்பலவாணரின் மனம் துளை விழுந்த பலூனாகிக் கிடந்தது. தொடர்ந்து பொருட்களை அடுக்க கைகள் மறுத்தன. விற்கிற வீட்டின் எந்த அறையிலாவது பொருட்களை வைக்க இயலுமா? அவர் திரும்ப வரும்போது எங்கு இருப்பது? அவர் மீண்டும் வரவேமாட்டார் எனத் தீர்மானித்துவிட்டார்களா?

“நீங்கள் அங்கை போய் என்ன செய்யப் போறியள்?”

தொலைபேசியில் ஒலித்த மகளின் குரல் அவரது சந்தேகம் சரியென உறுதிப்படுத்தியது. முப்பது கிலோ பொருட்கள் அவர் விமானத்தில் கொண்டுசெல்லலாம். அதற்கேற்ப அவசியம் தேவையானவற்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மிகுதியானவற்றை யாருக்காவது பார்த்துக் கொடுக்குமாறு கூறிவிட்டார்.

“இவ்வளவு காலமும் நான் பாடுபட்டுத் தேடிச் சேர்த்த பொருள். எல்லாத்தையும்...”

“நீங்கள் இங்கை வாறதென்டால் ஓரளவுதான் கொண்டு வரலாம்.”

“இன்னும் சிலதை ஒரு அறையிலே போட்டு வைக்கலாந்தானே? இப்ப அவசரமாய் ஏன் வீட்டை விற்கவேணும்?”

“வீடுவளவை வைச்ச பராமரிக்கிறது கஷ்ட மப்பா. உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே?”

“அதுகளை இப்பிடி சடார் படாரெண்டு ஆருக்காவது வில். தூக்கிக் கொடு எண்டால் எனக்கு எப்பிடி இருக்கும்?”

“சண்டை நடந்த காலத்திலை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு ஒடினனாங்கள்தானே? உங்களுக்கு ஒண்டென்றால் உதுகளுக்கு என்ன நடக்கப்போகுது? ஒன்றும் விளங்காமல் கதைக்கிறியள்”

அம்பலவாணரின் உச்சந் தலையில் உருக்குக் கம்பியொன்றின் படரென்ற அடி. உயிருடன் இருக்கும் சாதாரணனின் பற்றுகள் வேறு. துறவியின் பற்றுத்த ஞான நிலை வேறு. சொல்வதை எத்தனைபேரால் செய்ய இயலும்? செயற்படுத்தும்போதுதான் அதிலேற்படும் சிரமங்கள் புரியும். ஒன்றும் விளங்காமல் கதைப்பது யார்?

நினைத்தவற்றைக் கூறமுடியாது நா தளர்ந்தது. பிள்ளைகள் சொல்லியவை நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தன. அன்றாடத் தேவைகளுக்கான பொருட்கள் தவிர்ந்த ஏனையவற்றை தேவையானவர்கள் எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். சில போகும்போது

மாறுதலின்றி கிடந்த மனம் சில எடுக்கப்படும்போது மெல்லச் சினுங்கியது. மற்றுஞ் சிலவற்றுடன் விம்மியவாறு வாசல்வரை சென்று மீண்ட மனம் இரண்டு மூன்று அதியுயர் பொக்கிஷங்களை எடுத்துச் சென்ற வேளையில் உயிரையும் இழுத்துக்கொண்டு அவற்றுடன் வாகனத்தில் ஏறிச் சென்றுவிடுகிறது. நாட்கள் ஓடிச் செல்ல அம்பலவாணரின் உயிர் மெல்ல மெல்ல ஒரு மூலையில் ஒடுங்கிக்கொண்டது.

“அப்பா எங்களிலை உயிரையே வைத்திருக்கிறார். அவரை...”

வரதாவின் குரல்வளை மேலே பேசவிடாது கட்டிக்கொண்டது.

“எவ்வளவு காலம் போனாலும் சரி காசு போனாலும் சரி செய்யக்கூடிய வைத்தியங்களைச் செய்விப்பம். அதுக்கு மேலே கடவுள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். நாங்களாய் ஒரு முடிவும் எடுக்க வேண்டாம்”

முருகவேளின் குரல் உறுதியாக ஒலித்தது. இதன் பின் வாய் திறக்க பாண்டியனுக்கு தயக்கமாக இருந்தது. மாமி சட்டெனத் திரும்பி வீட்டின் பின் புறத்திற்குப் போனாள். போகும்பொழுதே வாய்க்குள் முணுமுணுப்பது கேட்டது.

“இந்தக் காலப் பிள்ளையளாலை இப்படி யெல்லாம் கதைக்க எப்படி முடியுது?”

கருணைக் கொலை பற்றி மெதுவாக எவ்வாறு வீட்டில் விளக்கவேண்டுமென பாண்டியன் ஆயத்தப் படுத்திக் கொண்டு வந்திருந்தான் இவர்களால் இலகுவில் இதை ஏற்கமுடியாது. உடனடியாக இந்தப் பேச்சைத் தொடங்குவது சரிவராது என்ற முடிவிற்கு இப்போது அவன் வந்தான். ஒரே நிகழ்ச்சி நிரலில் நாட்கள் நகர்ந்தன. திடீரென பாண்டியனுக்கு காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. அதனால் தம்பி அப்பாவைப் போய் பார்த்துவரும் பணியை ஏற்றுக்கொண்டான். பணியக வேலைப் பழுவுடன் இதற்கும் நேரத்தை ஒதுக்குவது அவனுக்கு மிகுந்த சிரமமாகவிருந்தது. இடையிடையே அக்காவிடமும் அப்பணி கைமாறியது. வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு மருத்துவமனைக்குச் செல்ல அன்று தாமதமாகிவிட்டது. தீவிர சிகிச்சைப் பகுதியுள்

போவதற்கு அனுமதி உடனடியாகக் கிடைக்கவில்லை. காத்திருந்து களைத்துப்போய் உள்ளே சென்றால் வழமைபோல் சில நிமிடங்களில் வரதாவை வெளியேறுமாறு கூறிவிட்டார்கள்.

“எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு அங்கை போற திலை என்ன பிரயோசனம்? ஒரு ஐஞ்ச நிமிசத்துக்கும் குறைஞ்ச நேரம் அப்பாவின்ரை முகத்தை நாங்கள் பார்க்கக் கிடைக்குது. அப்பா எங்களைப் பார்க்க ஏலாமல் கிடக்கிறார். நாங்கள் அவருக்கு ஒண்டும் செய்யவும் ஏலாது. போய் என்ன பிரயோசனம்?”

மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பிவந்த அக்கா தொடங்கிய உரையாடலை தன் அறையில் இருந்தவாறே கவனித்துக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் பாண்டியன்.

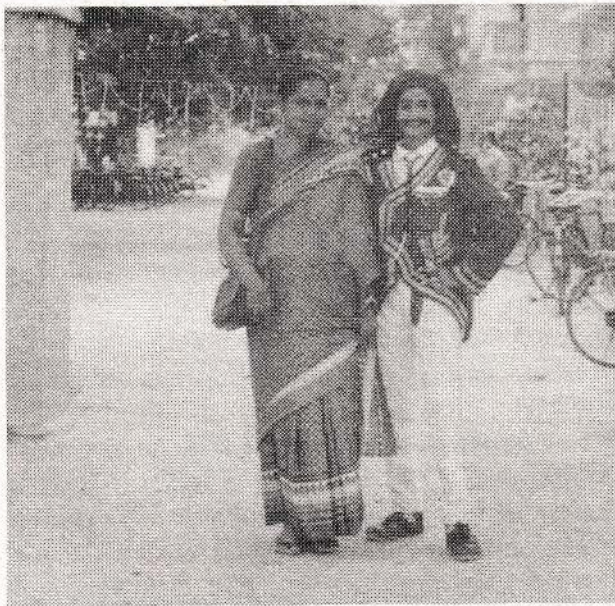
“முந்தி அப்பாவிலே ஏதாவது மாற்றம் இன்றைக்காவது இருக்குமோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு போனம். இப்ப அதுவும் இல்லை. ஏன்தான் போறமோ எண்டிருக்கு”

தம்பி அக்காவை வழிமொழிந்து கூறினான். “தலையிட்யும் காய்ச்சலும் தனக்குத் தனக்கு வந்தால்தான் அவற்றின் வேதனை விளங்கும்” என நினைத்துக் கொண்டான் பாண்டியன்.

“தம்பியை வீட்டை கொண்டுவந்துவிடுங்கோ. நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுறன்”

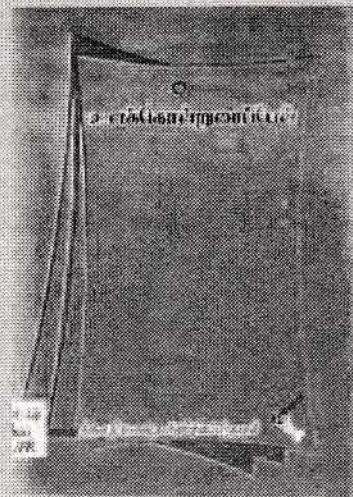
விபரம் விளங்காத மாமியின் பேச்சு பாண்டியனுக்கு சிரிப்பூட்டியது. ஆனால் எவருக்கு எது விளங்கியதோ மதிவாணனை வீட்டிற்கு அழைத்துவர முடிவு செய்தார்கள். வீட்டுக்கு அவரை தமது விருப்பத்தின் பேரிலேயே அழைத்துச் செல்வதாக எழுதிக்கொடுத்திருந்தனர். இதனால் மதிவாணனின் உள்ளார்ந்த இயக்கத்திற்கு உதவிக்கொண்டிருந்த பொறிகளை ஒவ்வொன்றாக அகற்றிவிட்டுத்தான் அவரைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அதனைச் செயற்படுத்த மருத்துவர்கள் ஆரம்பித்தனர். உணர்வற்றுக் கிடந்த மதிவாணனின் உடலுக்குள் இருந்த இயக்கங்களும் ஒடுங்கத் தொடங்கின.

ஒழுங்கு செய்த வாகனம் ஏற்றிச் செல்ல வந்துநிற்கிறது.

“உனக்கொன்று உரைப்பேன்” கடிதங்களின் தொகுப்பல்ல, பெண்ணாடிமைப் பூட்டின் திறவுகோல்

■ சி.ரஞ்சிதா

தமிழ் இலக்கியத்தில் கடிதம் எழுதும் முறை முதன் முதலாக சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய பிரிவுத்துயரின் வெளிப்பாடாகவும் ஆணை பெண்ணுக்கு பற்றுக்கோடு என்பதையும் தெள்ளிதின் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “உனக்கொன்று உரைப்பேன்” என்னும் நூல் கடித உத்தி முறையில் பெண் அடக்குமுறையை விமர்சித்து எது சரி? எது பிழை? என்பதை பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. 2002 இல் நமது ஈழநாடு பத்திரிகையில் இவரால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் “சிந்தி” என்னும் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளமை சிந்தனைக்குரியதாகவே மேற்கிளம்புகிறது. தலைப்பின் பொருத்தத்திற்கு ஏற்றவாறு கீழைத்தேசக் கலாசார கட்டமைப்பில் பெண்களுக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பண்பாட்டுப் போர்வையில் அரங்கேறும் அடிமை வாழ்க்கையை இந்தச் சமூக வெளிக்குள் பயமின்றி துணிச்சலோடு சொல்கிறது, இந்தக் கடிதங்கள்.

ஆங்கிலேயரின் வருகை, ஆட்சிபரவல், கல்வி, இலக்கியம், சட்டம் எனக் கீழைத்தேசத்தில் அவர்தம் ஆதிக்கம் பரவி இன்று அசைக்கமுடியாத வேறாக நிலைகொண்டுள்ளது. பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை அளித்த டொனமூர் யாப்பு 1931 இல் இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பே இலங்கையில் உதித்துவிட்டாலும் பெண்ணியம், பெண் உரிமை, அவர்களுக்கான சட்டம் ஆகியன இன்றுவரை போராட்டமாகவே இருக்கின்றன. 2002 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் குறிப்பாக ஈழயுத்தம் நாட்டை ஆக்ரமித்திருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு பெண் துணிச்சலாக பத்திரிகையில் பெண் உரிமைக்குக் குரல் கொடுத்திருப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

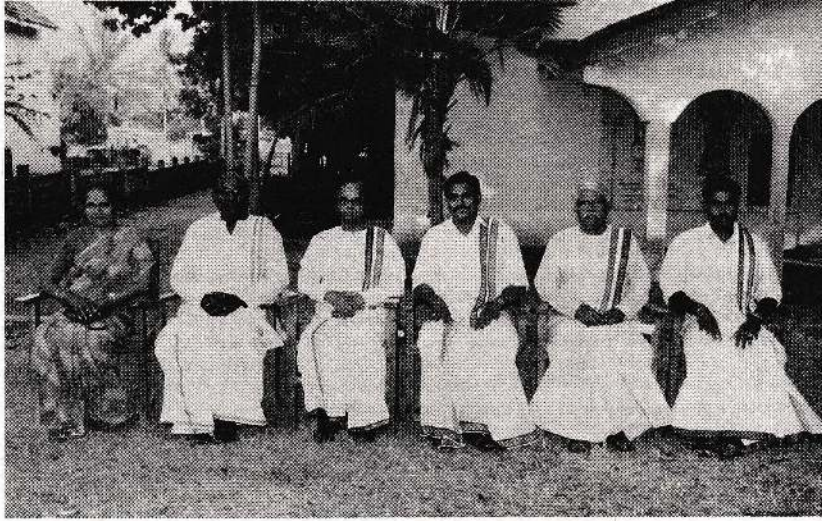
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஒரு பெண்ணாக சமூகத்தில் இன்னல்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கும் பெண்களை நோக்கி சீதனக் கொடுமையை யதார்த்தபூர்வமாக இக்கடிதத்தில் பதிவுசெய்திருக்கிறார். மூன்று தங்கைகள் பிறந்த வீட்டில் ஓர் ஆண் பிறந்தால் அவன் சீதனம் சேர்த்து பெண்களை கரை சேர்த்து திரும்பும்போது அவனது வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சி முடிவடைகின்றது என்பதை பெரும் வேதனையோடு கூறுகிறார், இப்படைப்பாளி. உண்மையில் சீதனம் என்பது வடக்கு மாகாணத்தைப் பொருத்தவரை சட்டமாகவே பார்க்கப்படுகின்றது. தேசவழமைச்சட்டம் இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. திருமண வாழ்விற்கு இருவரின் மன ஒப்புதலைவிட எதற்கும் உதவாத கலாசாரம், குடும்ப கட்டமைப்பு, மூடநம்பிக்கை, கௌரவம் ஆகியனவே அன்று தொட்டு இன்றுவரை கீழைக்கலாசாரத்தில் மலிந்து கிடப்பதை இப்படைப்பாளி வெளிப்படுத்துகின்றார். ஒரு பெண் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த தொழிலில் அமரும்போது அவளுக்கு வரும் திருமணப் பொருத்தங்களும் சீதனத்தைத் தேடியவாறே வருகின்றது. பெற்றோர்களும் பெண் பிள்ளையை பெற்றுவிட்டால் முழு உழைப்பையும் பெண்ணின் படிப்பு, சீதனம் என்பவற்றிட்கு செலவிட வேண்டும். பெண் கல்வி, தொழில், வாகனம் செலுத்துதல் என எத்தனையோ மாற்றங்கள் கண்டுவிட்டாலும் சீதனம் மட்டும் பெண்ணைச்

சுரண்டி அவளது வாழ்வை இழி நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டது.

அதுமட்டுமன்றி சீதனம், பாலியல் வன்கொடுமை ஆகிய வற்றை இருவர் கலந்துரையாடி முடிவுக்குக் கொண்டு வரமுடியாது எனவும் நானூறு நபருக்கு அதை எடுத்துச் சொல்லவும் நாற்பது நபர்களாவது புரிந்துகொள்ளவும் வேண்டும் என இக்கடிதத்தில் கூறப்படுகின்றமை இப்படைப்பாளியின் சமூக விடுதலைக்கான விருப்பத்தைச் சொல்கிறது. பாரதி பாடிய பெண் விடுதலைக் கீதங்கள் அனைத்தும் இலக்கியத்தில் மட்டுமே பதியப்பட்டிருக்கிறதே தவிர பெண்களுக்கு விடுதலை உணர்வையதார்த்த வாழ்வில் தரவில்லை என்று யோகேஸ்வரி அவர்கள் கவலையடைகிறார். “பாரதி பாடிய கும்மிபாட்டும் பெண்விடுதலைக்காக பலரும் கொடுத்த குரல்களும் சமுதாயத்தை மாற்றிவிட்டனவா?” என்ற ஆதங்கம் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் கருத்து மட்டுமல்ல. சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்காக பாடுபடும் அனைத்து பெண்களினதும் தான். இவரது இந்தக் கருத்து இன்றைய தலைமுறையினர் சிரத்தில் வைத்து சிந்திக்க வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது.

உண்மையில் கீழைத்தேசக் கலாசாரத்தின் முதுகெலும்பாக திகழும் குடும்பக் கட்டமைப்பே ஒரு பெண் மீதான பாலியல் வன்புணர்வு, சீதனக் கொடுமை, கற்பு பெண்ணுக்கே அணிகலன் என்பதை விலங்காக்கி வைத்திருக்கிறது. பெற்றோர், தம்பி, தங்கை, அக்கா என்ற உறவு வட்டங்களின்

அறிவீனமற்ற செயல்களும் கூட பெண் மீதான ஒடுக்குமுறைகளுக்குக் காரணமாக அமைகிறது. இந்தக் கலாசாரத்தில் ஒரு பெண் பிள்ளை பிறந்தால் வயதுக்கு வரவில்லையென்றால் ஒரு பிரச்சினை, பூப்படைந்துவிட்டால் இன்னுமொரு பிரச்சினை, உரிய வயதில் திருமணம் புரியவில்லையென்றால் இன்னுமொரு பிரச்சினை. இவ்வாறான பிரச்சினைகளை பிரச்சினையாகவே பார்ப்பது பெண்ணுரிமைக்கான பிரச்சினையாகும். முதலில் குடும்ப மட்டத்தில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும். இதனை ஓரளவு இந்தப் படைப்பாளி தனது கடிதங்களின் மூலம் கொண்டு வருகின்றார். ஆனாலும் குடும்பத்தின் பந்த பாசங்கள் அறுந்துவிடக்கூடாது எனவும் கவலையடைகிறார். குடும்பத்தை ஆதரிக்கவும் வேண்டும் பெண்ணுரிமை பாதுகாக்கப்படவும் வேண்டும் எனக் கூறுவது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தாலும் வெற்றியடைவது அவ்வளவு சாத்தியமானதல்ல. ஏனெனில் இந்தக் கலாசார அமைப்பே பெண்ணுக்கு ஆண் எதிரி பெண்ணுக்கு பெண்ணே எதிரி என்ற

அடிப்படையிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது மிகவும் அமைதியான முறையில் உறவுகளை ஆதரித்து பக்குவமாக பெண்ணுரிமை, பெண் விடுதலை பேசவேண்டும் என யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் கூறுவது ஏற்புடையது அல்ல. இவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு புரட்சியே தீர்வாக அமையும்.

“தாய், தந்தை, பிள்ளைகள், சகோதரர்கள், கணவன், மனைவி என்ற உறவு பந்தங்களையும் அவை குடியிருக்கும் இல்லத்தையும் இல்லாமலாக்குவது நம் நோக்கமல்ல. இந்த அன்பும் பாசமும் அற்றுப்போனால் மனிதன் மனிதத்தன்மையை இழந்துவிடுவான்...” என்று இக்கடிதத்தில் இப்படைப்பாளி குறிப்பிடுகின்றார். உயிர்களிடத்தில் அன்பு, பாசம், கருணை, மனித நேயம் என்பன ஊற்றெடுக்கவேண்டும். அது கட்டாயம் நமது இரத்த உறவுகளிடமிருந்துதான் பிச்சை வாங்கி மனிதனாக வாழவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. பெண்களுக்கான அவர்தம் ஒடுக்குமுறைக்கான அடிக்கல் முதலில் குடும்பங்களில் நடப்பட்டால் அதனை எதிர்த்து நின்று போராடுவதில் தவறு இல்லை. அதனால் நியாயத்திற்காக போராடும் ஒருவரின் மனித

நேயம் மறைந்துவிடாது.

பெண் என்றால் உருவ அழகு, ஆடம்பரமான நகை, ஒப்பனைகளோடு இருக்கவேண்டும் என்பதை இப்படைப்பாளி கண்டித்திருக்கின்றமை பெரும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. கீழைத் தேச கலாசாரங்களில் நாம் பெரிதும் அவதானித்தவொன்று தமிழரும், முஸ்லிம் களும் (பெண்கள்) நகைகளையே தமது அடையாளமாக வைத்திருப்பார்கள். பெண்பிள்ளையென்றால் கையில், காதில் ஒரு துண்டு நகையாவது இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் சீதேவி, இலக்கமி இல்லம் வரும் என்று நகைகளோடு ஊரை வலம் வரும் பெண்ணே பெண்ணுக்குரிய குணாதிசயம் பொருந்தியவள் என்று இந்தக் கலாசாரத்தில் பலர் சாசனம் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். வறுமை கோட்டில் வாழும் நகையற்ற பெண்கள் ஏளனமாக நோக்கப்படுகின்றனர். இந்தக் கடிதத்தில் இப்படைப்பாளி ஒரு பெண் நகை, அழகு பற்றி சிந்திக்காது அரசியல், தொழில் என தனது அறிவை விஸ்தரிப்பதற்கும் தன்னை சமூகத்தில் நிலைநிறுத்திக்கொள்ளவும் சிந்திக்கச் சொல்வது இன்றைய காலச்சூழலில் புரட்சிகள் புரிந்திட துடிக்கும் பெண்களுக்கான உற்சாக கருத்தாகவே மேலெழும்புகின்றது. “எளிமையான நாகரிகமே நவ நாகரிகம் என்ற நிலையை உருவாக்கி விட்டால் இந்த நிலை மாறிவிடும்... பெண்கள் சேர்ந்தால் அரசியல் பொது விடயங்கள், தமது தொழில் சார்ந்த விடயங்களை அலசி ஆராயும் நிலை ஏற்பட வேண்டும்.” என்ற கருத்து போலி கலாசார வாழ்வில் சிக்கண்டு தன்னைத்தானே உணரமுடியாமல் அறியாமை இருளில் மூழ்கி பெண்ணென்றால் இதுதான் வாழ்வு என வாழும் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வைத் தருகின்றது.

எமது கலாசாரத்திலும் சரி சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரிடையேயும் சரி கூடியிருந்து பிறரின் குறைகளை அலசுவதும் விமர்சிப்பதும் ஆகும். விசேடமாக பெண்களுக்கு வீட்டுக்கொரு திண்ணை இதற்கென்றே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். தொழில் பார்க்கும் திணைக்களங்கள், அலுவலங்களிலும் கூட தேவையற்ற உரையாடல்களை வளர்த்துக் கொண்டு சிந்தனையற்றவர்களாக பெண்கள் இருக்கின்றமையை யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் மிகவும் கவலையோடு கண்டிக்கின்றார். அதுமட்டுமன்றி பெண்கள் ஆண்களால் வஞ்சிக்கப்படுவதைவிட தாமே தமது விடுதலைக்காக போராடாது, அது பற்றி எண்ணாது தமது நேரங்களை பிறரைப் பற்றி குறைகாணுவதிலேயே செலவிடுகின்றனர் என இப்படைப்பாளி கூறுவது சிந்திக்கவேண்டியதே. “சிந்திக்க வேண்டிய ஆக்கபூர்வமான விடயங்கள் எவ்வளவோ உண்டே. ஒரே துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் சந்தித்தால் துறைசார்ந்த விடயங்களை அலசி ஆராயலாம். நூல்களைப் பற்றி விமர்சிக்கலாம். கலை நிகழ்வுகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் பற்றி உரையாடலாம்” எனக் கூறுவது யோகேஸ்வரி அவர்களின் தூய்மையான

மனதையும் சிந்தனைத் தெளிவையும் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி போல காட்டுகின்றது. இது சாதிக்கத் துடிக்கும் பெண்களுக்கான சாதனை சாசனமாகவும் பதிவாகின்றது.

ஒரு பெண் தாயாவது அவளே விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டது இல்லை. இயற்கை ஒருவகையில் கொடுத்த தண்டனை என்றுதான் கருத வேண்டியிருக்கிறது. இன்று பெண்கள் அனைத்து வகையிலும் சுரண்டப்படுவதற்கு முக்கிய காரணமும் இதுவே. அரசியலில் பங்கேற்காமை, தான் விரும்பும் பதவி, கல்வியில் கூட தான் ஒரு தாய் என்ற மனநிலை, பாலியல் சுரண்டல், உரிய வயதில் திருமணம் செய்தல், கருத்தரிக்காமல் போனால் மலடி எனப் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகிறாள். “கருத்தரிக்காது போவதற்கு ஆண்கள் கூட காரணமாயிருக்கலாம் என்பது புரிந்தவர்கள்கூட பெண்களைத்தான் குறைக்கூறி வேதனைப்படுத்துகின்றார்கள்” என இப்படைப்பாளி கூறுவது சிந்திக்கவேண்டியதும் களையப்பட வேண்டியதுமாகும். இன்றைய காலச் சூழலில் பெண்கள் உளவியல் ரீதியாக பாதிப்படைவதற்கு இந்தக் கடிதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் அனைத்து விடயங்களும் காரணமாக அமைகின்றது.

“வீதியோரத்தில் பெண்கள் கலகலப்பாக உரையாடி சிரித்துக்கொண்டு சென்றால் போதும் அதற்கே பெரிய தவறொன்று செய்யப்பட்டுவிட்டது போன்று குறைக்கூறத்தொடங்கிவிடுவார்கள்.” என்று யோகேஸ்வரி அவர்கள் கூறுவது மிகவும் வருத்தத்திற்குரியதுதான். மேலைநாடுகளில் ஒரு பெண் நள்ளிரவிலும் சுதந்திரமாக நடமாடலாம். மகிழ்ச்சியுடன் பாடி மகிழலாம். அவர்களுக்கு கலாசார வரம்புகள் அடிமை வாழ்வை தருவது இல்லை. ஆனால் கீழைக்கலாசாரத்தில் பெண் சிரிப்பது, நடப்பது, ஆடுவது, பாடுவது, சத்தமாக பேசுவது என அனைத்தையும் தேசக்குற்றம் போல பார்க்கப்படுகிறது. தமது இஸ்டப்படி சுதந்திரமாக பெண் வாழமுற்படும்போது பொருத்தமற்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களால் அவர்களைத் தாக்குவது மனிதாபிமானமற்ற செயலாகும். இவ்வாறான வரம்புகள் ஆண்களுக்கு இல்லை. ஆனால் பெண்களுக்கு இருக்கிறது. 2002 இல் யோகேஸ்வரி அவர்கள் கூறியதுதானே. இப்போது அப்படி இல்லை என்று இந்தக் கருத்துக்களைக் கடந்து செல்ல முடியவில்லை. இன்றும் ஆண் - பெண் பாகுபாடு, பெண் மீதான அடக்குமுறைகள் ஒவ்வொரு வடிவில் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கிறது.

“உனக்கொன்று உரைப்பேன்” என்னும் நூலில் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் சுட்டிநிற்கும் பெண் விடுதலைக் கருத்துக்கள் மணி மணியானவை. குறிப்பாக இன்றும் அடிமைத்தனையில் கட்டுண்டு வாழும் பெண்களின் மனநிலைகளில் மாற்றங்களைக்கொண்டு வர இந்த நூல் பெரிதும் உதவுகிறது. பெண்கள் பற்றி ஓர் ஆண் கருத்துத் தெரிவிப்பதற்கும் ஒரு பெண்ணே கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கும் இடையில் அதிகமான வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. உண்மையில் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் ஒரு பெண்ணாக இந்தச் சமூகத்தில் தாம் கண்ட அவலங்களை மிகவும் லாவகமாக கடித உத்திமுறையைப் பயன்படுத்திச்

சொல்லியிருப்பது இந்தக் கடிதங்கள் வெளிவந்த காலச் சூழலில் ஒரு புதிய முயற்சியாக இருந்திருக்கும்; இன்றும் இருக்கிறது. “உனக்கொன்று உரைப்பேன்”

நூல் வெறுமனே கடிதங்களின் தொகுப்பாக மட்டுமல்லாமல் பெண் அடிமைப் பூட்டின் சாவிாக மிளிர்கின்றது என்றே கூறவேண்டும்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “எண்ணிலாக்குணமுடையோர்” ஓர் உளவியல் நோக்கு

■ அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்

உளவியலில் ஆளுமை உளவியல் (Personality Psychology) என்பது தனியான துறையாக மலர்ந்துள்ளது. மனித ஆளுமை என்பது ஒருவரில் அழமாகப் பதிந்த (ingrained) அவருக்கே தனித்துவமான சிந்தனைப்போக்கு, நடத்தை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்பனவற்றின் ஒருங்கிணைந்த இயங்கியல் தொகுதியேயாகும் என்பது இத்துறையார் முன் வைக்கும் வரைவிலக்கணமாகும். அத்தகைய துறையில் கூறப்படும் பல உளவியல் கருத்துகளுக்கு வாழ்வியல் வடிவம் கொடுப்பதாக அமைகின்றது யாழ்மண்ணின் பிரபல பெண் எழுத்தாளராகிய யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களது “எண்ணிலாக்குணமுடையோர்”. அவற்றைப் படித்து எழுதியுள்ளார் என்ற அர்த்தத்தில் இதனை நான் குறிப்பிடவில்லை. இவரது பதின்நான்கு உரைச்சித்திரங்கள் அனைத்தையும் உளவியல், சமூகநலன் என்ற இரு கண்ணோட்டங்களில் படித்தபொழுது ஏற்பட்ட மனப்பதிவுகளை முன்வைக்கின்றேன். இலக்கியவாதியாக உரைச்சித்திரத்தின் இலக்கணங்களின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதாவென நோக்கவில்லை என்பதையும் முதலில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

ஒவ்வொரு உரைச்சித்திரத்திலும் வெவ்வேறு ஆளுமைகளை உளவியல் பதங்கள் ஏதுமின்றி சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வைக்கொண்டு அழகாக உருவாக்கியிருக்கின்றார் எழுத்தாளர். எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் மிகவும் பிடித்த கதையாக யாவரும் கேளிர் அமைந்துள்ளது. மகிழ்ச்சி பற்றி எழுதும் உளவியலாளர்களான டான் பேக்கர், கமரோன் ஸ்ராவுத் (Dan Baker & Cameron Stauth. (2003).What Happy people know.2003) கருத்துப்படி, தம் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியான அனுபவங்களை மனதில் மீட்டு இரசித்து வாழ்கின்றபோது மனித வாழ்வு மகிழ்ச்சியானதாகும். அத்தகைய பண்புகொண்ட ஓர் ஆளுமையாக சாயீஸ்வரி விளங்குகின்றார். மேலும் “உன் தழலை நீயே உருவாக்குகின்றாய்” என்பது முழுமைநோக்கு உளவியலாளரான (Gestalt Psychologist) பிரடெரிக் பேர்ள்ஸ் (Frederick S. Perls) கருத்து. அதாவது உன் தழலை உருவாக்கும் சிற்பி நீதான். நீ வாழும் தழல் மகிழ்ச்சியானதாக அமைகின்றதா அல்லது துக்கமானதாக அமைகின்றதா என்பதில் உன் பங்களிப்பு உண்டு என்பது இவரது கருத்து. அந்த வகையில் சாயீஸ்வரி பாத்திரப்படைப்பு அபாரமானது. மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கு பதவிகள், பணம் தேவையில்லை. மாறாக, அன்பு, நேர்மை என்பவைதான் முக்கியம். மற்றவர்களில் உண்மையான அன்பு கொண்டு வாழ்கின்ற போது, கனிவாகப் பேசுகின்றபோது, தழலில் உள்ளவர்களது வாழ்வும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாகும். போட்டி, பொறாமை என்பன அன்பை, மகிழ்ச்சியை அழிக்கும் கிருமிகள். பட்டப்படிப்பேதும் அறியாத மரக்கறி விற்கும் சாயீஸ்வரி மகிழ்ச்சியான ஆளுமைகொண்டவர் மாத்திரமல்ல மகிழ்ச்சியான தழலை உருவாக்குநர், மகிழ்ச்சி பரப்புநர்! சாயீஸ்வரிகள் பல தமிழ் சமுதாயத்திற்கு நிறையத் தேவை.

சாயீஸ்வரிக்கு மிக அண்மித்ததான ஆளுமை கொண்ட நபராக சிற்பி உரைச்சித்திரத்தில் வரும் ஹரன் அமைகின்றார். ஒவ்வொரு

மனிதனும் தன் வாழ்வுக்கான கட்டடக் கலைஞன் என்பதை பிரடெரிக் பேர்ள்ஸ் வலியுறுத்தியுள்ளார். தன் ஆற்றல், திறமைகளைப் பயன்படுத்திச் சொந்தக் காலில் நிற்க முயலும் ஓர் ஆளுமை தான் ஹரன். அரச வேலைக்காகக் காத்திருப்பதையோ, அரசியல் வாதிகளின் போலி வாக்குறுதிகளை நம்பி வால் பிடித்து ஏமாற்றமடைவதையோ விடுத்து சுயதொழில் முயற்சியில் ஈடுபடக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று வேலையற்ற பட்டதாரிகளுக்குக் கூறுவதாக ஹரனின் புத்தாக்கச் சிந்தனைத்திறன், செயற்திட்டம், முயற்சி என்பன அமைகின்றன.

ஹரனின் ஆளுமைக்கு எதிரான ஆளுமையாக அமைகின்றார் “நிறைவில்லாக்குறைவே” யில் வரும் இந்திரானி. வாழ்வுச் சிலையைப் போட்டு உடைக்கின்ற ஆளுமை இவரது ஆளுமை. “பழஞ்சீலை கிழிஞ்சமாதிரிப் புறுபுறுத்து”, “அண்டை அயலெல்லாம் கேட்கக் கூடியதாகக் கத்தித் தன் குடும்ப வாழ்வை நாசப்படுத்தும் எதிர்மயச் “சிற்பி”யாக விளங்குகின்றார். தன் ஏமாற்றம், வேதனை என்பனவற்றால் இவர் இவ்வாறு நடப்பதாகத் தோன்றினாலும் தன் நிலையைத் தானே மோசப்படுத்திய பொறுப்பு இவருக்கும் உண்டு என்பது உண்மை. “மனிசர் கோபம் வந்தாப் பெலத்துத்தானே கதைப்பினம்” என்று உறவுகளை அந்நியப்படுத்தும் தன் நடத்தைகளை நியாயப்படுத்துபவராக காட்டப்பட்டுள்ளார். அவ்வாறே உண்மையான

அன்பின்றி, பொறுப்புணர்ச்சியின்றி, நன்னெறியின்றி வாழ்ந்து தன் வாழ்வை அழிக்கின்றதாக அமைகின்றது கணவனின் ஆளுமை. அந்த வகையில் இவரும் ஒரு எதிர்மயச் “சிற்சி” தான். அவர்களின் பிள்ளை வித்தியாசமாகவா இருப்பார்? தாய் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துக் கொடுத்த பணத்தில் படித்துத் தன் வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்குப் பதிலாகத் தாயையும் ஏன் தன்னையுமே ஏமாற்றித் தன் வாழ்வைப் பாழ்படுத்தும் இன்னொரு எதிர்மயச் “சிற்சி”யாக விளங்குகின்றான் இவர்களின் மகன். முழுக் குடும்பமுமே தனித்துவமான “போட்டுடைக்கும்” ஆளுமைவகைகள்தான்!

உளவியலாளரான எறிக் எறிக்சன் (Eric Erikson) மனிதப் பருவங்களை எட்டாகப் பிரித்து நோக்கினார். வளர்ந்தோர் பருவத்தினை (வயது 25-65) ஆக்கநிலை எதிர் தேக்கநிலை (Generativity Vs Stagnancy) என்று விளக்கினார். இதில் பிறருக்கு நன்மை செய்பவர்கள், தனக்கென வாழ்வோர் பற்றிக் கூறுகின்றார். மேலும் வாழ்வின் முதுமைப் பருவத்தைப்பற்றிப் (வயது 65க்கு மேல்) பேசும்போது நம்பிக்கை எதிர் அவநம்பிக்கை (Hope Vs Despair) என்ற அனுபவங்கள் பற்றிப் பேசுகின்றார். சமூகத்துக்கு நல்லது செய்பவர்கள், பிறர் வாழ்வு மேம்படப் பங்களிப்புச் செய்கின்றவர்கள், தம் வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தை அமைதியோடும் திருப்தியோடும் கழிப்பதோடு மறுவுலக வாழ்வு நலமானதாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையோடும் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் மரணத்தைத் துணிச்சலோடு எதிர் கொள்கின்றனர். ஒருவகையில் இவர்களது சொர்க்கம் வாழ்வின் இறுதி இரு கட்டங்களிலும் ஆரம்பமாகின்றது எனலாம். மாறாகச் சுயநலத்தோடு வாழ்வோர், சமூக நலச் சிந்தனையின்றி வாழ்வோர், அதிருப்தியோடும் சலிப்போடும் தம் எஞ்சிய காலத்தைக் கழிப்பதோடு மரணத்தை எதிர்கொள்ள அஞ்சுகின்றனர். ஏனெனில் மறுஉலக வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கை இழந்தவர்களாக அவ்வாழ்வு பற்றிய அச்சங்கள் இவர்களை ஆட் கொள்ள ஆரம்பிக்கின்றது. அதாவது இறப்பதற்கு முன்பே இவர்களுக்கு நரகம் இவ்வுலகிலேயே ஆரம்பமாகிவிடுகின்றது.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் உரைச் சித்திரங்களில் ஆக்கநிலையில் வாழும் ஆளுமை கொண்டோராகப் பலர் தோன்றுகின்றனர். பிறரின் விமர்சனம் வேதனை தந்தாலும் தன் தள்ளாத வயோதிப்பப் பருவத்திலும் பிறருக்கு உதவும் மனப்பாங்கைக் கைவிடாத கல்லெறிபடினும் காய்த்து நிற்கும் உரைச்சித்திரத்தில் வரும் தருமலிங்கம், பிறரை மகிழ்ச்சிப்படுத்திப் பிறர் நலனில் உண்மையான அக்கறையும் அன்பும் கொண்ட சாயீஸ்வரி, புல்தடக்கினும் புரண்டுவிடும் உரைச்சித்திரத்தில் தோன்றும் இலவச மருத்துவசேவை வழங்கி சமூகநலன் புரியும் சத்தியரமணன், பல்கலைக்கழக மருத்துவத்துறை

மாணவன் அரவிந்தன், பாடசாலை அதிபர் போன் றோரும், உவரைத் தெரியாதோ உரைச்சித்திரத்தில் வரும் சமூகத்தொண்டன் சுந்தரமூர்த்தி, அநியாயமாகப் பழிச்சொல்லுக்கு உள்ளாக்கப்படுவோருக்காகவாதாரும் மனம்போல நிறம்மாறியில் வரும் மிருணாளினி விளங்குகின்றனர்.

ஆசிரியரது பல ஆக்கங்களில் தேக்கநிலையில் வாழ்ந்து அதாவது சுயநலத்தோடு வாழ்ந்து தனக்கும் பிறருக்கும் தீங்கிழைத்து நரகத்தை இவ்வுலகில் உருவாக்கும் ஆளுமை கொண்ட பலர் காட்சி தருகின்றனர். “ஊரவர் செய்திமட்டும்” உரைச்சித்திரத்தில் பிறர் வாழ்வுக்குக் கொள்ளி வைக்கும் பொன்னாச்சிப் பிள்ளை, “உதவிசெய்யும் பாவனையில்” அட்டைபோல் பிறரை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் ஆளுமை கொண்ட லீலாதேவி (சின்னத்தங்கச்சி), தாழ்வுச் சிக்கலால்,

பொறாமை யால் சமூகநலப் பணியாளனுக்கு கரி பூச முயலும் முருகமூர்த்தி, விபரிக்கப்படுகின்றனர். மேலும், மனம்போல நிறம்மாறியில் பிறரைப் பற்றி நல்லது பேசத் தெரியாதது ஊத்தை கக்கும் சத்தியலட்சுமி, தன் பதவி மோகத்தால் பிறர்நலனோடு சேவையாற்றும் சுந்தர லிங்கத்தின் பதவியைத் தனதாக்க முயலும் சண்முக நாதன், தான் பட்ட துன்பம் பிறரும் படவேண்டுமென்ற வக்கிர உணர்வோடு பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்தி இன்பம் காணும் உளநோய் கொண்ட ஒருவன் இராகவன், ஏற்ற பொறுப்பைச் செவ்வனே செய்து முடிக்காது பொறுப்பைத் தட்டிக்கழித்துப் பிறரைக் குறைகூறும் புல்தடக்கினும் புரண்டுவிடும் உரைச் சித்திரத்தில் கருணாகரன் ஆகியோர் தேக்கநிலையில் வாழும் ஆளுமை வகையினர். இவர்களால் பிறருக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுக்க முடிவதில்லை மட்டுமின்றிப் பிறருக்கு முட்களாக வாழ்வதே இவர்களின் நடத்தைக் கோலம். உண்மையில் இவர்கள் இவ்வுலகின் நரக உருவாக்குநர்கள்!

இவ் எழுத்தாளரது உரைச்சித்திரங்களில் வரும் ஆளுமைகளை இன்னொரு கண்ணோட்டத்திலும் நோக்கமுடியும். உளவியலாளர் ஆபிரகாம் மாஸ்லோ (Abraham Maslow) வாழ்வில் சுயமேம்பாடடைந்தவர்களின் (Self-actualized persons) ஆளுமையை ஆராய்ந்தபோது

அவர்களில் பல குணாதிசயங்களை அடையாளம் கண்டார். அதில் முக்கியமான ஒன்று இத்தகையோர் பிறர்நலப்பணியில் ஈடுபடுதலாகும். அந்தவகையில் தருமலிங்கம் சுயமேம்பாடடைந்தவர்தான். பிறருக்கு உதவுவது இவரின் பிறப்போடு ஓட்டிய பண்பு. பெரும் பாலும் இவரது பெற்றோர் அத்தகையோராக இருப்பதற்கான சாத்தியம் அதிகம். நாய் ஊளையிடுகின்றதே என்பதற்காக நிலா ஒளி கொடுப்பதை நிறுத்துவதில்லை, கல்லெறி விழுமுகின்றதே என்பதற்காக “மா” கனி கொடுக்காது விடுவதுமில்லை. இச்சித்திரத்தில் இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயரும் ஆளுமைக்குப் பொருத்தமானதாக அமைந்தது நல்ல அம்சம். பிறருக்கு நன்மை செய்யப் புறப்பட்டு கல்லெறி வாங்கிக் காயப்பட்டு மனஞ் சேர்ந்து போகின்றவர்கள் தம் பணியை மீண்டும் தொடரத் தட்டியெழுப்புவதாக அமைகின்றது தர்மலிங்கத்தின் ஆளுமை. இலவச மருத்துவச் சேவை வழங்கி சமூகநலன் புரியும் சத்திய ரமணன், பல்கலைக்கழக மருத்துவத்துறை மாணவன் அரவிந்தன், பாடசாலை அதிபர் போன்றோரும், சமூகத் தொண்டன் சுந்தரமூர்த்தி, அநியாயமாகப் பழிச் சொல்லுக்கு உள்ளாக்கப்படும் தனிநபர்களுக்காக வாதாரும் மிருணாளினி ஆகியோரும் சுயமேம்பாடடைந்தவர்களே. இக்கண்ணோட்டத்தில் நீ சுயமேம்பாடடைய வேண்டுமாயின் பிறர்நலச் சேவையில் ஈடுபடு என்பதை சொல்லாமல் சொல்லி நிற்கின்றது.

மனிதராய் உளவியலாளரான விக்டர் பிராங்கின் (Viktor Frankl) கருத்துப்படி மனிதனுக்கு சுதந்திரம் என்பது முக்கியமானது. சுதந்திரம் மறுக்கப்படும் சூழலிலும் அதுபற்றிய ஒரு நிலைப் பாட்டை எடுக்கின்ற சுதந்திரம் மனிதனுக்கு உண்டு. இதை அவனிடமிருந்து வேறு எவரும் எடுத்துவிட முடியாது. சிறைப்பட ஒருபுடேன் உரைச்சித்திரத்திலுள்ள சிங்கத்தின் சிந்தனை, உணர்வுகளைப் படித்தபோது அவரது சிந்தனைகள் நினைவில் எழுந்தன. உடலியல் தேவையைவிட சுதந்திரத் தேவை மேலானது என்பதைச் சிங்கத்தின் உணர்வுகள், தேவைகளைச் சித்திரிக்கும்போது சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். பிறரால் தாம் அடிமையாடுத் தப்புவதாக, தம் சுதந்திரம் மதிக்கப்படவில்லையென உணரும் தனிநபர் எவருக்கும் அவை பற்றிய புதிய அகநிலைப்பாடு (inner stand) எடுக்கவேண்டிய அவசியத்தைச் இது சுட்டிநிற்கின்றது. அவ்வாறே அரசியல் ரீதியாக அடிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக உணரும் தமிழருக்குச் சுதந்திரம் பற்றிய ஒரு அகநிலைப்பாடு எடுப்பதன் அவசியத்தை அழுத்தி நிற்கின்றது. காட்சிப்பொருளாக நாடாத்தப்படுவதைச் சுதந்திரம் விரும்பும் எம்மனிதரும் விரும்புவதில்லை. முள்வேலி முகாம்களுள் வாழ்வோர், கப்பலிலும் படகுகளிலும் புகலிடம் தேடுவோர், பெற்றோரை இழந்து அனாதைகளாகத் தவிப்போர், அங்குமிழந்து ஆதார மிழந்ததாக உணர்வோர், ஏன் ஏதுமற்ற ஏழைகள் கூட தாம் பிறரது சுயநலங்களுக்காகக் காட்சிப்பொருளாக் கப்படுவதை விரும்புவதில்லை. பொன்சூட்டில் வாழும் கிளிகளாகத்தானே வெளிநாட்டில் பல வசதிகளோடும் அடையாளம் இழந்து வாழும் நம் தமிழ்சகோதரர்களின் வாழ்வு! சொந்தப் பூமியிலிருந்து அடித்துத் தூரத்தப்பட்ட

மக்கள் தம் சொந்த மண்ணுக்கு திரும்புவதற்கான சுதந்திர ஏக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாகவும் சிங்கம் அமைகின்றது. நல்ல ஒரு குறியீட்டு உரைநடையாக உருவாக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

அல்பிரெட் ஆட்லரின் (Alfred Adler) கருத்துப் படி மனிதனின் ஆளுமையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் முக்கிய அம்சமாக விளங்குவதை தாழ்வுணர்ச்சி (feeling of inferiority) அல்லது உயர்வுணர்ச்சி (feeling of superiority). இவை இரண்டும் உண்மையிலே தாழ்வுணர்ச்சியின் இரு வெவ்வேறு வடிவங்களே. இவற்றைக் கொண்ட சிலர் அதனை ஈடுசெய்வதற்காகச் (to compensate) சாதனை முயற்சிகளில் இறங்கி வாழ்வில் உயர்கின்றனர். இன்னும் சிலர் அதன் அழுத்தத்திற்கு மசிந்து தம் வாழ்வை உயர்த்திக்கொள்ளத் தவறுகின்றனர். முருகமூர்த்தியின் ஆளுமை அத்தகையதே. தன் பரம்பரைபற்றிய இவரது புழுது தாழ்வுணர்ச்சியின் வெளிப்பாடே. இத்தகையோர் தம்மைவிட உயர்ந்தவர்கள் பற்றிக் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டு நடப்பதன்மூலம் பிறரின் வெறுப்புக்கும் ஆளாகின்றனர். தாம் வாழ்வில் உயர முயற்சிக்காததற்கு ஒவ்வொரு சாக்குப் போக்கும் வைத்துக்கொள்கின்றனர். பிரடெறிக் பேர்ள்சின் கருத்துப்படி மனிதன் தன் வாழ்வுக்குத் தான் பொறுப்பேற்காதபோது பல்வேறு விடயங்களைக் குற்றம்சாட்டுகின்றனர். பெற்றோரின் பிள்ளை வளர்ப்பு முறையின் தவறை, சமூகநிலைகளைக் குற்றம் சாட்டுவதில் ஈடுபட்டு வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகளைப் பாழடிக்கின்றனர். முருகமூர்த்தி தான் நன்றாகத் படிக்காததற்குத் தன் அப்பாவைக் குறைசூறுதல் இப்போக்கே. நல்லவனைப்போல் உயர முயற்சி, அவர்களை இழுத்து விழுத்த முயலாதே என்ற செய்தி இச்சித்திரப்பில் மறைமுகமாக உள்ளது.

மேலும், அல்பிரெட் ஆட்லரின் இன்னொரு கருத்துப்படி ஆள்வதற்கான தாகம் (will to power) என்பது மனித ஆளுமையை இயக்கும் முக்கிய ஊக்கிகளில் ஒன்று. இதனை மிகையாகக்கொண்ட ஆளுமையினர் தனக்கும், பிறருக்கும், சமூகத்துக்கும் கேடுவிளைவிக்கும் சுயநல ஆளுமையாக (Narcistic personality) அமைந்துவிடுகின்றனர். அத்தகைய ஒரு ஆளுமையைத் தான் தன் வாலைத் தானே உயர்த்தி கதையில் வரும் சண்முகநாதனில் காணுகின்றோம். பதவி மோகம் பிடித்தவர்கள் நன்னெறி கொண்டிருப்பதில்லை, சமூகநலனில் அக்கறை கொண்டிருப்பதில்லை, மற்றவரை விழுத்தியாவது தான் கதிரையில் ஏறிவிடத் துடிப்பவர்கள். சமூகத்துக்குத் தமது “சேவை(?)” முக்கியம் தேவைப்படுவதாகக் காட்டிக்கொள்வதில் மும்முரமானவர்கள். நாமறிந்த பல அரசியல்வாதிகள் பாணியில்தான் சண்முகநாதனும். ஏன் கல்விக்கூடங் களிலும், சமயநிறுவனங்களிலும் இத்தகைய ஆளுமை கொண்டோரைக் காண்பதில்லையா? மக்களுக்குத் திட்டவாட்டமான செயர்திட்டங்களின் அடிப்படையில் சேவையாற்றுவோரே கதிரைக்குத் தகுதியானவர் என்பதை சுந்தரலிங்கத்தின் ஆளுமை வெளிப்படுத்துகின்றது. அத்தகைய நல்ல மனிதர்களுக்கு ஆதரவளிப்பவர்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றார் சிவகுமாரன். நமது இனத்துக்கு எத்தனை சுந்தரலிங்கங்கள், சிவகுமாரன்கள் தேவைப்படுகின்றது! தமிழ் அரசபணியாளர்கள், கல்விமான்கள் எல்லோரும் சுந்தர

லிங்கங்களானால் தமிழ் சமுதாயத்தின் உயர்ச்சி இமய உச்சி. தெற்கின் குறைகளை நொண்டிச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு சொந்த மக்களுக்குச் சேவை செய்ய முன்வராது சுயநலத்தோடும், சுனையாகச் சுருட்டியும் வாழ்வோரைப் பார்த்து “என்னைப்போல வாழ்ந்து தமிழ் சமுதாயத்தை மேம்படுத்துங்கள்” என்று கூறுவதாக அமைகின்றது பதவிதேடாச் சுந்தரலிங்கத்தின் ஆளுமை. குருட்டு ஆதரவாளர்களைப் பார்த்து “என்னைப்போல தெளிந்த புத்தியோடு உண்மையான சேவையாளர்களுக்கு ஆதரவாளராயிருக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறுகின்றது சிவகுமாரனின் ஆளுமை. தமிழர் பலர் தேர்தல் காலத்தில் இச்சித்திரத்தை ஆர்வத்தோடு படித்து மிகஆழமாகச் சிந்தித்து விட்டு வாக்குச் சாவடிக்குச் செல்வது தமிழ் அரசியல் வாதிகளின் சீர்கெட்ட போக்கின் திசையை நிச்சயம் மாற்றும்.

துன்புறுத்தி இன்பம்காணும் ஹரனுக்கு எதிரான ஆளுமையாக வருகின்றார் “உயிரோடு உற வாடி” யில் வரும் ரஞ்சினி. கருணை என்பது மனிதர்கள் மட்டில் மாத்திரமல்ல அனைத்து உயிர்களிடத்திலும் பரவிப் பாயவேண்டும் என்ற உயர்ந்த உண்மையை ரஞ்சினியின் ஆளுமை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. மனித உயிர்களை அஞ்சாது கொல்லுவதில் ஈடுபடுவோருக்கு நல்ல செய்தி சொல்கிறது ரஞ்சினியின் ஆளுமை. யுத்தத்தில் இறந்தவர்கள், இன்றும் இடம் பெயர்ந்து வாழ்வோர் ஆகியோரது ஆடுமாடுகளைத் திருட்டுத்தனமாகக் கொண்டு விற்றுப் பணம் சம்பாதிக்கும் இரக்கமற்ற தமிழ் நபர்களுக்கும், அரசியல் ஆதரவோடு தெற்குக்கு மாடுகளைக் கடத்திச் செல்வோருக்கும் “மிருகங்கள் வியாபாரப் பொருட்களல்ல, அவை அன்புக்குரியவை” என்ற உயர் கருத்தை ரஞ்சினி சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

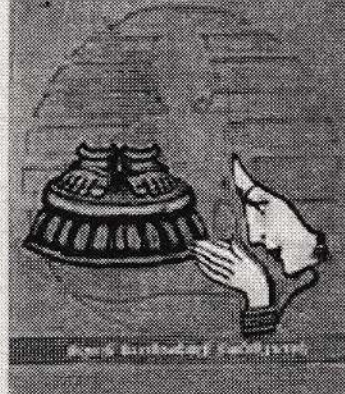
உளவியலாளர் பலரது கருத்துப்படி ஒருவர் பிறரால் எவ்வாறு நடாத்தப்படுகின்றாரோ அவ்வாறே பிறரையும் நடாத்துவார். அன்பின்றிப் பாசமின்றி நடாத்தப்பட்டு வேதனைகளுக்கு உள்ளாகி கடினமாகிப் போனதாலே, தான் நடாத்தப்பட்டவாறே பிறருக்கும் செய்ய விளையும் ஆளுமைதான் ரவி. சமூகவிரோத ஆளுமை (anti-social personality) கொண்டோருக்கான குணாம்சங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது ரவி பாத்திரம். பிறரைத் துன்புறுத்தி இன்பம் காணும் போக்கு பாலியல் பிறழ்வில் (sexual sadism) மட்டுமல்ல ஏனைய நடத்தைகளிலும் வெளிப்படுகின்றது என்பது உளவியலாளரான சிக்மண்ட் பிராய்டின் (Sigmund Freud) கருத்து. இதற்கான காரணங்களை நோக்கின், இங்கிலாந்து உளவியலாளரான ஜோன் போல்பியும் (John Bowlby) அவர்வழி சிந்தித்த உளவியலாளர்களான ஹொரோவிற்ஸ் (Horowitz), மேரி எயின்ஸ்வர்த் (Mary Ainsworth) போன்றோரதும் ஆய்வு முடிவுகளின்படி குழந்தைப் பருவத்தில் பராமரிப்பாளரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டு அலட்சியப்படுத்தப்பட்டுப் பராமரிக்கப்படாதவர்களே சமூகவிரோத ஆளுமையாக உருவாகுகின்றனர்.

குடும்பம் சீர்குலைந்ததாக அமைகின்ற போதும் இத்தகைய ஆளுமை உருவாகுவதாக உளநலமின்மை உளவியலாளர் கூறுகின்றனர். பிள்ளைகள் அன்போடு, அக்கறையோடு பராமரிக்கப்படவேண்டும் என்ற ஆழமான உளவியல் உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றது இந்த உரைச்சித்திரம். பராமரிப்பாளர்களாக விளங்குவோர் தாம் இழைக்கும் தவறுகள் எவ்வாறு உளநலமின்மையாளர்களை உருவாக்குகின்றது என்பதைப் புரிந்துநடக்க இது நல்ல பாடம் கற்பிக்கின்றது. பெற்றோர் மாத்திரமல்ல சிறுவர் இல்லங்களின் பொறுப்பாளர்கள் கருத்தில்கொள்ள வேண்டிய சித்திரிப்பு இது. சிறுவயதில் இந்நலமின்மைக்கான போக்கை அடையாளம் காணும்போது (நாய்க்குக் கல்லால் எறிந்து கால் முறிப்பது) அதை அறப் விடயமாக எடுக்காது அவர்களை நன்னெறிப் படுத்துவதன் அவசியத்தையும் உரைச் சித்திரம் உணர்த்தி நிற்கின்றது. இத்தகைய உளநலமின்மையான ஆளுமை கொண்டவர்கள்தானே பகிடிவதை என்ற பொருத்தமற்ற பெயரில் குரூரமான முறைகளைப் பயன்படுத்தி புதிய மாணவர்களை “வரவேற்கின்றனர்.” சில சந்தர்ப்பத்தில் கொலையும் செய்துவிடுகின்றனர். பிறரைத் துன்புறுத்தி இன்பம் காண்போர் அனைவரையும் பிரதிநிதிப்படுத்துவதாக

ரவியின் ஆளுமை விளங்குகின்றது. ஆசிரியரின் ஆக்கங்கள் அனைத்துமே குறியீடு, பிரதிநிதித்துவத்தன்மை கொண்டவை என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது இங்கு குறிப்பிடப்படும் இவரது ஆக்கங்கள் கொண்டுள்ள ஆளுமைகளை, சமூகநல ஆளுமை, உதவும் ஆளுமை, அன்பு பரப்பும் ஆளுமை, மகிழ்ச்சிபரப்பும் ஆளுமை, சுதந்திரம்நாடும் ஆளுமை என்ற நேர்மய ஆளுமைகளாகவும் சுயநல ஆளுமை, துன்பம் பரப்பும் ஆளுமை, பதவிமோக ஆளுமை, சமூகவிரோத ஆளுமை எனும் எதிர்மய ஆளுமைகளாகவும் வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

மனிதர்கள், எண்ணிலாக் குணமுடையோர் எனும் வாழ்வியல் யதார்த்தத்தைத் தன் உரைச் சித்திரங்கள் மூலம் உயிர்கொடுத்து உருவாக்குவதில் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் வெற்றிகண்டுள்ளார். வாசகர்கள் தம் ஆளுமையிலுள்ள நல்ல அம்சங்களை அடையாளம் கண்டு அவற்றை வளர்க்கவும், தனக்கும் பிறருக்கும் பாதிப்பு விளைவிக்கின்ற ஆளுமை அம்சங்களை நிறுத்தவும் அல்லது குறைக்கவும் இவரது உரைச்சித்திரங்களின் தொகுதி முக்கிய பங்களிப்புச் செய்யும் என்று உறுதியாக நம்புகின்றேன். ஆசிரியரது புதிய கண்ணோட்டம், முயற்சிக்கு, கூறல் எளிமைக்கு, என் மனமு்வந்த பாராட்டுகள்.

மாணிட வாழ்வில் ஆன்மீகம் மற்றும் உளவியல் என்பவற்றின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் “அரைநிமிடநேரம்” கட்டுரைத்தொகுப்பு

■ ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

ஈழத்திலே விதந்துரைக்கப்படத்தக்க பெண்படைப்பாளிகளுள் ஒருவரான திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் ஈன்றபொழுதில், எண்ணிலாக்குணமுடையோர், கணநேரநினைவலைகள், மனம் விந்தையானதுதான் முதலான சிறுகதைத் தொகுப்புகள், உனக்கொன்றுரைப்பேன் என்கின்ற கடிதஇலக்கியம், வடகோவை சபாபதிநாவலரின் நான்மணிகள், அரைநிமிடநேரம் முதலான ஆன்மீகப் படைப்புக்கள் முதலானவற்றின் ஊடாக தனது பன்முகப் படைப்பாளிமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார்.

தமிழிலே கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்பவற்றுக்கு இலக்கியம் என்னும் வரையறையூடாக எம்மால் வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம் கட்டுரைகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றதா என்பது கேள்விக்குறியே. தமிழில் தொன்றுதொட்டு வழக்கிலிருந்த இலக்கிய வடிவங்கள் மேலைத்தேயத் தாக்கத்தால் மேலும் வளர்ச்சி பெற்றன எனக்கூறப்படுவது போன்றே கட்டுரை இலக்கியங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

ஒரு பொருளைப்பற்றிய கருத்துகளைக் கட்டியுரைப்பதான கட்டுரை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் மூலத்தை நோக்கின் தமிழில் தொல்காப்பியத்திலேயே “உரை” என்ற இலக்கியவகை பற்றிய குறிப்பு உள்ளதைக் காணலாம். உரைநடை இலக்கிய வடிவங்களில் தனித்தன்மை மிக்கதாக ஒரு பொருள் பற்றிச் சிந்தித்தவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி எழுதுவதாக விளங்கும் கட்டுரைகள் அவற்றின் பண்பிற்கேற்ப விளக்கக் கட்டுரை, விபரணக் கட்டுரை, வர்ணனைக் கட்டுரை, விமர்சனக் கட்டுரை, ஆய்வுக் கட்டுரை, இலக்கியக் கட்டுரை, ஆன்மீகக் கட்டுரை என பல வகைப்படும்.

இவ்வகையில் 2006ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் “அரைநிமிடநேரம்” என்கின்ற கட்டுரைத் தொகுப்பினூடே வெளித்தொழில் மனித வாழ்வில் ஆன்மீகத்திற்கும் உளவியலுக்குமான அவசியம் குறித்து இங்கு நோக்கலாம்.

ஆன்மீகம் அல்லது ஆன்மவியல் (Spirituality) என்பது ஆன்மாவுடன் தொடர்புடைய விடயங்களைக் குறிக்கும். பொருள் சார்ந்த உலகியல் விடயங்களுடன் முரண்பட்டதாகக் கருதப்படும் ஆன்மீகம் மனம் கடந்த பெருநிலையை உணர்த்துகின்றது.

சமூக அறிவியற் துறைகளில் ஒன்றான உளவியல் அல்லது மனோதத்துவம் (Psychology) என்பது மனதின் செயற்பாடுகள் மற்றும் அதன் வழியான நடத்தைகள் என்பவற்றை ஆய்வு செய்யும் கற்கை அல்லது பயன்பாட்டு ஒழுங்குமுறையாகும்.

இவை இரண்டுமே மனம் சார்ந்து இயங்குவதால் இரண்டிற்கு மிடையே ஒருவித இடையறாத் தொடர்பு இருப்பதை நாம் அறியலாம். இவ்வகையில் ஒருகணம் உன்னோடு என்ற தலைப்பில் ஆரம்பித்து குமரேசர் தான் தோன்றின் என முடியும் முப்பது கட்டுரைகளைக் கொண்ட அரைநிமிடநேரம் என்னும் இந்நூல் முழுவதும் ஆன்மீகம் பற்றிப் பேசுவதாக இருந்தாலும் அவற்றினூடே உளவியலுக்கும் ஆன்மீகத்திற்கும்

இடையிலான பிணைப்பினை இனங்காண முடிகின்றது.

இந்நூலின் முற்பகுதியில் உள்ள கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் உளவியல் குறித்த பார்வையையும் பிற்பகுதியில் உள்ளவை பெரும்பாலும் ஆன்மீகம் குறித்த பார்வையையும் கொண்டிருந்தாலும் இவை அனைத்திலுமே ஆன்மீகம் மற்றும் உளவியல் இரண்டும் இரண்டறக் கலந்துள்ளமையை இனங்காண முடிகின்றது. இவ்வகையில்,

மனதை ஒருநிலைப்படுத்தல்
பேராசையை தவிர்த்தல்
பொய்வேடம் களைதல்
போதையூட்டும் புகழை நாடாமை
வரட்டுக் களரவம் விடுத்தல்
பணத்திற்காகப் பாவம் செய்யாமை
நல்லவற்றைச் செய்தல்
இறைவனிடம் சரணடைதல்
தியானத்தில் ஈடுபடல்

முதலான விடயங்களில் ஆன்மீகம், உளவியலும் இரண்டறக் கலந்த தன்மைகளை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இன்றைய உலகில் பிரச்சினைகள் இல்லாத மனிதரே இல்லையெனக் கூறுமளவுக்கு குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை அனைவரது வாழ்விலும் பிரச்சினைகளே நிறைந்துள்ளன. சிலர் இவற்றை வெற்றிகரமாக எதிர்கொண்டு அமைதி அடைகின்றனர். பலர் இவற்றை எதிர்கொள்ள முடியாது நிம்மதி இழந்து தவிக்கின்றனர். இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது அவரவர் மனநிலையே. இதனையே இந்நூலில் உள்ள பல கட்டுரைகள் தெளிவுபடுத்தி நிற்கின்றன.

சான்றாக “ஒரு கணம் உன்னோடு” என்னும் முதலாவது கட்டுரையை எடுத்துக்கொண்டால்,

“மனமே! நீ எங்கிருக்கிறாய்?” என மனதை விளித்து விருப்புகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும், மனதின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்குமான முயற்சிகளை சமூக யதார்த்தத்தோடு இணைத்துப் பேசுகின்றார். குறிப்பாக இன்று பல்வேறுபட்ட நோய்களின் பிடியிலிருப்போர் தமக்கு ஒவ்வாத உணவுகளைக் கூட தியாகம் செய்ய முடியாது, மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது மேலும் மேலும் நோய் நிலைமைக்கு ஆளாகுதல், மது, புகை முதலானவற்றிலிருந்து விடுபட முடியாமல் இருத்தல், இன்று மட்டும்தான், இன்று மட்டும்தான் என தொடர்ச்சியாக அவற்றுக்கு அடிமையாகுதல் என்பவற்றினூடாக மனிதர்களின் பிரச்சினைகள் அனைத்திற்கும் மனம்தான் காரணம் என்பதை தெளிவாக நிறுவும் கட்டுரையாசிரியர் இவற்றிற்கெல்லாம் தீர்வாக மனதை ஆண்டவனின் அடியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டும் என்பதன் ஊடாக ஆன்மீகமும் உளவியலும் ஒன்றுடனொன்று இணைந்தவை என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

தனித்தனித் தலைப்புகளில் இக்கட்டுரைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றினிடையே ஒரு தொடர்ச்சித்தன்மையைப் பேணிக் கூறவந்த பொருளுக்கு அழுத்தம் சேர்க்கின்றமையையும் இக்கட்டுரைகளில் இனங்காணமுடிகின்றது. குறிப்பாக மனதை விளித்து ஆரம்பித்த முதலாவது கட்டுரையில் அதனைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவருவதற்கான வழியாக இறைவனைச் சரணடைதலைக் கூறும் ஆசிரியர் அதன் தொடர்ச்சியாகவே “அரனடியில் ஐக்கியப்படு” என்ற அடுத்த கட்டுரையில் அரைநிமிடம் அல்லது ஒரு நிமிடம் தியானம் செய்வதனூடாக மனதைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியும் என்கிறார். இவற்றினூடாக ஆன்மீகத்தில் இறைவனை அடைவதற்கு தியானம் எவ்வளவு முக்கியமோ உளவியலிலும் உளத்தாய்மைக்கும், ஆற்றுப்படுத்தல் செயற்பாடுகளுக்கும் தியானம் என்பது அவசியமாவதை அறியமுடிகின்றது.

மேலும் இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடிகள் நிறைந்த காலத்தில் பணம் என்பது அவசியமே ஆனாலும் தேவைக்கு அதிகமாக அதனை வைத்திருப்பது வீண் பிரச்சினைகளையே தோற்றுவிக்கும் என்பதை இவரது கட்டுரைகள் பலவிடங்களில் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

புத்த பூமியில் முதல் நாளிலிருந்த மாஷீடுகள் மறுநாளே மண்மேடாகுதல்

இந்த நிமிடம் ஆதிக்கம் செலுத்துவேர் மறுநிமிடம் மரணமாதல்

மண்,பெண்,பொன் இந்த மூன்று ஆசைகளும் மனிதரைப் படாதபாடுபடுத்துதல்

இத்தகைய மாயைகளின் மீதான ஆசையால் மனதினுள் இருக்கும் நற்குணங்கள் வெளியேறுதல்

பணத்திற்காக, அருகிலுள்ள காணிக்காக பொய்யுரைத்தல்

உற்ற நண்பனுக்கும் கேடு விளைவித்தல்

பெற்றதாயுடனும் வஞ்சகமாய்ப் பழகுதல்

நம்பிக்கைத் துரோகமிழைத்தல்

மனிதப்பண்புகளை ஒவ்வொன்றாகக் கைவிட்டு மிருகமாகுதல்

முதலான நிகழ்வுகளையும் மானிடப் பண்புகளையும் எடுத்துக்காட்டி இத்தகைய இயல்புகளிலிருந்து விடுபடும்போது உளம் ஆரோக்கியம் பெறுகின்ற அதேசமயம் இறைநம்பிக்கையும் உருப்பெற்று வாழ்வும் வளம் பெறுவதை ஆசிரியர் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார்.

அத்துடன் இன்று பலரும் பணத்தை எப்படியும் சம்பாதிக்கலாம் என்ற மனநிலையில் பணத்திற்காகப் பாவம் செய்கின்றனர். இதனையே கட்டுரையாசிரியர் “நான் வியாபாரந்தானே செய்கிறேன்” என்று கூறுவாய். மனிதரின் உடல்நலனைக் கெடுக்கும் பொருட்களையும் உளநலனைப் பாதிக்கும் வஸ்துக்களையும் மனித குலத்தையே பூண்டோடு அழிக்கும் எத்தனையோ குடும்பங்களின் நாசத்துக்கு காரணமாகக் கூடிய பொருட்களையும் வியாபாரம் செய்து பொருளீட்டுவதை உழைத்து சம்பாதிப்பதென்று கூறமுடியுமா? அத்தகைய வியாபாரங்களால் மிகப்பெரும் இலாபமீட்டி நிறைய சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் இந்த சமுதாயத்தை சீர்கெடுத்து அழிப்பதற்கு நீ காரணமாகிறாய். எத்தகைய ஒரு மாபெரும் பாவகாரியத்தை செய்கிறாய். நாள் முழுவதும் வியர்வை சிந்தி உழைத்தவனின் பணத்தை மிகச்சலபமாகப் பறித்து விடுகிறாய். இது எவ்வளவு தவறு? இதை ஏன் உணர மறுக்கிறாய்?” என பலரும் சிந்திக்காத ஆனால் அவசியம் சிந்திக்க வேண்டிய இன்றைய சமூக யதார்த்தத்தை பதிவு செய்கின்றமை சிறப்பானதாகும்.

இவைதவிர தேவாரம், திருப்புகழ், சிவபுராணம் முதலிய பல பக்திஇலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகள் பலவற்றைக் கையாண்டு அதனூடாக இன்றைய மனிதரின் உளநலத்திற்குத் தேவையான பல்வேறு விடயங்களும் இக்கட்டுரைகளில் கோடிட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

இவை யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும் போது வெறுமனே கட்டுரைகள் என்றோ அல்லது ஆன்மீகம் பேசுகின்றன என்றோ இக்கட்டுரைகளை புறந்தள்ளிவிட முடியாத அளவுக்கு உளவியலையும் ஆன்மீகத்தையும் இணைத்து நாம் இவ்வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான வழிகளைக் காண்பித்து நிற்பதுடன் பல இடங்களில் இலக்கியநயம் மிகுந்து நிற்கும் வகையிலும் மேலும் சிலவிடங்களில் “விவாதித்து விபரிப்பதே கட்டுரையின் பண்பு” என்கின்ற பேரா.கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் கூற்றோடு இணங்கும் வகையிலும் படைக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டுரைகளைக் கொண்ட “அரைநிமிடநேரம்” என்னும் இந்நூல் ஆன்மீகமும் உளவியலும் மானிட வாழ்வின் முக்கிய அங்கங்கள் என்பதை எடுத்துரைத்து நூலாசிரியரின் மற்றுமோர் விதத்திலான படைப்பாளுமையை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன என்பதே உண்மையாகும்.

ஈழத்தின் வாழ்வியல் முடிச்சுகளோடு

“தூலி”

■ இ.சு.முரளிதரன்

ஈழத்து சிறுகதை ஆளுமைகளில் ஒருவராக யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் இனங்காணப்படுகின்றார். உணர்வின் நிழல்கள், ஈன்ற பொழுதில், மனம் விந்தையானது தான், கண நேர நினைவலைகள், இன்னும் பேச வேண்டும் என்ற ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஏற்கெனவே வெளிவந்துள்ள நிலையில், அற்புதமான அனுபவத் தொற்றலினை நிகழ்த்தும் ஆறாவது தொகுப்பாக “தூலி” அமைகின்றது. ஜீவநதியின் 183 ஆவது வெளியீடாக, 104 பக்கங்களில் பல்வேறு சஞ்சிகை களிலும் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமான கதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 1996 இல் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பினை எழுத்துலகிற்கு பரிசளித்த யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் தற்போது ஆறாவது தொகுப்பினைத் தந்து ஆச்சரியப்படுத்துகின்றார். அநாயாசமாகக் கதை சொல்லும் பாங்கினை முன்னைய தொகுப்புகளில் இனங்கண்டோம். அதன் நீட்சியினைத் “தூலி”யும் வெளிப்படுத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வடமராட்சிப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான இராணுவத் தளபதி ஒருவர் தற்கொலைத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட காலத்தில் “வித்தியாசமான பாம்பு” என்ற கதையைப் பத்திரிகையொன்றிலே எழுதியிருந்தார். அதுவே நான் வாசித்த இவரது முதற்கதை, பின்னர் ஏனைய கதைகளைத் தேடி வாசித்தேன்.

தூலி தொகுப்பு மொத்தமாகப் பத்துக் கதைகளைக் கொண்டமை கின்றது. ஈழத்தின் அவலஞ் சுவறிய வாழ்வின் பண்பாட்டுப் பதிவாகக் கதைகள் அமைகின்றன. தனித்துவமான கதை சொல்லல் முறைமை யினைக் காண முடிகிறது. சுவாரஸ்யமான முடிச்சுகளைப் போட்டு இறுதியுச்சத்திலே அவிழ்த்து வாசகனைத் துன்பியல் உணர்வுக்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் உள்ளாக்குகின்றார். எடுத்துக் கொண்ட விடயங்களை தேர்ந்த ஒளிப் பதிவாளர் போலக் காட்சிப்படுத்தி வாசக மனங்களை வசீகரிக்கின்றார். போர்க் காலமொன்றின் ஆவணமாகவும் கதைகள் தரிசனத் தருகின்றன. போர் தந்த வடுக்கள், பெண்ணின் சிந்தனை மாற்றம், மறக்கப்படும் முதுசொம், மதப் புனைவின் மறுகோணம் என்னும் விடயங்களை வெளிக்கொணர்வதாக “தூலி” தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. மாறுபட்ட உத்திகளோடு கதை சொல் முறைமை காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவலஞ் சுவறிய அமர்க்கள காலத்தை வெகு நுட்பமாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். தமிழ்ச்சமுதம் அனுபவித்த வேதனைகளை முடிந்தவரை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு கதையாக்கியுள்ளார்.

(1) போர் தந்த வடுக்கள்

எண்டாலும் எனக்குப் பயம், தலை 2, காணவில்லை, சரக்க இக்கதவம் திறப்பிம்மினே, மயான காணடம், இன்றும் இன்னும் என்னும் ஆறு சிறுகதைகளும் போரியல் அவலத்தை மைய இழையாகக் கொண்டமைகின்றன. எனினும் ஒவ்வொரு கதையும் வேறுபட்ட நோக்கிலே யுத்தத்தின் பேரவலத்தை வெளிக்காட்டுகின்றன. குருதி நாற்றமெடுத்த கால வன்மத்தை சிதழ் தோய்ந்த வார்த்தைகளின் வழியே விபரித்துச் செல்கின்றார். யுத்த வன்மம் அனைத்துத் திசையிலும் தமிழர் வாழ்வினை பாதித்த பண்பினை “எண்டாலும் எனக்குப் பயம்” சிறுகதை

வெளிப்படுத்துகின்றது. போர்க் காலத்திலே பிறந்த ஜனன் என்ற சிறுவன், உரிய போசாக் கின்மையால் உடல் வளர்ச்சி குறைந்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். சம வயதுப் பிரிவினரின் உயரத்தினைச் சமன் செய்யாத காரணத்தால் பாடசாலை அணி நடைக் தூலிருந்து நீக்கப்படு கின்றான். எனினும் வரவேற்பு நடனத்திலே இணைக்கப் பட்டதால் இழந்த மகிழ்வினை மீளவும் பெறுகிறான். இராணுவ, காவல்துறை சீருடை அணிந்தவர்கள் ஒவ்வாமையினையும், உளக் கீறலையும் ஏற்படுத்துவதால் அவர்களைக் கண்டு பயங் கொள்கிறான். கடந்த கால வாழ்வின் விளைவாகவே அச்சம் சிறுவனிடம் அரங்கேறுகின்றது. பாடசாலை பரிசளிப்பு விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராகப் பிரதேசப் பொறுப்பாளரான இராணுவ வீரர் கலந்து கொள்கிறார். அச்சவுணர்வால் ஜனன் பூங்கொத்தைப் புழுதியிலே எறிந்து விட்டு ஓடி விடுவதாகக் கதை நிறைவு பெறுகிறது. சமூக மாற்றம் நிகழினும் குழந்தை மன நிலை ஏற்கத்தயங்குவது குறியீடாகவே அமைகின்றது. உளப்பாதிப்பினை உடனடியாக மாற்றி விட முடியாது. அமைதி வழிப் பயணமும், புரிந்துணர்வும் நிகழ நீண்ட காலம் எடுக்கும். மன வடு வினை எளிதாக நீக்கிவிட முடியாதெனக் கதை வலியுறுத்துகிறது.

சங்கிலியன் சிலையின் தலை குறித்து மல்லிகையில் எழுதிய கதையின் நீட்சி யாக ஜீவநதியில் எழுதப்பட்ட சிறுகதையே “தலை 2”. சங்கிலியனுக்கான மற்றொரு சிலை, முன்னைய கம்பீரத்தோடு இல்லாமல் கோமானியாக அமைந்திருந்

தமையாவரும் அளிந்ததே! அச்சிலையினைச் சாலைப் பயணத்தின் போது பார்க்க விரும்பாத பெண்ணொருத்தி, சிலை அகற்றப்படப் போகும் செய்தி அறிந்து கவலை கொள்கிறாள். நிறைவில் புதிய சிலை யொன்று நிறுவப்படுகிறது. பழைய கம்பீரம் இல்லாவிட்டாலும் அவள் மறுபக்கம் திரும்புவதில்லை என்பதாகக் கதை முடிகின்றது. இனவெறுப்பைச் சிலையமைப்பிலே கூட வெளிப்படுத்த எத்தனிக்கும் பேரரசியலின்கோர முகத்தைக்கதை வெளிப்படுத்துகிறது.

“காணவில்லை” என்ற கதையானது ஈழ மக்களின் அவல வாழ்வுப் பதிவாகக் காணப்படுகின்றது. மாற்றுபட்ட திருப்புமுனைச் செய்தியோடு பேரவலம் ஒன்றினை இனங்காட்டுகின்றது. போர்க் காலத்தில் எறிகணை வீச்சால் இடம்பெயரும் குடும்ப மொன்று சொல்லொணாத் துயர் அனுபவிக்கின்றது. வீட்டுச் சாவி தொலைந்த நிலையில் தேடுதல் நோக்கிக் கதை திரும்புகிறது. இறுதியில் வீடு காணாமற் போவதாகக்கதை நிறைவெய்துகிறது. சிறுகதையின் இறுதியுச்சம் எதிர்பாரா முடிவாக அமைவதோடு, ஈழத் தமிழினத்தின் வாழ்வியல் பதிவாகவும், குறியீடாகவும் அமைகின்றது. தொலைந்து போனது சாவிமல்ல! வீடு என்னும் தகவலின் பின்னுள்ள அரசியலைப் புரிந்து கொள்ளும் போது வியப்பு மேலோங்குகிறது.

போர்க்கால அவல வாழ்வின் குறுக்கு வெட்டு முகத்தை இனங்காட்டுவதாகவே “சரக்க இக்கதவம் திறப்பிம்மினே” சிறுகதையும் காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிவன் கோவில் கும்பாபிஷேகத்தைக் காண தெற்கிலிருந்து பயணிக்கும் புவனாமலர் படுகின்ற துன்பியற் தொகுப்பாகச் சிறுகதை அமைகின்றது. விமானப் பயணத்தடை, பயணப் பொதியின் தாமதத் தால் உடயின்மை, கெள்வே, சோதனைச் சாவுடி நடை முறை போன்ற பன்முகச் சிக்கல்களை தெளிவாக இனங்காட்டுகின்றது. போர் தந்த வடுக்களைப் பேசுகின்ற மற்றொரு சிறுகதையாக “மயான காண்டம்” அமைந்துள்ளது. அரிச்சந்திர புராணத் தொன்மத்தை போர்க்கால அவலத்தோடு இணைத்துப் பேசுகின்றது. பதுங்குகுழி வாழ்வு, கப்பற் பயணம், உட்பட பல்வேறு அவலங்களைத் தாய்மையின் உணர்வு வெளிப் பாடாகப் பதிவு செய்துள்ளது. கதையின் தலைப்பே இறுதி முடிச்சினை அவிழ்க்கும் படியாக அமைகின்றது. இத்தொகுப்பிலுள்ள “இன்றும் இன்னும்” என்ற சிறுகதையும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பினை வேறோர் தளத்திலே முன் வைக்கிறது. தனது மனைவி மரண மடைந்த தருணத்தில் வீதியோரச் சதுப்பு நிலத்திலே புதைத்த கணபதியிள்ளை தான் செத்தால் ஆலடிச் சுடலையில் எரிக்கப்பட வேண்டுமென விரும்புகிறார். ஆலடிச் சுடலையோ பாதுகாப்பு வலயத்தில் அமைந்துள்ளது. பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் மக்கள் அனுமதிக்கப்படுகின்ற காலமொன்றில் கணபதியிள்ளை மரண மடைகின்றார். எனினும் முகாம் பொறுப்பதிகாரியின் அனுதிக்காக கணபதியிள்ளையின் சடலத்தோடு மக்கள் காத்திருக்கும் அவலத்தைப் பதிவு செய்வதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது.

2) பெண்ணின் சிந்தனை மாற்றம்

பெண்மைக்கே உரித்தான சிந்தனையினை மையமாகக் கொண்டு “மலைமுகடுகள் சரிக்கப்படு

கின்றன”, “தாலி” என்னும் இரு கதைகளும் எழுதப் பட்டுள்ளன. அநீதிக்காகக் கொதித்தெழும்பும் பண்பு கொண்ட சுதந்தரி என்ற கதாபாத்திரத்தை “மலை முகடுகள் சரிக்கப்படுகின்றன” சிறுகதை இனங்காட்டுகின்றன. சுதந்தரி என்ற பாத்திரப்பெயரே அவளது விடுதலை யுணர்வின் குறிகாட்டியாக காணப்படுகின்றது. சிறுமியான காலத்திலிருந்தே துஷ்பிரயோகங்களை எதிர்க்கும் சுதந்தரியின் விடுதலையுணர்வு குடும்ப வாழ்வுச் சூழலால் மழுங்கடிக்கப்படுகிறது. தாய், கணவன், தோழி: சமூகம் போன்றோரின் அழுத்தத்தினால் வண்ணத்திப்பூச்சி ஒன்று கூட்டுப் பூமுவாக மீள் கூர்ப்பு அடைவதைக் கதை இனங்காட்டுகின்றது. அநீதி கண்டு பொங்கும் அருங் குணம் நீர்த்துப் போவதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. தாலியின் சமூகப் பெறுமானத்தை எண்ணி அதன் மீதான பற்றால், திருடு போன தாலியை நினைத்து உள நெருக்கீட்டுக்கு உள்ளாகும் சம்காரினியை நடுவணாகக் கொண்டு “தாலி” சிறுகதை எழுதப்பட்டுள்ளது. இறுதியில் மஞ்சள் நூலில் தாலிக்குப் பதில் மஞ்சள் துண்டு வைத்துப் பிரதியிடு செய்யும் திருமண நிகழ்வால் நெருக்கீட்டிலிருந்து சம்காரினி மீட்சியடைகின்றாள். தேர்ந்த அனுபவத்தோடு கதாசிரியர் நுண் முடிச்சுகரள அவிழ்த்தவாறு கதையினை நகர்த்திச் செல்கிறார்.

3) மறக்கப்படும் முதுசொம்

தமிழர்கள் தம் முதுசொங்களை கவனிக்காது விடுகின்ற செயற்பாட்டினைக் குறியீடாகவும் நேர் நிலையிலும் வெளிப்படுத்துவதாக “வேலி மூலை மூலிகை” சிறுகதை அமைகின்றது. அற்புதமான நுட்பத்தோடு இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. கவனிக்க வேண்டிய அரும் பொக்கிசங்களை நாம் சில வேளையில் மறந்து விடுகின்றோம். வேலி மூலையிலுள்ள மூலிகையான தூதுவளை வாடியதைப்போல மோதகம் கிடைக்காத அம்மம்மாவும் வாடி விடுகின்றார் என்னும் குறியீடு மிகச்சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றது.

4. மதப்புனைவின் மறு கோணம்

இந்து மதத்தில் அமைந்துள்ள மாம்பழக் கதைக்கு புதிய கோணத்தை வழங்கும் முயற்சியாக “முறுவலிக்கிறான்” என்ற கதை அமைந்துள்ளது. சிறுவனான மணி வண்ணனுக்கு முருகனின் துறவிக் கோலம் குறித்து மாம்பழக்கதை புனைவாகச் சொல்லப்படுகிறது. மெய் வேறுவிதமானது. எனினும் மெய்யை உலகிற்கு உணர்த்த முன்னரே தாத்தாவான சரவணதாசர் இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு நீங்கி விடுகின்றார். அடுத்த தலைமுறை சரவணதாசர் கூறிய புனைவான மாம்பழக்கதையை உண்மை என நம்பிவிட, மெய் அகன்று புனைவே நிஜமாகி விட்டதென இச்சிறுகதை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இடப்பெயர்வு, பதுங்குகுழிவாழ்வு, எறிகணை வீச்சு, கப்பல் - விமானப்பயணம் முதலான போர்க்கால வாழ்வியலையும் எண்ணெய்க்காப்பு வைத்தல், மோதகம் - பனாட்டு தயாரித்தல் போன்ற பண்பாட்டுப்பதிவுகளையும் “தாலி” தொகுப்பு சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றது. உணர்வைத் தொற்ற வைக்கும் விதத்திலே மொழி நடையும் அமைகின்றது. யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் படைப்பாளுமையின் குறி காட்டியாக “தாலி” சிறுகதைத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

காலத்தை ஊறுத்துப்பாயும் உணர்வின் நிழல்கள்

■ சி.ரமேஷ்

சிறுகதை என்பது மனித மனோபாவத்தையோ, எண்ண ஓட்டத்தையோ சம்பவத்தையோ கூர்மையாகவும் தெளிவாகவும் உருட்டித் திரட்டி சிறந்த மொழிநடையில் கூறுவதுடன் கலையம்சத்தையும் கற்பனைத்திறத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமையவேண்டும். தனிமனித, சமூக வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதைகள் அளவுக்கு அதிகமான கதைமாந்தர்களையோ விரிவான வருணனைகளையோ கொண்டிருப்பதில்லை. அவ்வகையில் அனுபவத்தை இடம், காலச்சூழ் நிலையில் வைத்து கலைவடிவில் வெளிப்படுத்தும் யோகேஸ்வரி பாலகப்பிர மணியத்தின் சிறுகதைகள் தொடக்கம், மையம், முடிவு என நேர்க்கோட்டுப் பாணியில் எழுதப்பட்டவை. எடுத்துக் கொண்ட கலையின் ஒருமைப் பாட்டை குலைக்காமல் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாக அமையும் இக் கதைகள் முழுமை பெற்றவை. படிப்போரின் கவனத்தை ஒருமைப்படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்டவை. யாழ்ப்பாண பண்பாட்டு வாழ்வியல் புலத்தில் முகிழ்ந்தவை.

சின்னத்துரைக்கும் கமலாம்பிகைக்கும் 13.11.1948இல் பிறந்த யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் பண்டத்தரிப்பு உயர்நிலைக்கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியைக் கற்றவர். தன் மேற்படிப்பை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்ற கலைப்பட்டதாரிகளில் ஒருவர். சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை எனப் பன்முகத்தளத்தில் இயங்கிய யோகேஸ்வரி அவர்கள் சுதந்திரன் பத்திரிகையின் வளர்மதி பகுதியினூடாக இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானார். வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு முதலான பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த இவரின் சிறுகதைகள் ஆரவாரமும், படாடோபமான விவரிப்பும் அற்றவை. உணர்வின் நிழல்கள் (1997), ஈன்ற பொழுதில் (1999), கணநேர நினைவலைகள்(2001), மனம் விந்தையானதுதான் (2006), என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களின் வாயிலாகவும் அறியப்பட்டவர்.

இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான உணர்வின் நிழல்கள் மல்லிகை பந்தல் வெளியீடாக 1997இல் வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பில் 1982 முதல் 1997 வரை எழுதிய பன்னிரு கதைகள் காணப்படுகின்றன. குடும்பத்தில் இல்லத்தரசிகள் தினமும் அனுபவிக்கும் வேதனைகளையும் இளமையின் ஏக்கங்களையும் வறுமையின் துயரையும் மனிதமனத்தின் போலிமைகளையும் சமுதாயத்தின் சீரழிவுகளையும் கூறும் இத்தொகுப்பு இலங்கையில் அரசு பயங்கரவாதத்தால் மக்கள் எதிர் கொண்ட பேரழிவுகளையும் எடுத்துரைக்கிறது. சாதாரண வாழ்வில் திருமணமான பெண்கள் சமுதாயத்தில் உயர்முனையும்போது அவர்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்களைக் கோடிட்டு, யோகேஸ்வரி அவர்கள் குழந்தைகளின் இயல்புநிலை நடத்தைவாத முறைகளுக்கூடாக அவர்களின் மனோநிலைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார்.

இவருடைய "பேய்த்தேர்" சிறுகதை நடைமுறை வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை வைத்துப் பின்னப்பட்ட சிறுகதை. வங்கியில் அடகு

வைத்த நகைகள் பாதுகாப்புக் கருதி கொழும்புக்கு கொண்டு செல்லப் பட்ட நிலையில் அதனை உடனே யாழ்ப்பாண மக்களால் மீள்ப் பெறமுடியாத சூழல் ஏற்படுகின்றது. இச்சமயத்தில் தம் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மக்கள் மறியல் போராட்டம் ஒன்றை நிகழ்த்தினர். அச்சமயத்தில் இப்பிரச்சினையை எதிர்கொண்ட குடும்பம் ஒன்று எவ்வாறு சிகைந்தது என்பதை இத்தொகுப்பு உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. தந்தையார் சுகவீனம் காரணமாக வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப் பட்ட நிலையில் அவருக்கு வைத்திய செலவை ஈடுசெய்யும் பொருட்டு திருமணமான மகள் தன் அட்டி யலைத் தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் கொடுக்கிறாள். அதனை வங்கியில் அடகு வைத்து பணத்தைப் பெற்றவர்கள் அதனை உடனடியாக மீட்கமுடியாத நிலையில் விடயம் கணவனுக்கு தெரியவர மகள் குடும்பத்துடனான உறவை அவன் துண்டித்துக் கொள்கிறான். பெற்ற பாசத்துக்கும் எடுத்துக் கொடுக்க முடியாத ஆற்றாமைக்கும் இடையில் தடுமாறி மனமொடிந்து வாழும் நலிந்து வாழும் குடும்ப மொன்றின் கதையை போரும் வறுமையும் மையங்கொண்ட சூழலில் பாத்திரத்தின் உணர்வு நிலை மாறாது இயல்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்.

பெண்ணுக்கு சீதனம் கொடுப்பதற்காக அல்லற்படும் வாழ்வை இவருடைய சிறுகதைகள் பலவற்றில் காணலாம். யுத்த

நெருக்கடிகளுக்குள் சிக்குண்டாலும் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்றாலும் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சீதனம் வாங்குவதை மறக்க மாட்டார்கள் என்பதை உணர்த்தி நிற்கும் சிறுகதையே “எங்கு சென்றாலும்”. மையம் நோக்கிய பாய்ச்சலாக வெளிப்படும் இச்சிறுகதை தம் தங்கைமாருக்குச் சீதனம் கொடுப்பதற்காக இளைஞர்கள் மற்றும் பெற்றோர் படும் அவலத்தை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“கரை தாண்டாத அலைகள்” சிறுகதை வறுமையின் கொடுமையால் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் படும் அவலநிலையைச் சித்திரித்து நிற்கிறது. பண்பாட்டுச் செல்நெறியோடு வாழும் சமூகத்தில் மனதளவில் வரம்புகளை மீறும் பெண் நிஜத்தில் சமூக மரபுக்களுக்குள் சிக்குண்டு தன்னுணர்வுகளைச் சிதைத்துக் கொண்டு வாழும் அவல வாழ்வை இச்சிறுகதை துல்லியமாக எடுத்துரைக்கிறது. சீதனத்துக்கு ஆசைப் பட்டு கந்தாமி தன்மனைவி சரசவைத் தூரத்தி விட தன் ஆண்குழந்தையோடு வீட்டுக்கு வந்த அரியம் தாயோடு இணைந்து குடும்ப பொறுப்பைச் சமக்க முனைகிறாள். அச்சமயத்தில் வீட்டு வேலைகளுக்கு உதவியாக இருக்கும் அரியத்தோடு தன்னை இணைத்து கனவுலகில் வாழ்கிறாள் சரசு. சமூகத்துக்குப் பயந்து தன் ஆசைகளைப் புதைத்துக் கொண்டு வாழும் அபலைப் பெண்ணின் உள்ளத்தை நுண்மையாகச் சித்திரிக்கும் “கரை தாண்டாத அலைகள்” என்னும் சிறுகதை பொருந்தாத திருமணங்களால் விளையும் அல்லற்பாடுகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. சரசுவின் மனதுக்குள் நிழலாடும் சலனங்களை மன அடுக்குகளில் புதை யுண்டு கிடக்கும் வேட்கைகளை எவ்வித விரசமுற்று இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இவரின் “பிணைப்பு” என்ற சிறுகதை, வேலைக்குச் செல்லும் குடும்பப்பெண் தன் வீட்டுப் பொறுப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு தன் அலுவலகத்தில் மேற்பதவி அடைவதற்காக முயற்சிக்கும் வேளையில் குடும்பத்தில் அப்பெண் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களைப் பேசி நிற்கிறகிறது. வீட்டில் தாய் வேலைக்குச் செல்லாமல் நிற்பதைக் கண்டு அவளோடு தன் அன்றையப் பொழுதைக் கழிக்க எண்ணும் மகளையும் பாடசாலைக்குச் சென்று மகன் வீடு திரும்பும்போது என்றமில்லாதவாறு வீட்டில் தாய் நிற்பதைக் கண்டு அதிசயித்து அவளுடன் தன் அன்றாட வாழ்வைக் கழிக்க எண்ணும் பையனையும் இத்தொல்லையில் இருந்து விடுபட்டு யாவற்றையும் விரைவாகப் படித்து முடிந்துவிடவேண்டும் என்னும் தாயின் மன அவாவையும் வெளிப்படுத்தும் “பிணைப்பு” சிறுகதை ஆண்களுக்கு நிகர் பெண் என்னும் பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனாவாதத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. பெண் என்ற ஆழ்ந்த தன்னிலை உணர்வுடன் எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதை ஆண்கள் இட்ட சட்ட வரம்புக்குள் பெண்ணின் இடம் தீர்மானிக்கப்படுவதை நசுக்காகவும் வெளிப்படுத்திச் செல்கிறது. பரீட்சைக்கு லீவு போட்டும் பிள்ளைகளாலும் கட்டிய கணவனாலும் பெண் ஒருத்தி படிக்க முடியாத சூழலில் கணவனாலேயே பெண்ணானவள் உதாசீனப்படுத்தப்படுகிறாள். ஆண்களோடு ஒப்பிட்டு பெண் மட்டந்தட்டப்படுகிறாள். சமூகத்தில் உயர்நிலையில் பதவி,

பட்டம், வேலைவாய்ப்பு என ஒரு பெண் வாழ்ந்தாலும் அவளின் இருப்பு ஆணின் கைப்பிடியிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை இலைமறை காயாய் இச்சிறுகதை உணர்த்தி நிற்கிறது. அதேசமயம் பெண்ணானவள் ஆணுக்கு கட்டுப்பட்டு அவனுடைய ஏவல்களை நிறைவேற்றி அவனுக்கு கீழ்படிந்து வாழ்வதையும் கூறும் இச்சிறுகதை பெண்ணானவள் தன் உள்ளப்பதிவுகளை வெளிக்காட்டாது அவனைச் சகித்துக்கொண்டு அவள் வாழவேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலையையும் எடுத்துரைக்கிறது. பெண்ணின் அகமுக அடுக்குகளில் எழும் சலனத்தை அதன் இயல்பு குன்றாது யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் பசுவின் கதறலோடு தொடர்புபடுத்தி வெளிப்படுத்தும் விதம் கதைக்கு பன்முக அர்த்தத்தை கொடுத்து நிற்கிறது. பெண்கள் தமக்குள் இழைக்கப்படும் அநீதியையும் தமக்கு தர வேண்டிய உரிமைகளையும் இச்சிறுகதை நேரடியாக வெளிப்படுத்தாது சம்பவங்கள், உரையாடல்களின் கோவைப்படுத்தப்பட்ட உணர்வுகளின் கலவையாகவே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

“ஆசைகள் ஏக்கங்களாக” சிறுகதை உணர்வின் தளத்தில் குழந்தையின் இயல்பான மனோநிலையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. வேலைக்குச் செல்லும் தாய் - பாடசாலை விட்டு வரும் சமயத்தில் தன்னை அழைத்து வரவேண்டும் என நினைக்கும் மகள், இவ்விருவருக்குமிடையிலான பரஸ்பர அகநிலைச் சிக்கல்களை உள்பூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் சிறுகதையே “ஆசைகள் ஏக்கங்களாக”. தன்னோடு கூடப் படிக்கும் சக மாணவர்களோடு தன்னை ஒப்பிட்டு நோக்கி தன் நிலையின் சாதக பாதகங்களை அணுகும் கலாவின் மனோநிலையை குழந்தைக்குரிய இயல்போடு இச்சிறுகதை சித்திரிக்காட்கிறது. குழந்தையின் வாழ்நிலைகளை அவற்றுக்குரிய சூழல் சித்திரிப்புகளோடு இச்சிறுகதை காட்டி நிற்கிறது.

இலங்கையின் யுத்தநிலையை எவ்வித ஆர்பாட்டமின்றி நடப்பியல் வாழ்வோடு இணைத்து வெளிப்படுத்தும் சிறுகதையே “இரண்டு பெளர்ணமிகள்”. தாயாரின் பிதிர் கடனுடன் தொடர்புடைய பெளர்ணமியையும் ஆவணி மஞ்சத்தன்று நல்லூரில் கூட்டுக் கொல்லப்பட்ட ராஜாவையும் ஈஸ்வரியின் நினைவோட்டம் என்ற மையப்புள்ளியில் இணைத்து மயூரன் என்ற மனிதனைச் சுத்தி பின்னப்பட்டதே இச்சிறுகதை. தாய் தகப்பனற்ற தன் சகோதரர்களுக்காகவும் மனைவி குழந்தைகளுக்காகவும் வாழும் மயூரன் தின்னவேலியில் நிகழ்ந்த கண்ணிவெடித் தாக்குதலுக்கு பதிலடி கொடுக்கும் நோக்கில் அப்பாவிப் பாடசாலைச் சிறுவர்களுடனும் பயணிகளுடனும் வைத்து மாணிப்பாயில் கொல்லப்பட்டதை உணர்வின் இழையில் இச்சிறுகதை கூறி நிற்கிறது. அதர்மத்துக்கு பயந்து மனிதன் அஞ்சி நடப்பது தவறு என்பதையும் இச்சிறுகதை எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது.

இலங்கையில் பயங்கரவாதி என்றால் தமிழர்கள் மாத்திரமல்ல சிங்களவர்களும் தான் என்பதை தடைசெய்யப்பட்ட கட்சிகளுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்கி நிற்கும் சிறுகதையே “இதே நாடகம் அந்த மேடையில்” மாலாவும் சுமியும் பல்கலைக் கழகத் தோழிகள். கொழும்பில் வேலை கிடைத்த வேளையில் மாலா தங்குதற்கு தன் வீட்டறையைக் கொடுத்து உதவி

செய்தவன் சுமி. தன் மகன் சுதன் பிடிபட்டு பூஸா முகாமில் அடைபட்ட நேரத்தில் சுமி லஷ்மன் தம்பதியினரின் உதவியை நாடி கொழும்பு வந்த நேரத்தில் மகனை வெளியில் எடுக்க ஆவணவு செய்வதாகக் கூறுகிறார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுடைய அப்பாவி மகன் சரத் தடைசெய்யப்பட்ட கட்சிகளுடன் தொடர்பு எனக்கூறி கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்படுகிறான். வெவ்வேறு இனங்களுக்கிடையில் நிகழும் ஒரே சம்பவம் பெற்றோர் என்னும் உணர்வின் தளத்தில் எத்தகைய பாதிப்புக்களை நிகழ்த்துகிறது என்பதை இச்சிறுகதை கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இனங்களுக்கிடையிலான ஐக்கியமும் நேசமும் மனிதமனத்தில் நிலைகொண்டு இருந்தாலும் அரசியல் இலாபங்களுக்காகவும் தம் சுயநலங்களுக்காகவும் அப்பாவிதன் தண்டிக்கப்படுவதை இச்சிறுகதை விளக்கி நிற்கிறது.

மனிதர்கள் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற வகையில் தம்மை எவ்வாறு மாற்றிக் கொள்கின்றனர் என்பதை எடுத்துரைக்கும் சிறுகதையே “சந்தர்ப்பவாதம்”. ஹர்த் தால் அன்றைக்கு வேலைக்குச் சென்று கையொப்பத்தை இட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து தம் சொந்த வேலை செய்யும் ஈனமற்ற மனிதர்களை வெளியுலகுக்கு அம்பலத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதை அக்கால வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சந்தர்ப்பவாதத்துக்குப் பலியாகிப் போன ஈழத்தவர் மத்தியிலும் கடமை தவறாத நேர்மையான நாட்டுக்குழைக்கக்கூடிய மேலதிகாரிகள் உண்டு என்பதையும் இச்சிறுகதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

“கண்ணீருக்கு விலை இல்லை” என்ற சிறுகதை கணவனை இழந்து வறுமையோடு போராடிக் கொண்டு கைக்குழந்தையோடு வாழ முற்படும் பெண் எதிர்கொள்ளும் துயரத்தை கூறிநிற்கிறது. லொறியோடு சேர்த்து மீனாட்சியின் கணவன் செந்தில் கொழுத்தப் பட அவன் குடும்பம் அல்லற்பட்டு அநாதரவாய் தெருவில் நிற்கிறது. இதனால் மீனாட்சி குடும்ப பொறுப்பை தானே சுமக்க நேரிடுகிறது. குழந்தை பெற்று நாற்பது நாட்கள் கூட ஆகியிராத நேரத்தில் கூலிவேலைக்குச் செல்லும் மீனாட்சி குழந்தைக்குப் பல்லாட்டக்கூட முடியாதநிலையில் தவிக்கும் தவிப்பையும் ஆற்றாமையின் வலியையும் இச்சிறுகதை உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவிடுகிறது.

“அடுப்பு நெருப்பு” சிறுகதை கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டு தம் வாழ்வை தொலைத்து வாழும் மனிதர்களுக்கிடையே இன்றைய உலகின் நாளை தலைமுறைகள் தம் எதிர்கால வாழ்வுக்கு எதனைச் செய்ய வேண்டுமோ அதனை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. பாரதியின் “அக்கினிக்குஞ்சு” என்ற ஆழ்குறியீட்டினைப் போன்று “அடுப்பு நெருப்பு” என்ற குறியீடும் அறச்சீற்றத்தின் தேவையாட்டையும் உரிமைகளுக்காய் குரல் கொடுக்கும் போராட்டத்தின் அவசியத்தையும் விளக்கி நிற்கிறது.

“நேசக்கரங்கள்” சிறுகதை ஷெல்லடிக்குப் பயந்து தாயாரை விட்டு இடம்பெயர்ந்து சென்ற வேளையில் ஒரு குடும்பம் தம் வாழ்வில் எதிர்கொண்ட இழப்புக்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. இந்திய இராணுவத்தினரால் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்ட அவலங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இச்சிறுகதை

யாழ் வைத்தியசாலையில் நிகழ்ந்தேறிய கொடுமைகளையும் இலைமறை காயாய் எடுத்துரைக்கிறது. மக்களை காக்க வந்தவர்களே அம்மக்களைக் காவு கொண்ட கதையை இச்சிறுகதை கூறிச்செல்கிறது.

அரசாங்கம் சகல பொருட்களுக்கும் கட்டுபாடு விதித்த காலத்தில் யாழ்ப்பாண மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர் என்பதை மினிபஸ் பயணத்தின் வாயிலாகக் காட்சிப்படுத்தும் சிறுகதையே “இது எங்கள் காலம்”. ஒட்டுப்போட்ட டயர் டியூப்புடனும் தமிழ் ஈழ இயக்கத்தகட்டுடனும் பயணிக்கும் பஸ், அப்பஸ்ஸுக்கு முன்கண்ணாடிக்குப் பதிலாக இடப்பட்ட பொலித்தீன், ஆட்டு மந்தைகளைப் போல பஸ்ஸில் அடைக்கப்பட்ட மக்கள், என சிறுகதையில் விரியும் காட்சிகள் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண மக்களின் நிகழ்வாழ்வியல் புலத்தை விளக்கி நிற்கிறது.

முண்ட யாழ்ப்பாண குடாநாட்டுக்குள் மரணத் தருவாயில் வீட்டில் ஒருவர் காத்திருக்கும் போது அவரைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் அடையும் மனவேதனைகளையும் அவர்நிலையை உறவினருக்கு அறிவித்து ஆறுதல் அடைய முடியாத காலச்சுழ்நிலைகளையும்

நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் சிறுகதையே “முடியாதது”. சந்திக்குச் சந்தி இராணுவக் காப்பரண்களோடு காட்சியளிக்கும் யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதேசங்களுக்கு முகம் தெரியாத ஒருவர் செல்வது என்பது பகீரதப்பிரயத்தனம். இந்நிலையை ஒளிவு மறைவற்று வெளிப்படுத்தும் இச்சிறுகதை வெளியுலகுக்குத் தெரியாத கசப்பான அனுபவங்கள் பலவற்றையும் பகிர்ந்து செல்கிறது.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “உணர்வின் நிழல்கள்” தொகுப்பு பண்டாடைச் சுமந்து நிற்கும் யாழ்ப்பாண மக்களின் தலைமுறை வாழ்வின் அனுபவங்களை கூறிநிற்கிறது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் சிறுகதைகள் மனித மனத்தின் பிரதிபலிப்பை, அதன் சிக்கல்களை நிகழ்ந்தேறிய இனவெறியின் அழியா வடுக்களை, கால வெஞ்சுட்டில் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மனித நேயத்தையும் மனித மனத்தின் துயரத்தையும் வறுமையின் கொடுமையால் அலைந்து உலைந்து திரியும் உள்ளங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இச்சிறுகதைகள் நேர்மை, உண்மை, நல்வழி, அன்பு, மதிப்பு, இரக்கம் முதலான நற்பண்புகளில் கட்டுண்டவை. வாழ்வில் ஈழத்தமிழர் கடந்து வந்த பாதையையும் அப்பாதையில் அரங்கேறிய அபத்த நாடகத்தையும் நமக்கு காட்டும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் சிறுகதைகள் என்றும் எம்மோடு கலந்து பயணிப்பவை.

உலோகாயத விடயங்களுக்கு அப்பாற் சென்று ஆத்மாவில் அதிக கரிசனை கொள்ளும் பண்பு ஆன்மிகம் என வரையறுக்கப்படும் அதேவேளை ஆன்மிக ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் “தம்மைவிட அதிக சக்தி வாய்ந்த விடயம்” ஒன்று இருப்பதை நம்புகிறார்கள். உணர்கிறார்கள். மனித வலுவுக்கு அப்பாற்பட்ட சம்பவங்களை அவர்களது புலன்கள் அவதானிக்கின்றன என்பதுடன் “நாங்கள் எந்த ஒரு முழுமையின் பகுதியாக இருக்கிறோமோ அந்த முழுமை இயல்பிலேயே தெய்வீகமானது, பிரபஞ்ச இயக்கம் தொடர்பானது” என்ற பிரக்ஞையுடன் வாழ்கிறார்கள். “தயாவான தத்துவன்” எங்களிலும் இருக்கிறான் என்ற வலிமையான எண்ண ஏனைய உயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் தாராளத்தன்மை அநுதாபம், ஒத்துணர்வு, அன்பு, கருணை, இரக்கம், தயை போன்ற பண்புகளை இலகுவில் ஓட்டிக் கொள்ள வைத்துவிடும். அந்த நபர் ஓர் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக அமைந்தால் அவரது படைப்புகளில் இவை தெறிக்காமல் இருக்காது. வாசகர்களிடம் தொற்றாமலும் இருக்காது.

Herman Melville இன் The Lightning Rod man என்ற சிறுகதை Nathaniel Hawthorne இன் Young good man Brown என்ற சிறுகதை போன்றவற்றை வாசிக்கும் போது, “நம்பிக்கை” என்ற விடயம் தரும் தாக்கம் புரியும் Fiona Mc Farlane என்ற அவுஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் தனது முதல் நாவலாகிய The night Guest இலேயே இந்த நம்பிக்கையை விதைத்திருப்பார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளரிடையே மாக்கியப் போக்கு அதிகம் அழுத்தப்பட்ட தாலோ என்னவோ அவர்களது எழுத்துக்களில் ஆன்மீக எண்ணங்கள் வலிமைபெறுவது பொதுவில் குறைவு.

யோகேஸ்வரி இதற்கு விதிவிலக்கானவராகக் காணப்படுகிறார். இவரது ஆரம்பகால எழுத்துகளிலேயே, “வாழ்க்கையின் சிறு பொறிகளைக் கூட நுட்பமாக நோக்குகிறார்” என்று வ.இராசையா அவர்

களால் அவதானிக்கப்பட்ட இவர் சார்க் மகளிர் அபிவிருத்தி அமைப்பின் சிறுகதைக்கான பரிசு போன்றவற்றைப் பெற்ற பின்னர், “மனிதாபிமானம், கருணை, அன்பு, சத்தியம் என்ற எமது பண்பாட்டு விழுமியங்கள் இன்னமும் முற்று முழுதாகச் செத்து விடவில்லை என்று இவரது கதைகள் பேசுகின்றன” என சரோஜா சிவச்சந்திரனால் நோக்கப்பட்டவர். அந்தப் பண்புகள் இவரிடம் இருக்கின்றன என்பதே அதற்கான காரணியாக இருக்கும். 2001 இல் இவரது தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியை மனோன்மணி சண்முகதாஸ், “அவருடைய எழுத்து ஒரு மௌனமான நெறிப்படுத்தலை எதிர்காலத்தவருக்கெனச் செய்ய விழைகிறது” என்கிறார். அந்த நெறிப்படுத்தலின் பின்னணியில் ஒரு ஆன்மிக ஆளுமை இருக்கிறது.

“அரை நிமிடநேரம்” போன்ற ஆன்மிகம் சார் நூல்களை எழுதிய இவர், வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான்மணிகளைத் தேடித் தொகுத்தும் பதிப்பாசிரியரானார். சமயம் சார் கட்டுரைகள் பலவுங்கூட எழுதியுள்ளார். அதே சமயம் அவருக்குள்ளே பீறிட்டெழும் ஆன்மிகம் சார் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் அவரது சிறுகதைகளில் எவ்வாறு பிரதிபலித்துச் சமூகத்தை நெறிப்படுத்துகின்றன என்று இச்சிறுகட்டுரை பார்க்க முனைகிறது.

“எழுந்திரு கண்ணா” என்ற சிறுகதை, போர் உக்கிரங்கள் இந்நாட்டு மக்களைத்துவம்சம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டது. (1997) இவரது கௌசலா என்ற பாத்திரம் காவலரணைக் கடந்ததும் நேரே இருக்கும் அரசடிப் பிள்ளையாரைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறாள். பிறகு பெருமாள் கோயிலை வணங்குகிறாள். கதையூடே தொண்டரடிப் பொடியாழ் வார் வருவார். கோபுர தரிசனம் வரும் ஸ்ரீதேவி, சந்தான லட்சுமி, சந்தான கோபாலர், கருடாழ்வார், ஆஞ்சநேயர், இராமர், ஆண்டாள் என்று பலரையும் மனமுருகித் தரிசிக்கும் பிரதான பாத்திரம் நிறைவாக

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் சிறுகதைகளில் ஆன்மிகமும் அதன் நீட்சியான ஒத்துணர்வும்

■ கோகிலா மகேந்திரன் ■

“எழுந்திரு எழுந்திரு கோவிந்தா” என்ற சுலோகத்தை உச்சரித்து வலம் வருவதாகக் கதை முடியும். உச்சாடனம், பதற்றத்தைப் போக்கும் சிறந்த வழி என்பது உளவியல் உண்மை. கதை நகர்ந்து அந்த உண்மையில் பூரணப்படும் முறையதார்த்தமான அழகு.

“யாரிடந்தான் சொல்லியழ?” கதை 2011 இல் எழுதப்பட்டது. அப்போது இந்நாட்டில் சமகால அனர்த்தம் பெரிதாக இல்லை. ஆயினும் கதையின் பிரதான பாத்திரத்தினால் உறங்க முடியவில்லை. “சிறிது நேரம் பிள்ளையாரை நினைத்துக் கும்பிடுவம். அப்ப நித்திரை வரும்” என்று எண்ணுகிறது. பிள்ளையாரிடம் சரணடையும் இப்பாத்திரமும் “கணேச சரணம், கணேச சரணம்” என்ற உச்சாடனத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒரு ஆலயத்துக்குச் சென்று குடும்பத்தார் எல்லோரது பெயர்களையும் கூறி அர்ச்சனை செய்தால் நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் வீரியத்தை “எண்ணம் ஈடேறப் போகிறது” (2008) கதை முன் வைக்கும். கதையின் பிரதான பாத்திரமான சிவகங்கா பற்றி “முருகனிடம் அவளுடைய வேதனையைக் கொட்டாவிட்டால் இதயம் நின்றாலும் நின்றுவிடும் போலிருந்தது” என்று யோகேஸ்வரி விபரிக்கிறார். எந்த விதான விளக்கமோ, காரணமோ, நியாயமோ கோரால், புண்படுத்தாமல், மறுதலிக்காமல் சொல்வதை முழுமையாக உற்றுக் கேட்கும் ஒரே சீர்மியர் இறைவன்! அதன் பயனை உணர்த்தும் சிவகங்கா முத்துக்குமாரசாமி, ஆறுமுகன், பழனியாண்டான், விநாயகர், வள்ளி தெய்வானை, சந்தான கோபாலர், கஜவல்லி, மஹாவல்லி, வைரவர், சூரியன் என்று ஏகப்பட்ட கடவுளரை வணங்குவார். யாராவது ஒருவர் அருள் செய்வார் என்பது முழு நம்பிக்கை. குறிப்பிட்ட கோயிலின் அர்ச்சனைச் சீட்டின் பெறுமதி ஒரு ரூபாவாக மட்டும் இருத்தலையும் (ஏழையாலும் முடியும்) கதை முன் தள்ளுகிறது.

“பார்க்காத பக்கங்கள்” கதையின் பாத்திரம் பற்றி எடுத்தியல்பும் ஆசிரியர் “இஷ்ட தெய்வங்களையே மனமும் வாயும் பிராத்திக்கின்றன” என்பார். இஷ்ட தெய்வம் என்பது மனதுக்குப் பிடித்த தெய்வம் பழக்கமான தெய்வம். அருள் தந்து நம்பிக்கையூட்டும் தெய்வம். இந்தப் பழக்கமென்பது மனதுக்கு மிக முக்கியமான தென்பதை உளவியல் வல்லுநர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள்.

1987 இல் எழுதப்பட்ட கதை “யார் செய்த பாவம்?” மனவடுவுக்குரிய நெருக்கீட்டுச் சம்பவங்களினால் துயர் தோய்ந்த இரவுகள் தொடங்கிய காலம் கதையில் வரும் மகள் பாத்திரம் புத்தர் படத்தை உடைத்துவிடும். தாய் பாத்திரமூடாக வரும் ஒரு வசனம் எம்மை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வைக்கும். “புத்தபக வானையும் பௌத்த மதத்தையும் நானும் என் மகனும் வெவ்வேறு வகையில் அறிமுகம் செய்து கொண்டது தான். எங்கள் மனநிலைகளுக்குக் காரணமோ? ஆம்! முதல் கோணல் முற்றும் கோணல் என்பார்கள் ஒரு விடயமோ, ஓர் உறவோ வாழ்விலே முதற்றடவையாக எவ்வாறு அறிமுகமாகிறது என்பது மிக மிக முக்கியந்தான். அதனாற்றான் “பாடசாலையில் முதல் நாள்” பற்றிக் கல்வி உலகிலே நிறையச் சிந்திக்கப் படுகிறது. “ஒரு சிலையின் முகமென்றால் கூட முதலில்

மனதில் பதிந்ததுதான் நிற்கும்” என்பதை “தலை” என்ற கதையிலும் (2010) அழுத்துவார் ஆசிரியர்.

“யார் செய்த பாவம்?” கதையின் கதாபாத்திரம் புத்த பகவானிடம் கேட்கும் வரம் சுவாரஸ்யமானது “அசோகனின் மனதை மாற்றிய உன் அடியார் போன்ற ஒரு துறவியைக் கூட எம் நாட்டிற்குத் தர மாட்டாயா?” எமது நாட்டின் ஆன்மிக வறுமையைக் கோடிட்டு காட்ட முன் வைக்கப்பட்ட வசனமா /வரமா இது?

ஆன்மிக உன்னதத்திற்கும் தனித்தனிச் சமயங் களுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பை நன்கு புரிந்து கொண்ட யோகேஸ்வரி சைவம், வைஷ்ணவம், பௌத்தம் ஆகியவற்றை மட்டும் தொட்டுக் கொள்ளவில்லை “கிடைக்க வேண்டும்” என்ற கதையில் “ஆமினா” என்ற கதையில் “ஆமினா” என்ற பாத்திரமூடு “அல்லா கிடைக்கச் செய்வார்” என்ற விசுவாசத்தை (பால் மா பக்கற் தான்) முன் மொழிக்கிறார். மனிதர்களால் முடியாமல் போகும் போது வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? “ஆணையிட்ட ஆறொன்று! கதையில் சகீலா பாத்திரம் கடவுளை நோக்கிக் கதறும் “ஏகப் பரம் பொருளே! இந்தப்போரை நிறுத்து!” அந்தக் கால கட்டத்தில் வேறு பல எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்களிடமும் இத்தகைய வேண்டுகலைப் பார்க்கலாம். எனது தந்தையார் விழிச்சச் சிவம் தனது கவிதைகள் யாவற்றிலும் பலவேறு கடவுளரையும் இதேபோல இறைஞ்சுவார். உதாரணமாகத் தெல்லிப்பழை துர்க்கையம்மன் மீது பாடிய நான்மணி மாலையில் “அன்பர் படுத்தியரை ஆற்று! தொடர் மரணத் துன்பம் தடை செய்” என்று வேண்டுவார். இப்போது கூட உக்ரேனிய மக்களுக்காக நாம் செய்யக் கூடியது அதுதானே! வேறு எந்த அதிகார வெறி பிடித்த மனிதர்கள் எழுத்தாளர்கள் சொல்வதைக் கேட்கப்போகிறார்கள்?

“சொந்த பந்தமில்லாமல்” கதைப் பாத்திரம் தனது மெய்ப்பாட்டு முறைப்பாட்டினை இவ்வாறு குறிப்பிடும். “என்னாலை வாய்விட்டு அழ முடியேல்லை. ஆனா நெஞ்சுக்குள்ளை அழுகையோ கவலையோ வெளிக் கிடாமல் மூச்சு முட்டின மாதிரி... ஐயோ என்னவோ செய்யுது!” இவ்வாறு குமுறும் பாத்திரமும் இறுதியில் கடவுளிடம் தஞ்சமடைகிறது. “கடவுளே! என்றை பிள்ளையை ஒருக்காப் பாக்க அருள் செய் அப்பனே”

ஆன்மிகத்தின் சில கூறுகளைக் கிரியைகளினூடு இலகுவில் கொண்டு செல்ல முடியும் என்பதைப் பல வேறு சமயங்களும் பிரஸ்தாபிக்கும். கிரியை மனதுக்கு வாலாயமாகிச் சுகந் தரும் என்பதோடு இறைவனோடு நல்லுறவைக் கொண்டுவர உதவும். தந்தையாகவோ, பிள்ளையாகவோ, நண்பராகவோ, கணவராகவோ பாவனையாகும் அந்த உறவு மூலம் மீண்டும் எமது மனமே சாந்தி பெறும். திவசம் கொடுப்பதால் உடலைப் பிரிந்த ஆத்மா உய்வடையும் என்ற நம்பிக்கை தொடர்பான பல தகவல்களை “நம்புவதால்” கதை தரும் ஆத்மா நீராட வைக்கப் படுவதான அகக்காட்சி முதல் உணவுட்டப்படுவதான காட்சி வரை நிகழ்த்தப்படும் போது, உயிருடன் இருப்பவர்களின் “இழப்புத்தயர்” மெல்ல மெல்ல வடிந்து போதலை உளவியலாளர்கள் தெளிவாகவே எடுத்துக் கூறுவார். வருடந்தோறும் திவசத்திலன்று இறந்து போனவளின் நல்லியல்புகளை உறவினர் கூடிக் கலந்துரையாட

இன்னும் பேச வேண்டிய கதைகள்

■ த. அஜந்தகுமார்

1965 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலக்கியத்துறையில் பயணித்து வருபவர் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள். 13.11.1948 ஆம் ஆண்டு மலேசியாவில் பிறந்த இவர், இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டதாரியாவார். வங்கி முகாமையாளராகப் பணியாற்றியவர். இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “உணர்வின் நிழல்கள்”(1997) மல்லிகை வெளியீடாக வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து “சுன்ற பொழுதில்”(1999) “கணநேர நினைவலைகள்”(2001), “மனம் விந்தையானது தான்”(2006). இன்னும் பேச வேண்டும்(2012) முதலிய சிறுகதைத்தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

“நான் மனதில் எழுதிக்கவித்தவற்றையெல்லாம் எழுத்தில் எழுதியதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள். அதுபோன்றே இதுவும். காரைக்காலம்மையார் இறைவனைக்கண்டது போல் நானும் காண நேர்ந்தால் நான் எழுதக்கூடிய வற்றை எல்லாம் எழுதக்கூடிய காலமும் சக்தியும் எனக்கு வேண்டும் என்று கேட்பேன்.”

என்று தனது முதலாவது தொகுதியில் குறிப்பிடுகின்றார்.

உணர்வின் நிழல்கள் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் இவர் வேலை செய்த வங்கியுடனும், மக்களுடனும் தொடர்புடையவையாகவும், பெண்களின் அந்தரங்கமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவனவாகவும், குடும்ப வாழ்க்கையில் வேலைச்சுமையுடன் போராடும் பெண்களின் அவலங்களையும், பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வதால் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படும் உளத்தாக்கங்களையும், இனக்கலவரங்கள் ஏற்படுத்திய அழிவுகளையும் தமிழர் - சிங்களவர் வாழ்க்கையின் தொடர்புகளையும், மனிதர்களின் சந்தர்ப்பவாதங்களையும் கூலிக்கு வேலை செய்கின்ற பெண்களின் அவலத்தையும் சின்னப்பிள்ளைகள் மத்தியிலும் போராட்ட உணர்வு கிளர்வதையும், இராணுவ அடக்குமுறைகள் ஏற்படுத்திய கடும் பாதிப்புக்களையும் கணவன் காணாமல் போய்விட செல்லடி நடுவேயும், விமானக் குண்டு வீச்சுக்கள் நடுவேயும் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற முயலும் ஒரு பெண்ணின் உணர்வையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக “சுன்றபொழுதில்” (1999) விளங்குகின்றது. இத்தொகுதி வெவ்வேறு வகையான தாய்மார்கள் போராட்ட காலத்தில் அனுபவித்த துன்பங்களைக் கூறுகின்றன. ஒருவகையான பொதுத்தன்மையும் பன்முகத்தன்மையும் இக்கதைகளில் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

வண்ணிப் போருக்குள் தனது இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் அகப் பட்டுவிட எல்லாக் கடவுளர்களையும் பிரார்த்திக்கின்ற தாயையும், வேலைத் தளத்திலும், வீட்டிலும் குற்றவாளியாய் ஆணின் முன்னால் நிற்கும் அவலத்தையும், புத்த மதத்தின் உண்மை, அன்புநிலை, உணர்ந்த ஒரு தாய்க்கும் அதனை வன்முறையோடு அறிந்த மகளுக்குமான இடைவெளியுணர்வை, ஷெல்லடியில் தன் மகளைப் பறிகொடுத்த தாயின் உளச்சிக்கலையும், இராணுவச் சோதனைக் காலத்துப் பயம் கலந்த வாழ்வையும்,

காணாமல் போனவனை எண்ணி தாயும் மனைவியும் அடையும் வேதனையையும் வெளிநாட்டைப் பச்சை என்று கருதி ஏமாற விரும்பாத உறுதியான ஒரு முதிர்கன்னியின் கதையையும், வெளிநாட்டிலிருந்து மகன் அனுப்பும் பணத்தை தவறான வழியில் இன்னொரு மகன் அனுபவிக்க அதை எண்ணி துன்பப்படும் தாயின் கதையையும், வெளிநாட்டிலிருந்து கொழும்பு வந்த மகன் யாழ்ப்பாணம் வரமுடியாத கெடுபிடிக்காலத்தில் தாய் அடையும் வேதனையையும், போருக்குச் சென்று விட்டான் என்று வெளியே கூற முடியாமல் உள்ளே துடிக்கும் தாயின் நிலையையும் இக்கதைகள் கூறுகின்றன. இவை வெவ்வேறு பெண்களின் வெவ்வேறு அவலங்களாய் ஒரு நாவல் போல் எம்மை ஆக்கிரமிக்கும் தொகுதி எனலாம்.

இவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக “கணநேர நினைவலைகள்” என்ற தொகுதி விளங்குகின்றது. இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் உறவுகளின் முரண்பாட்டையும் மனிதர்களின் போலித்தன்மையையும், கணவனின் தாழ்வுச்சிக்கலால் பெண்ணொருத்திடும் துன்பங்களையும், நாட்டுப் பிரச்சினைக் காலத்தில் நகையை அடகுவைத்தவர்களின் துன்பத்தையும் மனிதர்களின் ஏமாற்றுக்களையும் போர்ச்சூழலில் வேலை செய்பவர்களின் மனநிலையையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இவரது நான்காவது தொகுதியாக “மனம் விந்தையானது தான்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி விளங்குகின்றது. வேலை, இட

மாற்றத்தினால் வரும் தாக்கங்களையும், இராணுவத்தினரின் பாலியல் வன்முறைக் கொடுமைகளையும், கால மாற்றங்களையும், இடம்பெயர்ந்தவர்களின் மன வேட்டங்களையும், தாழ்ந்த வர்க்கத்தினரின் பிரச்சினைகளையும், அரசியல்வாதிகளின் போலிகளையும், மேலோகத்தில் இங்குள்ளவர்கள் சந்தித்தால் நடக்கின்ற கற்பனைச் சம்பவங்களையும் இத்தொகுதியில் காணலாம்.

இன்னும் பேசவேண்டும் என்ற தொகுதியானது கொடகே பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக பன்னிரண்டு சிறுகதைகளுடன் வெளிவந்தது. போர்க்காலம், புலப் பெயர்வு, பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள், அரசியல் விமர்சனம், பெண்களின் வாழ்வியல் எனப் பல மையங்களில் இருந்து இவரது சிறுகதைகள் கிளைத்துள்ளன.

அரசியல், சமூகம், பண்பாடு, நாடு எனப் பல தளங்களிலும் உள்ள பிரச்சினைகளை பாத்திரங்களின் உரையாடல்வழி நமக்குள் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் இவரது சிறுகதைகள் அந்த உணர்வுகளுடன் வாசகனைப் பிணைப்பதில் வெற்றிகாண்கின்றன.

உள்மறைந்த உணர்வொன்று. இடைவெளி. கிடைக்கவேண்டும், யாரிடந்தான் சொல்லியழி? ஆகிய கதைகள் போர்க்காலம் பற்றியும் இனங்களுக்கு இடையிலான உறவுகள் பற்றியும் பேசியிருக்கின்றன. தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையில் ஓர் இடைவெளி இருக்கும் என்பதை கமகே என்ற இராணுவ வீரனை வைத்தும் கதைசொல்லியான இளைஞனை வைத்தும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஆனால் தமிழர் முஸ்லிம் உறவின் வலுவினை “கிடைக்கவேண்டும்” சிறுகதையில் பேசுகின்றார்.

உள்மறைந்த உணர்வொன்று சிறுகதையில் போராளியான மகன் இளஞ்சேயின் தாய் லியனகே என்ற இராணுவ வீரனில் தனது மகனைக் காண்பதாய் உணர்கிறான். அந்த உணர்வை அவன் சிங்களவன் என்ற உணர்வு தடுத்தாலும் அந்த இராணுவ வீரனின் மரணம் அவனின் உள்மறைந்த உணர்வைக் கண்ணீராய் வெளிப்படுத்துவதை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இடைவெளிகளை தாய்மையினால் நிரப்பமுடியும் என்பதனை இச்சிறுகதையில் உணர்த்தியுள்ளார். மருமகனை இராணுவத்திடம் பறிகொடுத்த ஒரு தாயின் உலகமே அச்சங்களால் தூழப்படும் மன நிலைப்பாதிப்பை “யாரிடந்தான் சொல்லியழி” சிறுகதை பேசுகின்றது.

அரசியல், நிர்வாகம் ஆகியவற்றின் மீதான இவரின் விமர்சனப் பார்வையை தலை, நம்புவதால், அத்திவாரக்கல் முதலிய சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது. முன்பிருந்த சங்கிலியன் சிலைக்கு பதிலீடாக வைக்கப்பட்ட புதிய சங்கிலியன் சிலை பற்றிய விமர்சனம் “தலை” என்ற சிறுகதையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுத்திவசத்தையும் தேர்தலையும் வைத்து மிக இலாவகமாகப் பின்னப்பட்ட சிறுகதையாக “நம்புவதால்” அமைகின்றது. ஆசிரியரின் சிறுகதை எடுத்துரைப்பிற்கு சான்றாக இதனைக் கூறலாம். வாசகர்களின் சிந்தனைத்தூண்டலை இச்சிறுகதை அதிகரிக்கின்றது எனலாம். இரண்டாம் தடவையும்

புதிதுபோல் அத்திவாரக்கல் நாட்டப்படும் அரசியல் நாடகத்தையும் நிர்வாகசேவையில் உள்ளவர்கள் பயன்படுத்தப்படுவதை பற்றிய விமர்சனத்தையம் “அத்திவாரக்கல்” பேசுகின்றது

பெண்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள், விடுதலைக் கருத்துகளை சீதனம் கொடுத்தால், இன்னும் பேசவேண்டும் ஆகிய சிறுகதைகள் உரைக்கின்றன. சீதனம் கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கியிருத்தல் பற்றிய சித்திரத்தை மகனின் பார்வையில் உணர்வுபூர்வமாகக் கொண்டு வந்துள்ளார். பெண்களைப் புரிந்துகொள்வதில் இந்தச் சமூகத்திடம் உள்ள குறைபாடுகளை “இன்னும் பேசவேண்டும்” சிறுகதையில் கொண்டு வருகிறார்.

புலம்பெயர்ந்த முதியவர் ஒருவரின் மனக்கிடக்கைகளை “காத்திருப்பு”ம் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பண்பாட்டு மாற்றங்களை “ஏனிந்தப் பெயர்?” உம் பேசுகின்றன.

இந்தத்தொகுதியில் உள்ள எண்ணம் ஈடேறப் போகிறது, அத்திவாரக்கல், ஏனிந்தப் பெயர்? ஆகிய வற்றின் உள்ளடக்கப் பழமை, தேய்ந்த கருத்துகள், தலைப்புகள் கதைகளோடு ஒட்டமறுத்துவிடுவதையும் குறிப்பிடவேண்டும். சில கதைகள் செய்தல்களாகி விடுவதையும் சில கதைகளின் உணர்வுபூர்வம் ஆசிரியரின் ஆளுமையைப் பளிச்சிடவைப்பதையும் குறிப்பிடவேண்டும்.

தொகுத்துப் பார்க்கின்ற போது இனப்பிரச்சினைக் காலத்திலிருந்து இன்றைய காலம் வரை தொடர்ந்து எழுதிவரும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஒவ்வொரு காலத்திலும் மனிதர்களின் அவலங்களை அதில் குறிப்பாகப் பெண்களின் உணர்வுகளை பதிவு செய்து வந்திருக்கிறார். வங்கி முகாமையாளராகக் கடமையாற்றிய இவர் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களின் பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். எளிமையான மொழிநடையில் வாசகருக்கு எந்தத் தடையுமில்லாத வகையில் இவரது கதைகள் அமைகின்றன.

நீண்டகாலமாகத் தொடர்ச்சியாக எழுதுகின்றவர் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு காலத்து வாழ்வையும் பதிவாக்கி வருகின்றவர் என்ற வகையில் இவருக்கு உள்ள முக்கியத்துவத்தை மறுக்க முடியாது.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் முன்னோர் சொன்ன கதைகள் வழி ஒரு பயணம்

■ புலோலியூர் வேல் நந்தன்

ஈழத்தின் மூத்த பெண் படைப்பாளிகளில் ஒருவராக தலை முறைகள் கடந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற இப்பிரதி குறித்து ஜீவந்தியின் அவருக்கான சிறப்பிதழில் எழுதக் கிடைத்தமையை இட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். தற்போது லண்டனில் வசித்தாலும், ஆம் செயலி வழியான இலக்கியக் கூட்டங்கள் பலவற்றில் பங்கெடுக்கும் ஒருவராக கண்டு மகிழ்கின்றோம். இளையோரை வாழ்த்துவதில் முன்நிற்கும் மனம் அவருடையது. அவரது படைப்பு வெளி சார்ந்து அதிக நூல்களை வெளியிட்ட பெருமை ஜீவந்தி பதிப்பகத்திற்கே உரியது. அந்த வகையில் 2011 ஆம் ஆண்டு ஜீவந்தியின் ஒன்பதாவது வெளியீடாக வெளிவந்த “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற பிரதி வழி பயணித்து அது தரும் அனுபவங்களை நோக்குவோம்.

இந்நூலுக்கான பதிப்புரையை யோகேஸ்வரி அம்மா மகன் முறை கொண்டாடி நேசிக்கும் ஜீவந்தியின் பிரதம ஆசிரியர் க. பரணீதரன் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். அவர் தம் உரையில் “வங்கி முகாமையாளராகக் கடமையாற்றி அப்பதவி நிலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கும் இந்நூலாசிரியர் இன்று சமூகத்துக்காக தன் படைப்புக்களைத் தர வேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடன் செயற்பட்டு வருகிறார். இளைய சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவரின் முயற்சியே “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற நூலாக மலர்ந்துள்ளது. முன்னோர் சொன்ன கதைகளே எனினும் அவற்றை இந்நூலாசிரியர் சொல்லும் முறையில் அவரின் படைப்பாக்க ஆளுமையும் அனுபவ அறிகைத் திறமையும் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றன” என்கிறார். இந்நூலுக்கு அணிந்துரையை மறைந்த ஈழத்தின் மூத்த புனைகதையாளர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். அவர் தம் உரையில், “இத்தொகுதியைப் படிக்கும் போது திருப்தியும் சந்தோசமும் ஏற்படுகின்றன. தமது இலக்கியங்களிலும் வாய்மொழி மூலமும் வழங்கி வருகின்ற முன்னோர் சொன்ன கதைகளை இக்கால சம்பவங்களோடு இணைத்து நம்மை சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வைக்கின்ற இத்தொகுதி நமக்கொரு அற்புத வரவாகும்” என்கிறார். என்னுரையில் நூலாசிரியர் அவர்கள், “இந்நூலானது எழுதத் தூண்டிய வரலாற்றைப் பேசுகிறார். அவ்வகையில் சமய விடயங்களை தொடராக எழுதும் எண்ணத்தின் விளைவாய் ஞானச்சுடரில் “ஒரு கணம் உன்னோடு”, “அரை நிமிட நேரம்” ஆகிய கட்டுரைத் தொடர்களை எழுதிய பின் அவற்றை “அரைநிமிட நேரம்” என்ற தொகுப்பாக வெளியிட்டதன் பின்னர் தினகரனில் தன் நூல் குறித்து வந்த விமர்சனத்தில் புராணக்கதைகள் வெறும் கற்பனைகளே அவை இன்றைய அறிவியல் யுகத்துக்கு பொருந்தாது என்ற கருத்தே.” இந்நூலை எழுதத் தூண்டியதாகக் கூறுகிறார். இதுவும் ஞானச்சுடரில் தொடராக வெளிவந்த படைப்பின் நூல் வடிவமாக அமைகிறது.

“முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற இந்நூற் தலைப்புகள் பொதுக் கட்டுரையுடனேயே தொடங்குகின்றது. எமது சமயப் புராணக் கதைகள் உண்மை யானவையா கற்பனையா என்ற கேள்வியோடு

தொடங்கும் இக் கட்டுரை மத, மனித வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி புலப்பக விமானம், அம்பு போன்ற புராதன கற்பனை களை இன்றைய அறிவியலோடு இணைத்துப் பேசி, பாற்கடல் கடைந்த கதை தரும் அறிவியற் செய்திகளையும் கூறி இன்றைய சிறுவர்களுக்கு முன்னோர் சொன்ன கதைகள் தெரிய வில்லை என்ற ஆதங்கத்தோடும் சிந்திக்கத் தூண்டும் ஒரு முயற்சியாகவும் இம் முன்னோர் சொன்ன கதைகள் சிலவற்றை தொகுத்துத் தருவதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

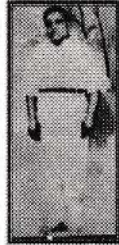
இதனைத் தொடர்ந்து திருமகள் தேடுமிடம், பழுவாய்ப் பிறந்தும், பகைவனிடத்தும் நல்லது காண, உன்னைவிட உயர்ந்தவன், கற்றது கைம்மண்ணளவு, தெய்வம் ஒன்றென்றிரு, கும்பிடும் நோக்குடன் கோயிலுக்குச் செல், ஏழையும் இறை வனும், விக்கினன், பார்வைகள் வேறு, சித்திரகுப்தன் சிவராத்திரி தரிசனம், சிறந்த பக்தன், தானம் செய்யும் போது பாவமும் சாயமும், காற்றுள்ள போதே, முற்பகல் செய்யின், நன்றும் தீதும்... எனப்பல தலைப்புக்களில் அமைந்த கருத்துக்கள் கலந்த கதைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இனி இக்கதைகளில் சிலவற்றை அவற்றை சொன்ன முறையின் சிறப்புகளோடு எடுத்துக் காட்டி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

திருமகள் தேடுமிடம் என்ற தலைப்பில் அமையும் கதை மகா பலிச்சக்கரவர்த்தி இந்திரன் திருமகள் நாரதர் நல்வினை அதிகம் புரிவோரிடமே உறைவான் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைகிறது. ஆரம்பத்தில் திருமகள் பற்றிய ஒரு கருத்தோடு தொடங்கும் கதை முடியும் போது திருமகள் ஏன்

மகாபலியை விட்டு இந்திரனிடம் வந்தாள் என்ற நாரத முனிவரின் விளக்கம் வழி ஒரு கருத்தோடு முடிகிறது. புழுவாய்ப் பிறந்தும் என்ற கதை வியாசபக வானுக்கும் தவம் செய்த அவரை தேடி வந்த ஒரு புழுவுக்குமான கதையாக அமைந்து புழுவின் முற்பிறப்பு பற்றிய கதையுடன், தாயை மதித்தல், பெரியோரின் வழிகாட்டல்படி வாழ்தல் ஆகிய கருத்துக்களையும் வலியுறுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது. பகைவனிடத்தும் நல்லது காண்பது கிருத வீரியன் என்ற மன்னனது கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகன் என்பவனின் கதை மூலம் பகைவரை மன்னிப்பதை விட அவர்கள் செய்த தீமையையும் நல்லதாகக் காண மிக உயர்ந்த மனப் பக்குவம் தெவை என்பதை வலியுறுத்து கிறது. இன்றைய ரஷ்ய உக்ரேனிய யுத்தப் பின்னணியில் கூட இக்கதை பொருத்தமுடையதாக அமைகிறது. உன்னை விட உயர்ந்தவன் என்ற படைப்பு, விருந்தினரை உபசரித்தல் என்ற விருந்தோம்பற் பண்பை பாண்டவர் செய்த அகவமேத யாகப் பின்னணியில் வைத்து ஒரு கதை மூலம் விளக்கி கருத்தை மனதில் பதிய வைக்கிறது. வேதக்கல்வியை கற்ற பரத்துவாச முனிவருக்கு இத்திரனுக்குமான உரையாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்றது கைமண் அளவு என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. தெய்வம் ஒன்றென்றிரு என்ற கட்டுரை சமயப்பற்று மதவெறிபாகக் கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. அன்பு நெறிதான் உலக சமயங்கள் அனைத்தும் நெறி என்று கூறி, அகத்தியர் வரலாற்று வழி எம்மமும் சம்மதம் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. சும்பிடும் நோக்குடன் கோவிலுக்குச் செல் என்ற கதை இன்றைய ஆடம்பரமாகிவிட்ட கோயில் திருவிழாக்கள் மீதான விமர்சனமாகவும் வியாசர் அவரது சீடர்கள் என்ற கதை வழியாகவும் சொல்லப்படும் விடயமாகவும் அமைந்து சிறப்பும் பெறுகிறது. ஏழையும் இறைவனும் என்ற கதை மூலம் ஏழையின் சிரிப்பில், ஏழை உருவத்தில் இறைவனைக் காணலாம், ஏழைக்கு உதவுவது இறைவனுக்கு உதவுவதற்கு சமன் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

விக்கினன் என்ற அகரணை கொண்டு எப்படி விநாயகர் விக்கின விநாயகர் ஆனார் என்பதை விக்கினன் என்ற கதை உணர்த்துகிறது. பார்வைகள் வேறு என்ற படைப்பு, மாகாள் முனிவர் கழுவெளியின் கதையாக அமைந்து எமக்கும் பாடம் புகட்டுகிறது. இதேபோல சித்திரகுப்பதன் கதை, சிவராத்திரி தரிசனம், பாவமும் சாபமும், மனப்பக்குவம் என தொடர்ச்சியாக அமையும் ஆக்கங்கள் வழி கதைவழி முன்னோர் வாழ்வியலும் எமக்கான சீர்மியமும் நூலாசிரியரின் கருத்துக்களோடு இணைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. முற்பகல் செய்யின் என்பதோடு நிறைவடையும் இந்நூலை படித்து முடிக்கும் போது பல கதைகளையும் அதன் வழியான படிப்பினைகளையும் பக்திப் பின்புலத்தில் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. பின் அட்டையில் இந்நூலாசிரியர் பற்றி புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், திருமதி அஜந்தினி ஸ்ரீமுரளிதரன், இ.சங்கர் ஆகியோர் கூறிய கருத்துக்களும் முக்கியமானவை. இவர் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பல படைப்புக்களை தர வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றோம்.

எனது தந்தை

எனது பெற்றோரைப் பற்றி எங்காவது பதிவு செய்து வைக்க வேண்டும் என்றார் என்னை சில நாட்களுக்கு முன் என் மனதில் தோன்றியது என்கு என்று தீர்மானிக்காது நாட்கள் நகர்ந்தன. அதை முகநூலில் பதிவு செய்யலாம் என இன்று நினைத்தேன். முதலில் என் தந்தையார் குறித்த சில விவரங்கள்.

அவரது பெயர் சின்னத்துரை. ஊர் மூளையி. தாமோதரம்பிள்ளை சின்னத்தங்கம் தம்பதிகளின் முதல்வன் பிறந்த திகதி 06-01-1904. என் பேரனாது தந்தை ஊர்த்திகேசர். என் தந்தை ஊதா. சின்னத்துரை என்றே தன் பெயரை எழுதுவது வழக்கம். என் பேரனார் தாமோதரம்பிள்ளை முதல் முறை விவாகம் செய்து ஒரு மகன் பிறந்த பின்னர் மனைவி காலமாகிவிட்டார். மகளின் பெயர் நினைவில் தூலை. நளாலையில் மணம் செய்து கணவன் காலமாகிவிட்ட அங்கேயே பிறந்தார். பிள்ளைகளும் தூலை. நான் அவரைச் சந்தித்து தனிபாகவே 'பெரிய மாமி' என அழைப்பேன். தாமோதரம்பிள்ளை ஊரட்டாம் தடவை திருமணம் செய்து கிருஷ்ணர், அன்னைத்து ஆகிய இரு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அதன் பின் மனைவி மறைந்துவிட்ட பின்னும் சின்னத்தங்கம் என்பவரை விவாகம் செய்து பிறந்த பூல்வனே சின்னத்துரை. அவருக்கு தெய்வேந்திரம் ஈசா ஆகிய இரு சகோதரர்களும் இருந்தனர். இவர்களே எனது தந்தையின் சகோதரர்கள்.

எனது தந்தை மலேபாளில் நிலகளைவை திணைக்களத்தில் பணியாற்றினார். அவர் ஒப்ப பெற்றம்போது தொழில்நுட்பவியலாளராக உடையாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அங்கு பணியாற்றுகையில் பகுதிநேரமாக தொழில்நுட்பக் கல்வியைக் கற்றுத்தந்தார். ஆர்சில்லம் கணிதம் என்பவற்றில் தேர்ந்திருந்தபோதிலும் தமிழ் சமயம் இலக்கியம் ஆகியவற்றில் அவருக்கு நாட்டம் இருக்கவில்லை. எனது தாயாரின் தந்தையுடன் அதாவது என் பேரனாருடன் இருந்த நாட்களில் கதைகள் கேட்டுப் பழகிப்பதனால் மீண்டும் மலேபாளிற்குச் சென்றதும் கதைகள் கூறாமாறு என் தந்தையிடம் கேட்டுவைகளில் உலக யுத்த காலத்தில் தனக்கு மலேபாளில் கிடைத்த அநுபவங்களையே கதைகளாகக் கூறுவார். அவையும் திகிலூட்டும் கவையான கதைகளே.

அவர் எனது தாயார் கமலாம்பிகையை 1947ஆம் ஆண்டு திருமணம் செய்து இலக்கையிலிருந்து அழைத்துச் சென்று மலேபாளில் வாழ்ந்து வருகையில் நான் அங்கு பிறந்தேன். எனக்கு சகோதரர்கள் தூலை ஒரு பிள்ளை என்பதால் பெற்றோர் என் மேல் அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தனர். அதிலும் என் தந்தை அதிக செல்வம் கொடுப்பதாக தாயார் குறை கூறுவார்.

தந்தையார் ஒப்ப பெற்றபின் 1957இல் மீண்டும் இலக்கைக்கு வந்து விட்டோம். இலக்கையில் அவரது வாழ்வு நோயுடன் கழிந்தது 12-02-1964 இல் அவர் இறந்தவழி சேர்ந்தார்.

எனது தாய்

எனது தாயாரின் பெயர் கமலாம்பிகை. அவரது ஊர் இளவாலை. கப்பிரமணிபம்-வள்ளிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் மூத்த பூல்வியாக 21-11-1917 இல் தீவர பிறந்தார். இவருக்கு கந்தையாபிள்ளை எனும் தம்பியும் தைபல்நாயகி என்ற பெயர் கொண்ட தங்கையும் இருந்தனர். கந்தையாபிள்ளை மலேபாளிலும் தைபல்நாயகி இளவாலைலிலும் வாழ்ந்தனர்.

எனது தாயார் என் தந்தை சின்னத்துரையை 1947ஆம் ஆண்டு திருமணம் செய்து அவருடன் மலேபாளிற்குச் சென்று வாழ்ந்தார். அப்போது அந்த நாடு மலேபா என்ற பெயருடன் பிரித்தானியாவின் ஆட்சியின் கீழிருந்தது. அங்குதான் நான் பிறந்தேன்.

எனது அம்மா ஐந்தாம் வகுப்பு வரையுமே படித்திருந்தாரெனிலும் புராணங்கள் இ்திகாசங்கள் முதலிய பலவற்றையும் கற்றிருந்தார். தெடர் வாசிப்பினால் விநோதராமசுந்தரி விக்கிரமாதித்தன் கதை போன்ற பல நூல்களைக் கற்றிருந்தார். சஞ்சிகைகள் நாவல்கள் என நிறைய வாசிப்பார். அதனால் நானும் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

நான் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று விரும்பி அதற்காக அவர் எடுத்த முயற்சிகள் பற்றிய ஆயிரம் ஆயிரம் நினைவுகள் என் மனம் நிறைந்து கிடக்கின்றன. என் பிள்ளைகளுக்கு அவர் தாயாக இருந்து அவர்களை வளர்த்தார்.

என் தந்தையார் ஒப்ப பெற்றதும் நாங்கள் மலேபாளிலிருந்து வந்து மூளையில் வாழ்ந்தோம். எனது திருமணத்தின் பின் எங்களுடன் அம்மாவும் கோப்பாளில் வாழ்ந்துவந்தார். இந்திய இராணுவம் தாக்க ஆரம்பித்தபோது எம்முடன் வராமலுத்து விட்டமேயே இருந்தார். சுமார் ஒரு மாதத்தின் பின்னரே விட்டுப் பக்கம் வரமுடிந்தது அங்கிருந்த சில எலும்புகளைக் கண்டு அவர் இறந்துவிட்டார் என்று முடிவு செய்தோம். அவர் கொல்லப்பட்ட தினம் 19-11-1965 ஆக இருக்கலாம் என்பது எமது ஊகம். இது தொடர்பான பதிவு ஒன்றை 19-11-2020 இல் முகநூலில் இட்டுள்ளேன்.

திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் பற்றிய சிறுகுறிய்ப்பு

தந்தையார் - தா. சின்னத்துரை

தாயார் - சி. கமலாம்பிகை

பிறந்த நாடு - மலேயா

ஆரம்பக் கல்வி - இளவாலை மெய்கண்டான் வித்தியாலயம்

இம்பிரோட் தமிழ் வித்தியாலயம் மலேயா

5ஆந் தரம் - க.பொ.த.(உ.த.) - பண்டத்தரிப்பு மகளிர் உயர் நிலைப் பாடசாலை

உயர் கல்வி - பேராசன பல்கலைக் கழகம்

தொழில் - உதவி முகாமையாளர், பிரதி முகாமையாளர்

, முகாமையாளர் மக்கள் வங்கி (1972 - 2003)

புனை பெயர்கள் - ஈஸ்வரி, துளசிராணி, வாடாமலர், ஈஸ்வரி

மூளாய், யோசி

நூல்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள் -

1. உணர்வின் நிழல்கள்
2. ஈன்ற பொழுதில்
3. கண நேர நினைவலைகள்
4. மனம் விந்தையானதுதான்
5. இன்னும் பேசவேண்டும்
6. தாலி

சமயம் சார்ந்தவை

7. அரை நிமிட நேரம்
8. முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

நடைச்சித்திரம்

9. எண்ணிலா குணமுடையோர்

கடித இலக்கியம் (மகளிருக்கு)

10. உனக்கொன்றுரைப்பேன்

கட்டுரைகள்

11. ஒளி வளர் தீபங்கள்

தொகுப்புகள்

12. இருபாலை சேனாதிராய முதலியார் ஆக்கிய ஆக்கங்கள் சிலவற்றின் தொகுப்பு

13. வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான்மணிகள் தொலைந்தோ அழிந்தோபோகாது என்னிடம் உள்ள நூலாக்கம் பெறாத சிறுகதைகளும் தொடர் கட்டுரைகளும். (தனி கட்டுரைகளும் ஏனைய ஆக்கங்களும் சேர்க்கப்படவில்லை)

தொகுக்கப்படாத சிறுகதைகள்:

கடைசியாக ஒரு முறை (துளசிராணி) ஈழநாடு - 25-04-1965

பிராயச்சித்தம் (ஈஸ்வரி) ஈழநாடு- 31-05-1967

மனச்சாந்தி (வாடாமலர்) ஈழநாடு- 06-02-1968

அது பொய்யா?- இளங்கதிர் - 1968-69

இரு கடிதங்கள் - தினகரன்- 18-07-1970

மனச்சுமை- மல்லிகை- 07-1971

அந்த வரிசையில் அவளும் சேர்கிறாள் - வீரகேசரி-10-03-1985

ஓர் இரவு - பூபாள் இராகங்கள்- 2008

வெம்மையை உணராமலே - முதுசொம் சிறுகதைத் தொகுதி

மரண அறிவித்தல் - மல்லிகை 44ஆவது ஆண்டு மலர் - 2009

யாருமே . . ? - ஞானம்- ஜனவரி 2010

இனிப் பேசிய பயனென்ன? - மல்லிகை - 12- 2010

அம்மம்மாதான்- முகங்கள் சிறுகதைத் தொகுப்பு

சுடாதேங்கோ. - ஞானம்- ஜனவரி 2011

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் - தினக்குரல் - 12-08-2012

வசதியின் வாய்க்குள் - ஜீவநதி -09- 2013

காணி நிலத்திடையே - ஜீவநதி சிறுகதைகள்

இனிமையும் இனி கருமை பூசும் - தினக்குரல்- 05-04-2015

முதியோர் கௌரவம் - உதயன் - 18-11-2018

யோசிப்பம் - உதயன் - 16-12-2018

மறந்து மரத்து - ஞானம் - ஆகஸ்ட் 2019

பழைய குருடி . . . - ஜீவநதி - 05-2020

கருதியவை கருகவென்றே - ஞானம் - மே 2020

காலச் சுழியில் - ஜீவநதி - 10-2020

நிலையாது கலையும் - ஞானம் - மார்ச் 2021

நாணிச் சுருளும் - 2018

கேட்காத குரல் - 2020

தொலைத்துவிட்ட முகவரி - 2020

வேர்களறுத்து - 2022 ஜீவநதி

என்னுடைய பிள்ளை - 2022 ஜீவநதி

நூலாக்கமுறாத தொடர் கட்டுரைகள்

சமயம் சார்ந்தவை

ஆட்கொண்டபோது - ஞானச்சுடர் - 2004 - 05

இறப்பை எண்ணி - ஞானச்சுடர் -2008

வேண்டுகள்கள் - ஞானச்சுடர் - 2009 - 10

திருமுறை பாடி பணிவோம் ஞானச்சுடர் -2017 - 18

கோவிலில் வழிபட வாருங்கள்- அருள் ஒளி - 2017

பணியிலிருந்த கால நினைவுகள் -

கதைகள்தான் சொல்கிறேன் ஜீவநதி- 2012

மகளிருக்கு

தலைவி நீ தலை நிமிர் - நமது ஈழநாடு - 2003

இது கதையல்ல - உதயன் -2011 - 12

விருதுகளும் பரிசில்களும்

சார்க் மகளிர் அமைப்பு (ஸ்ரீ லங்கா) தமிழ் சிறுகதைக்கான விருது

(சோகங்களும் சுமைகளாகி சிறுகதை)

கனக செந்தி கதா விருது (காணவில்லை சிறுகதை)

சிரித்திரன் சுந்தர் விருது (கண்ணேர நினைவலைகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு)

இலக்கியத் தென்றல் - வலி. கிழக்கு அருள் நெறி மன்றம்

உதயன் வெள்ளி விழா விருது

ஞானச்சுடர் விருது

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது (முன்னோர் சொன்ன கதைகள்)

இலக்கியத்திற்கான விருது - கோப்பாய் கலை இலக்கிய பேரவை

செம்புல குரிசில் -வலி.கிழக்கு கலை இலக்கிய பண்பாட்டுப் பேரவை

யாழ் முத்து யாழ் மாவட்ட கலை இலக்கிய பண்பாட்டுப் பேரவை

கலைக் குரிசில் வட மாகாண பண்பாட்டமைச்சு

தகவம் பரிசில்கள்

பூபாள் இராகங்கள் பரிசில்கள்

பூபாள் இராகங்கள் பரிசில்கள்

MATHI COLOURS PRINTERS

MAGAZINES

WEDDING CARDS

VISITING CARDS

ALL KIND OF PRINTING

OFFSET PRINTING

SCREEN PRINTING

DIGITAL PRINTING

CTCP

Phone: 021 2229285, 077 7222259

Email: mathicolours@gmail.com

Facebook: mathicolours

No.10 Murugesar Lane. Nallur, Jaffna.

இச் சஞ்சிகை அவ்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கணநிதி ந. கலாமணி அவர்களால் மதி கவர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org